

ΜΑΥΚΕΣ

ΟΔΟΣ ΟΜΗΡΟΥ 6

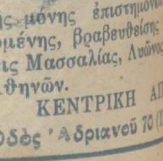
Ἐκεῖνος ὁ πασίγνωστος Ἡλίας ὁ Κοκκίνης
 ἦναι σπουδαῖος Ὀμπρέλας ὅπου τὸν μαγαζάκι
 ἔχει στὴ Σμύρνη μαγαζὶ παντοῦ μοναδικό
 καὶ χαίρει φτηνὴ Ὀμπρέλα μεγάλου καὶ σπανίου
 στὸν δρόμου τὸν περὶ τὸν τὸν Εὐφορίστου
 νοούμερο τρία, καὶ εἰσόδου Μαδρίτας τὸ Χανό
 Ὀμπρέλας γυναικῶν ἀνδρῶν με μαστορεῖται
 Ὀμπρέλας τὸ καλοκαιριὸ καὶ Ὀμπρέλας τὸν
 καὶ στὴν Εὐδορίαν λέγεταί καὶ στὴν Ἀνταλία
 τὸν Ὀμπρέλαδων Ὀμπρέλας ὁ Κύρ-Ἡλίας

Ἐπελθόνται ΑΖΟΥΡ ἐπὶ φορεμάτων καὶ ἀσπροπόδων

CHXΩ, Σταδίου 4

Ο ποιητικολόγος δικηγόρος και Πολιτιτικής Παιδείας κ. ΧΑΡ
ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ, οδός Νοταρά 60, αναλαμβάνει την ύλη
των υποθέσεων και ενώπιον του νεοεισθθέντος Κακουργιοδικείου
Πειραιώς.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΙΔΡΥΜΑ. Ἀπὸ 25ετίας λειτουργοῦ
τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου, Ἑλληνικοῦ καὶ Γυμνασίου, ἑξ
ρικῶν. Οἰκοτροφείον τέλειον. Ἐπιβλέψις πατρικῇ. Ζητῇ
επτεμβρίου. Διευθυντὴς ΙΑΚ. Χ. ΔΡΑΓΑΤΗΣ.

— Γιωργή, ο παίδι μου ! Γιατί ν' α-
γής ; ...
Δεν μπόρεσε νὰ τῆς δώσῃ ἀπόκρισι. Τί
νὰ τῆς ἔλεγε ; Αἰσθάνθηκε ἕναν κομπο στο

λαμό, τὸ στήθος τοῦ ὄγκωσε, τὰ μάτια τοῦ βούρκασαν...

Ἡ γειτόνισσες ἐστέκαν καὶ τοὺς κῦτταζαν βουβές.
Ὁ γιατρός ἦταν σκυμμένος ἀκόμα ἐπάνω στὸ μορὸ καὶ τὸ ἐξέταζε. Μία γειτόνισσα παρότεκε πλάι του...

Στὸ δρόμο ἀκούστηκαν ἀέφανα πατήματα. Μία κραυγὴ τάραιξε ὑστερὰ τὴν εἰρήνῃ τῆς νύχτας. Κάποιος κατηφόριζε τραγουδώντας. Πέρασε μπρὸς ἀπ' τὸ σπίτι, κοντοστάθηκε, καὶ τὸ τραγούδι ἐξέβυσε σιγὰ - σιγὰ ἐντέλως. Ἀκούστηκε μόνο τὸ περπάτημά του καθὼς ἐφείνε φοβισμένος...

Ἦστερα φάνηκε στὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας ὁ γιατρός. Ἡ Φανὴ τὸν εἶδε, ἐξέφυγε ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀνδρός της, κι' ἐτρέξε κοντὰ του, κυττάζοντάς τον τρομαγμένα, μὲ τὰ κλαμένα μάτια της. Ὁ Θανέμης ἀπομείνει σωριασμένος στὸν καναπέ. Δὲν εἶχε τὴ δύναμι νὰ σηκωθῇ, τοῦ φαινόταν πὼς θὰ τὸν ρωτοῦσαν ποῦ γύριζε τὴ στιγμή πού τὸ παιδί του πέθαινε... Ὁ γιατρός ἔριξε ἓνα λυπημένο βλέμμα στὴ Φανὴ κι' ἀπότομα, σὰν νάθελε ν' ἀποφύγῃ τὴς ἐρωτήσεις πού τοιμαζόταν νὰ τοῦ κάμῃ, ἔβγαλε ἓνα μικρὸ καρνέ, πλίσσας στὴ λάμπα κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ...

Εἶχαν ἀπομείνει γύρω του, χωρὶς νὰ μιλοῦν, χωρὶς νὰ κάνουν τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Μία πένθιμη γαλήνη ἦταν ἀπλωμένη σ' ὅλο τὸ σπίτι. Ἀκούγονταν τὸ μορβὶ τούτρεχε πάνω στὸ χαρτί, ἡ συγκρατημένες ἀνάσες τῶν γυναικῶν, τὸ χτύπημα τοῦ ρολοιοῦ ἀπὸ κάποιο δωμάτιο τοῦ κάτω πατώματος...

Ὁ γιατρός ἔπαυε νὰ γράφῃ. ἔκοψε τρία φύλλα ἀπ' τὸ καρνέ του, καὶ τ' ἔφρασε πάνω στὸ κορμὸ. Ὁ Θανέμης τὸν ἀκούσε νὰ διγῇ ὀδυρμὸς γιὰ τὴ χροὶ τῶν φαρμάκων. Ὑστερὰ πέρασε στὸ διάδρομο καὶ ἀφόρεσε τὸ καπέλλο του νὰ φύγῃ. Σανακίστηκαν τὰ ψιθυρίσματα τῆς Φανῆς π' ὅλο τὸν ρωτοῦσε, ἔπειτα ἡ φωνὴ τῆς δυνάμωσε καὶ ἐξέσπασε σὲ κλάμα:

— Τὸ παιδί μου! Τὸ παιδί μου!...

Ὁ γιατρός εἶπε γρήγορα...

Ἀπ' τὸ μυαλό τοῦ Θανέμης διαβαίνουν τώρα ἡ μέρες ἡ βασανισμένες πού πέρασαν ὡς χτές τὴ νύχτα πού τὸ παιδί του πέθανε. Θυμάται τὴν οὐλητὴ, ἀτελείωτες νύχτες πού παρότεκαν πλάι στὸ κρεβάτι του, χωρὶς νὰ μιλοῦν, χωρὶς νὰ σαλεύουν, φοβισμένοι, γεμάτοι ἀγωνιώδη προσδοκία... Κοντὰ τὸ χάραμα ὁ Θανέμης πηγαίνει καὶ πλάγιαζε λίγο. Ἔτσι καὶ χθὲς τὴ νύχτα. Τὰ βλέφαρά του ἦσαν βαρεῖα, κουτούλοσε καθὼς καθόταν συμμαζεμένος στὴ καρέκλα, οἱ μακρονοὶ θόρυβοι τῆς νύχτας ἔφταναν σ' αὐτὰ τοῦ σὰν μέσα σ' ἓνα ἀλλόκοτο ὄνειρο. Σηκώθηκε κοντὰ στὴν τρεῖς, ἔριξε ἓνα βλέμμα στὸ παιδί του, ἀναστάντας ἀπελπισμένα καὶ τράβηξε σιγοπατώντας γιὰ τὴν ἄλλη κάμαρη...

Ἐπάλωσε, ἔτσι κατὰ πού ἦταν, μὲ τὰ ρούχα, καὶ ὡς νὰ τὸν πάρῃ ὁ ὕπνος σκέφτονταν μὲ σφιγμένη καρδιά τὸ κακὸ πού τὸν βόηκε. Θυμάται τὴν πρώτη νύχτα πού τοὺς χτύπησε ἡ συμφορὰ καὶ πούχε ἀγοπορήσει νὰ γυρῇ σπύτι. Ἡ Φανὴ πούχε πλαγιάσει μόνῃ της, ἐννοίωσε ἄσπαρα τὸ παιδί της παγωμένο μέσα στὴν ἀγκαλιά της! Λαχτάρισε τότε, τῆς ῥοθε κατὰ σὰν τρέλλα!... Τὸ καντῆλι εἶχε σβήσει κι' ὅσο ν' ἀνάψῃ τὴ λάμπα, ἔτσι ὅπως τρέμανε τὰ χεῖρά της, πῆγε ἡ ψυχὴ της στὸν Ἀδῆ. Ἐτρέξε μὲ τὸ φῶς κοντὰ στὸ μορὸ καὶ τότε νάτοι μελανισμένο καὶ ν' ἀνασαιῇ δύσκολα... Ἀρχισε τότε νὰ σκουῖζῃ καὶ νὰ μαδεύει τὸν στήθος. Τρέσανε ἡ γειτόνισσες, ἔστειλαν καὶ φώναξαν τὸν γιατρό. Σὲ λίγο ἔφτασε κι' ὁ ἴδιος στὸ σπίτι. Μὰ μ' ὅλες τὴς φροντίδες τους, ὅλα τοὺς τὰ ταξίματα στοὺς ἄγιους, μ' ὅλη τὴν στοργὴ καὶ τὰ δακρύα τους, δὲν μπόρεσαν νὰ κάμουν τίποτα... τίποτα.

Θέει μὴν, γιατί, τί σοῦφταῖα!... ψιθυρίζε ὁ Θανέμης καὶ τὰ μάτια του σβήνουν. Ἀποκαμωμένος καθὼς ἦταν δὲν ἄργησε ν' ἀποκοιμηθῇ. Κοιμάται ἀρετὴ ὥρα τώρα. Ἐξω κρᾶζουν οἱ πετεινοὶ ὅπου καὶ νάτοι θὰ πάρῃ τὸ χαράμερι. Ἀέφανα ἓνα σκούξιμο ἄγριο κι' ἀπελπισμένο τὸν κάνει γὰ πεταχτῇ ὀλόρθος.

— Τὸ παιδί μου!...

Σαλτάει σὰν τρελλὸς στὴ κάμαρη. Ἡ γυναίκα του μαλλιοτραβιέται γονατισμένη πλάι στὸ κρεβάτι. Ἡ μάνα της πού τῆς κρατοῖς συντροφία τὴ νύχτα, τὸν κυττάει γιὰ μὴ στιγμὴ σαστισμένη καὶ τὸν σπρωχνε ἑαφικά πρὸς τὴν πόρτα.

— Τὸν γιατρό!...

Σεκαπέλλωτος, ἀναμαλλιασμένος, πηδαίει τὴς σκάλες καὶ τρέχει. Ἐξω εἶνε σκοτάδι, μὰ δὲν κυττάει καθόλου μπρὸς του, τρέχει μηχανικά, σὰν δαιμονισμένος, μὴ προσέχοντες στοὺς σκοπούς πού τοῦ φωνάζουν νὰ σταματήσῃ.

Σύπνισσε τὸν γιατρό χτυπώντας στὴ πόρτα σὰν τρελλὸς καὶ τὸν πῆρε ὅπως-ὅπως, χωρὶς νὰ τοῦ δώσῃ καιρὸ νὰ συγγιιστῇ. Τοῦ ἐφαινόταν χνόος ὀλόκληρος κάθε λεπτὸ πού περνοῖσε. Τραβῶσε τὸν γιατρό κρατώντας τον ἀπ' τὸ μπράτσο, τὸν ἀνάγκαζε νὰ τρέχῃ μαζὶ του, ὡς πού βόηκαν καὶ πῆραν ἓνα ταξί... Μὰ τί κέρδιζε ἀπ' ὅλα αὐτὰ; Τὴ κέρδιζε ἀλήθεια;... Βόηκε

Ἡ Φανὴ ἔβγαλε ἀπελπισμένα!...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΤΡΕΛΛΕΣ ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ Α΄.

Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας Παῦλος ὁ Α΄, ὁ ἑορτισμένος αὐτοκράτωρ, ἐνῶ μὴ μέρα ἔκανε τὸν περπάτῳ του, συνήγαγε τὸν στρατιώτῃ ὁ ὁποῖος τοῦ ἐφάνη συμπαθητικὸς.

— Ὑποχρεώσε! Ἀνέβα στὸ ἀμάξι μου! τοῦ εἶπε.

— Μὰ Μεγαλειότητά... εἶμαι στρατιώτης...

— Ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν κάνει ποτὲ λάθος, Λοχαγέ!

— Ὑποχρεώσε, Μεγαλειότητά.

— Πολὺ καλά, Ταγματάρχῃ. Κάθισε κοντὰ μου.

— Μεγαλειότητά, δὲν τοῦμ...

— Τὴ εἶπε, συνταγματάρχῃ...

Κατὰ δυστυχὴ σύμπτωση γιὰ τὸ στρατιώτῃ, ὁ αὐτοκράτωρ ἔπειτα τὴν ἡμέρα ἦταν ἀναγκασμένος νὰ γυρῇ νωρὶς στὸ παλάτι. Ἀπὸ ἀόμοιαν ἂν διακοῦσε ὁ περπάτῳς του, ὁ στρατιώτης θὰ ἐξοφλοῖτο νὰ... προσχθῇ σὲ στρατιώτῃ. Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ὁμοῦ ἠναγκάσθη ἀρχιστῇ στὸ βαθμὸ τοῦ ὑποστρατιῶτου.

Ἡ ἀλήθεια ὁμοῦ εἶνε ὅτι λίγες μέρες ἀργότερα, ὁ αὐτοκράτωρ συναντήσας ἐκ νέου τὸν... τῶς στρατιώτῃ, τὸν ἐανατήρη σ' αὐτὸ του, καὶ μέσα σὲ μισὴ ὥρα τὸν ὑπεβίβασε, κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ...στρατιώτου!

Ὁ Παῦλος ὁ Α΄ διεσκέδαζε πολὺ μὲ τὴν τρέλλα αὐτὴ, πού τόσο λίγο συνεμῆσαν μὲ τὸ ἀξίωμα του. Μία μέρα, ἀπὸ ἐπιθυμία, ὁ Παῦλος ἀπὸ τὸν ἀπὸ τὸν σύνταγμα τῆς φρουρᾶς ἀπὸ τὸ παλάτι δὲν ἦτο εὐχαριστήσιμος, ἔδωκε τὸ ἑξαγράμμα μὲ τὴν μεγαλύτερη ἀπόλυτην κόση...

— Προσοχή! Κλινάτε ἐπὶ δεξιᾷ! Εἰς βροίαν, ἐμπρός, μάρες!...

Καὶ ὀλόκληρο τὸ σύνταγμα του μὲ τὸν εἰσοδικτικὸν τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς, ἄρχισε νὰ πορεύεται πρὸς τὴν Σιβηρίαν! Ὁ Παῦλος δὲν ἔφη τὸν τόπον αὐτὸν τῆς ἐξορίας καὶ τῆς φρίκης, ἐὰν ὁ κόμης Ροστόλιν, ἐνῶ τὸν εὐνοοῦμενος αὐλικὸς τοῦ Παύλου δὲν τὸν ἐπέτρεπε, ὅστερ' ἀπὸ κάμψους μῆρες, ἐκδόσῃ νέαν διαταγὴν ἀναστέλλουσαν τὴν πρώτην!

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Ὁ Φοντενέλλος συνήθιζε νὰ λέῃ:

— Ἐάν μπορούσα νὰ κλείσω μέσα στὴ φούστα μου ὅλη τὴν ἀλήθεια τοῦ κόσμου, δὲν θάνοιγα ποτὲ τὸ χεῖρ μου ἀπὸ τὸν φόβον τῆς τύχῃ καὶ τὴν ἀντικρύσουσιν οἱ ἀνθρώποι. Γιατί πὼς θὰ μπορούσαν νὰ ζήσουν δίχως ἐλπίδες, δίχως ὄνειρα, δίχως ψευδήματα... τὸ παιδί του νὰ ξεφυγᾷ ὁ γιατρός ἦταν περὶ τοῦ παιδίου... τὸν δὲν εἶχε πονέσει, ποτὲ τὸν δὲν εἶχε ἀπελπιστεῖ ποτὲ. Ἐπειτα...

— Ἐξέλει!... Στάσου!...

Ὁ Θανέμης νωθεῖ ἔξαφνα ἓνα δυνατό χεῖρ νὰ τὸν ἀπάρει ἀπὸ μπράτσο καὶ νὰ τὸν καρφώσῃ στὴ θέσι του. Πεταίνεται σὰν ὁ ὄνειρος καὶ κυττάει μπρὸς του. Ὁ φύλακας πού φράζει τὸ πέρασμα τοῦ δρόμου, ἐκεῖ πού διασταυροῦνται μὲ τὴς γραμμές τοῦ τραίνου, ὅταν περνάει ἡ ἀμαξοστοιχία, τὸν κραταίει ἀκόμα ἀπ' τὸ χεῖρ καὶ τὸν κυττάει ἄγρια καὶ περιέργως...

Βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν σχεδόν, στὸ δρόμο πού πάει γιὰ τὴν Κολοκυνθὸν. Βλέπει μπρὸς του τὴς γραμμές τοῦ σιδηροδρόμου πού λαμποκοπᾷ στὸν ἥλιο κι' ἀκούει νὰ ζυγώνῃ ἀπ' τὸ μέρος τῆς Πειραιᾶ ἡ βροντὴ τοῦ τραίνου...

Ὁ φύλακας τὸν ἀφίνει γιὰ μὴ στιγμὴ καὶ φράζει τὸ πέρασμα μὲ τὴν ἀλυσίδα. Ὁ Θανέμης εἶνε σαστισμένος...

Πὼς ἔφτασε κεῖ κάτω! Ἐταῖς χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ τὸν παρῶσαν ἡ μαρὰς ἡ σκέψις του. σὰν νανούγιό πάνον στὰ κύματα. Τὸ τραῖνο περνάει ἑαφικά μπρὸς του ξερονότος καπνὸς στὴ γαλάζιαν ἀτλῆλῃ τοῦ οὐρανοῦ, φρυσιότας ἀποκαμωμένα, κάνοντας τὴ γῆ νὰ τρέμῃ κάτω ἀπ' τὰ πόδια του...

Σάστησε!... Νὰ θάπτερες πάνω στὴ γραμμὴ... Θάσωνα τὸν κορμῆτά!... τοῦ λέει ὁ φύλακας κυττάζοντάς τον φοντασμένον ἀπὸ τὴ κοφρὴ ὡς τὰ νύχτα.

Ὁ Θανέμης δὲ βρίσκει τίποτα, ν' ἀπαντήσῃ. Τὴν ἀποκριθῇ: Δὲν ἔχει νὰ τῇ τίποτα, εἰν' ἀκόμα ἑαλωμένος. Κουνάει τὸ κεφάλι του σὰν νὰ συμφωνῇ μ' αὐτὸ πού τοῦ λέει καὶ γυρίζει πρὸς τὴν πόλιν.

— Κορμῆτά!... Θάσωνα κορμῆτά!... (Τὸ τέλος σὲ προσοχῇ)

ΕΠΙΟΥΤΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

I. M.

Τύπος Ἰσπανίδος, σιλουέτα γρατζίτζα, ὕψος γελαστό καὶ συμπαθητικὸς, φυχούνδρας ἀκαθόριστος. Εἰς τὰς ἐμφανίσεις της, ἀπολύτως καλὰ συμπληρωμένη ἡ διακοσμητικὴ ἰδιότης της, αἱ τουαλέτται της ὑπὸ ἐποψὴν μελέτης ἐκτελέσεως καὶ γούστου καὶ νῆας τεχνολογίας, συγκαταλέγονται μεταξὺ τῶν πλέον ἐπιτυχῶν δημιουργημάτων τῆς μόδας καὶ φανερώνουν πλήρη ἀπορρόφησιν σκέψεως. Ἀπόδειξις, εἶνε τὸ success τῆς κομψότητος της διαπιστώνεται καὶ κατὰ τὴν ἐν Νέκην διαμονὴν της καὶ μάλιστα σὲ ἐποχὴν πού εἶνε ἀπαρτία παγκοσμίου φήμης ἐλεγκτισσας. Σπανίως σημειῶναι ἀπουσίαν σὲ κοσμητικὰς συναθροίσεις ὑπὸ τύπον χορευτικῶν ἢ γαρσοπαλικῶν. Συγκαταλέγεται μεταξὺ τῶν «Μανιέρ»-συνῆς ἦτοι ὕψος μᾶλλον ἀπλὸ ντυματισμένο μὲ ἀφθονο σνομπισμό.

Ἡ Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τὸ πρῶτο φθινοπωρινὸ ἀπόγευμα, μὲ θορρινὸ ἀέρα καὶ βροχὴ, ἐωρπάσθη στὴν Κηφισιά, τὴν παρελθούσαν Κυριακὴ μὲ ἐκδρομὰς στὸ Παρὶ, στὸ Διδυμο, στὴν Χελιδονοῦ. Τὸ ἔβραν χορὸς ζωηρότατος στὸ «Παρὶ» καὶ κέραι ἀσυναγώνιστοι.

Ἡ αἰθουσα τοῦ χοροῦ μὲ τὰ πρῶτα ἀνακρούσματα τῆς μουσικῆς κατελήφθη ἔξ' ἐφόδου ἀπὸ ἀμέτρητα ζευγάρια, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀρκετὰ ἐπεδείκνυνον ἐξαιρετικὴν δεξιότητα.

Ἀπὸ τὸν χορὸν ἀπείχον μία ὀρειοτάτη παρεπιδημοῦσα, ἡ κ. Νέλλε, ἐγκρατεσμένη στὴν Ρώμην, τῆς ὁποίας ἡ κορμοστασία εἶνε θαύμα ἰδεῖσθαι! Ἐφερε θαυμασίαν τουαλέττα, ἡ ὁποία ἐχρησίμευεν ὡς μοδίου διὰ τὴν νέαν μόδα. Φόρεμα σὲ ἀριστοτεχνικὴ «κορ» ἀπὸ βελούδο μεταξὺ μὲ μὲ «ντεσσὲν» λαμὲ σχηματίζον πυχωτὲς ἀκρὲς, ἡ ρούστα καὶ καπέλλο κλὸς ἀπὸ βελούδο πλέον βαθύχρωμο.

Ἐνα γκρουπ ἀπὸ χαριτωμένες κοπέλλες ἀποστέλειτο ἀπὸ τὴν Διὰ Ζωγράφου, ὁρατὸς τύπος ἐκείνης, μὲ μπλέ ζωρῆττι, Διὰ Μιανόλη, τύπος Ἰσπανίδος, μὲ τουαλέττα φυσικὴ, Διὰ Βεζανὴ πολὺ σὶν μὲ μαύρα, Διὰ Χαλκισοπούλου πράσινα, Διὰ Γκουμὲ μὲ σομόν, Διὰ Νέλλα κομψοτάτη μὲ μπλέ βέρ, Διὰ Ρένα Λούρου μὲ τουαλέττα κορὴ ροῦ, Διὰ Ν. Νάτα μπλέ, Διὰ Ἐλὴν Λούρου ἐλκυστικὴν ἑρμηνείαν, μὲ πύρην τουαλέττα.

Διὰ τρεῖς ἐμφυγες βινέττες παριζιάνικες, ἡ κ. Π. Μπόττασιν μὲ πράσινα καὶ κ. κ. Παγκάλου καὶ Καρῆλλα μὲ μαύρα.

Μία πολὺ εὐχάριστη δεξιότης τὴν παρελθούσαν Δευτέραν παρὰ τῆς καὶ τῆς κ. Πράττερ.

Μεταξὺ τῶν κεκλημένων ἐκτάκτως χαριτωμένες ἐμφανίσεις, αἱ Διὰ Στανζῆ μὲ τουαλέττα θαυμασία Παριζιάνικη, Διὰ Λάακα μὲ τουαλέττα ἀπὸ κρέμ μπλέ-ντου καὶ τὸκ ἀπὸ «πᾶν» ντραπὲ μὲ βελούδο, Διὰ Βόγγη τουαλέττα γκρι μπλέ, Διὰ Ἀλ. Ρόσση κομψοτάτη τουαλέττα ἀπὸ κρέμ σὰν ἐνδυσιν καὶ θαυμάσιο καπέλλο—τὸν—κατοῖο ὀρειοτάτη, περιτριγυρισμένο ἀπὸ μπᾶντα δειλὸν δεινὸν πλάι σὲ φιάγγο μὲ πολλὰς ἀκρὲς, Διὰ Ε. Ράλλη ὀρειοτάτη μὲ φόρεμα ἀπὸ κρέμ σὰν ἐνδυσιν καὶ πᾶν βελουδένο, καπέλλο μπλέ βελούδο σὲ τρεῖς τόνους, κ. Λαφεροπούλου κρέμ—σὰν πλέον βαθύχρωμον.

Μετὰ ἀπὸ τὸ Κορμ-Κᾶν ἐπηκολούθησεν ζωηρὸς χορὸς μὲχρι μεσονυκτίου.

Τὰ πρῶτα συνεψιάσματα ἔγιναν ἀφορμὴ ν' ἀρχίσῃ ἡ «ραντρε» τῶν παρεπιδόντων σὲ νησιὰ καὶ ἐξοχὰς. Τὰ θέατρα ἐισήλθον εἰς νέαν σάβαν, αἱ συναθροίσεις γίνονται κομψότεραι, ξεπροβάλλουν δεῖλὰ τὰ πρῶτα βελουδένα μαντῶ, τὰ ὁποία συμπληρώνουν τὰ χαριτωμένα φθινοπωρινὰ φορέματα.

Τὴν προσεχῇ Πέμπτην χορευτικὴ δεξιότης παρὰ τῆς κ. καὶ τῆς κ. Δ. Στανζῆ.

Τὴν παρελθούσαν Τρίτην μπριτὲ παρὰ τῆς κ. καὶ τῆς κ. Δ. Κωνσταντίνου. Αἱ νεαρὰ μπριτζίστρια δὲν κατορθώνουν νὰ συγκρατήσουν γιὰ πολὺ τὸ θυσανόλογον αὐτὸν ῥόλον γιὰ τὴν ἡλικίαν των καὶ ἐπομένως ἐπικολοῦνται χορὸς τῇ εὐγενεῖ συμπαρῆς διενεργειῆς πιανόλας.

Παρουρέθησαν, Διδες Ἀλεξ. καὶ Ρίκα Γρηγοριάδην μὲ εὐμορφες τουαλέττες ἐμπνευστῆς, Διὰ Ε. Ζολῶτα κομψοτάτη σιλουέτα, μὲ πράσιναν ζαντ ζωρῆττι καὶ καστορίνο μπερὲ στὴν ἰδια ἀπόχρωσιν, κ. Δ. Ἀποστολίδην κομψοτάτην λευκὴν ἀνδράμην.

Ἐξαιρετικὴ δὲ χάρις καὶ εὐμορφὴ ἐμφάνισις τῆς Διδος Ἀλίας ἀντιζῶν μπλέ—παστέλ, κρέμ ρομαῖν μὲ βολὰν πυχωμένα, καὶ λούλου ἀπὸ ροῦ—μὲς ταρτέ.

Ἡ Μονταίν

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ὁ φίλατος κ. Ἰωάννης Θ. Βαρθέλης καὶ ἡ Διὰ Ἄννα Σ. Μαγιάκου, ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των.

Ἡ Διδυμὸν τοῦ «Μπουκέτου» εὐχεταὶ θερμῶς πᾶσαν εὐτυχίαν.

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΔΙΔΑΓΟΓΟΙ, ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ὁ Βαῖς περιπατεῖ στὴν ὁδὸ Ἀγγλῶν στὴ Νίκαια καὶ στενάχει κάθε τόσο κυττάζοντας τὴ θάλασσα. Ἐνας φίλος, τὸν τὸν συναντᾷ καὶ τὸν ἐρωτᾷ.

— Κύριε Βαῖς, φαίνεται

μελαγχολικός. Τί σὰς συμβαίνει;

— Ἀ, κύριε, ἀναστενάχει ὁ Βαῖς. Ἄν ἤξερατε τὴν αἰτία τῆς μεγάλῃς μου λύπης. Σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ μέρος ἐπνίγηκε, ἐνῶ ἔκανε τὸ λουτρό της, ἡ πρώτη μου γυναίκα.

— Ἀσμονήστε αὐτὸ τὸ θλιβερὸ γεγονός, τοῦ εἶπε ὁ φίλος του μὲ παρηγορητικὸ τόνο. Τώρα ἔχετε ἄλλη γυναίκα. Ὁραῖα, ἔξυπνη, χαριτωμένη.

— Ἀλήθεια, εἶπε ὁ Βαῖς. Μόνο πού δὲ θέλει νάρθῃ νὰ πύρῃ καὶ αὐτὴ τὸ λουτρό της σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Ὁ Σέλιγκμαν πᾶει νὰ ἰδῇ τὸν Κᾶν καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ νὰ τοῦ ξαναγορῇ τὰ χρήματα πού τοῦ δάνεισε, ἀποφασισμένος ἐν περιπτώσει ἀρνήσεως τοῦ Κᾶν νὰ τὸν καταδιώξῃ δικαστικῶς χωρὶς τὴν παραμικρὴ συζήτησιν μαζὶ του. Βρίσκει τὸν Κᾶν τὴν ὥρα πού ἐδιάρθε τὴς ἐφημερίδας του. Ἀνταλλάσσουν χειραψία μὲ τὸ πειὸ ἐγκάρδιο σφίξιμο καὶ ὁ Κᾶν πέρνει ἰδιαίτερος τὸ δανειστὴ του καὶ τοῦ λέει σιγὰ:

— Ἀκούστε, κύριε Σέλιγκμαν, μπορῶ νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνη σέ

σας;

— Φυσικά. Περὶ τίνος πρόκειται;

— Πρόκειται γιὰ ἓνα ζήτημα πολὺ λεπτὸ καὶ θὰ ἤθελα νὰ μείνῃ ἀπόλυτως μεταξὺ μας. Λόγω τιμῆς;

— Θὰ εἶμαι διακριτικὸς καὶ σιωπηλός, ὅπως ὁ τάφος. Λόγω τιμῆς.

— Τότε μπορῶ νὰ σὰς εἰπῶ, ὅτι ματαίως σπάζετε τὰ πόδια σας καὶ ἔχετε ἐδῶ τόσο συχνὰ γιὰ νὰ πάρετε πίσω τὰ χρήματά σας. Δὲν θὰ ἰδῆτε ποτὲ οὔτε πεντάρα ἀπ' αὐτὰ.

— Ὁ Ρὸτ καὶ ὁ Μπλουμ συνομιλοῦν.

— Πολὺ ἐνεργητικὴ αὐτὴ ἡ βροχὴ τοῦ Ὀκτωβρίου. Ὁ,τι βρίζεται μέσα στὴ γῆ θὰ βγῇ ἀμέσως.

— Αὐτὸ θὰ ἦταν μεγάλη δυστυχία.

— Γιατί;

— Ἐχο θαμμένες τέσσερες γυναῖκες.

— Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐπισκέπτεται τὸ σχολεῖο καὶ ἐρωτᾷ τὸ μικρὸ

Μουσῆ:

Πες μου, παιδί μου, τί ἀποφέρει σ' ἐξῆ μῆνες ἓνα κεφάλαιο ἑκατὸ χιλιάδων δραχμῶν μὲ τόκο τρία τοῖς ἑκατό;

Ὁ Μουσῆς σκέπτεται λιγάκι, γάνει ἓνα μορφοσμὸ καὶ ἀπαντᾷ.

— Μὲ

ΕΝΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟ
= ΓΕΓΟΝΟΣ =

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

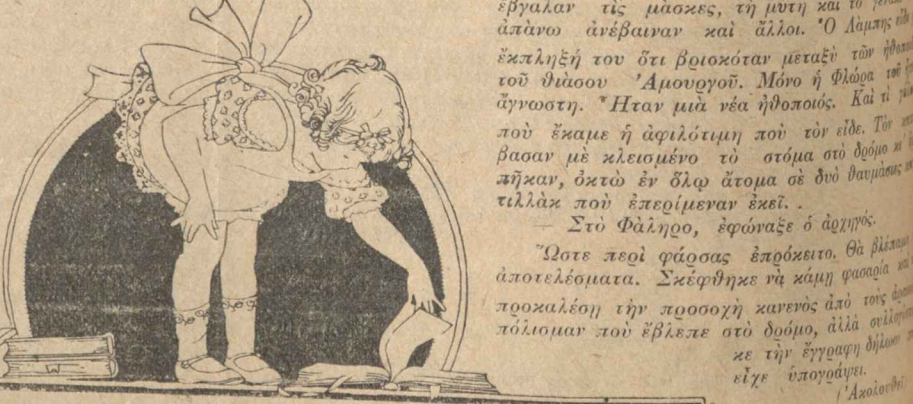
Ο Λάμπης, Άστρινος νέος με πολύ φαντασία έγραφε δυο μοναδικούς πότους στη ζωή. Ν' αποκλήσει φιλενάδα και να γράψει ένα δογμα, που να καταστήσει την "Αθήνα". Ένα δελτίο ο Άστρινος βγαίνει περσιότατο. Σιγά-σιγά, περσιότατος άσκοπα, φτάνει παρα από το τέρας "Αχαιών". Ο ήλιος βασιλεύει πικά. Βαριά σύννεφα σκεπάζουν τον ουρανό. Βραδυάσει... Έξαφνα ο Λάμπης βλέπει να τον πλησιάζει μια νεαρή, κομψή, διασημότητα, ή οποία του λέει: "Μεγάλα να την συνοδέψω, γιατί, δυο υποποταί άγνωστοί την παρακολουθούν. Ο Λάμπης δέχεται ευχαρίστως και φτάνουν κάτω απ' τη σκαλιά βροχή ποδιάσε, στο σπίτι της νέας. Έκεί ή νέα τον πείθει ν' ανέβη έπάνω, ως να παρόρ ή βροχή, και τον συνιστά στον μπαμπά της, τον κ. Γαλαζίδη και στη γηραιά μητέρα της. Μα ή βροχή πέφτει με το "ουλοδμήν" ο νέος, με μάλιστα και τον παρακολουδών, δέχεται να φέρ μαζί τους και μένει και να κοιμηθή εκεί. Έξω ή νεοπονήτ ήλνεται.

Τη στιγμή όμως που ο Άστρινος μένει μόνος στο δωμάτιό του, αντιλαμβάνεται ότι το έχουν κλειδώσει την πόρτα! Αυτό τον άνησυχεί. Τι συμβαίνει άραγε; Σε τι είδους σκίτη βρίσκεται; Σκέφεται απ' το παράθυρο και βλέπει κάτω από το σκοτάδι τους δυο άποπτους άγνωστους. Γίνεται άνω κάτω, μα δεν άγχεί να βρή σιγά-σιγά τη ψυχραιμία του. Βαλτώνεται στο κρεβάτι και σκέπτεται να δραματοποιήση όλη του αυτή την περιπέτεια, έτσι όπως την φαντάσθηκε μυστηριώδη και τρομαχτή. Έτσι τον πόνει έξαφνα ο ύπνος... Κοιμάται και ναιμενεται πως δυο του συνέρησαν δεν ήσαν παρά ή υσώδης του θαυμάσιου του έργου, το όποιον έγινε και παίζεται επί τέλους. Το κοινόν κατενδομαίεται. Χαροκορετή. Κραυγάζει: "Τον συγγράμμασα!... Άκομή του πετούν και λευκά περιστέρια. "Αλλά-τι περιέργοι!- τα περιστέρια δυο να φτάσουν επάνω του γίνονται... μαζιλάρια!... Το μυαλό του σκοτίζεται. Ναιμενεται τώρα πως προστάτουν την φλόγα από κίποιους κακούργους που θέλουν να την φανεώσουν. Την κρατάει στην αγκαλιά του και δίνει μια γροθιά-μέσα στον βυθό του-μια γροθιά στο τοίχο του δωματίου, απ' το κρότο της οποίας ξεκινά, μ' ένα... μαζιλάρη στην αγκαλιά άντι της φλόγας!... Μ' ένα τίδημα σπώνεται απ' το κρεβάτι του και σκέπτεται ταχυμένως άκόμα δυο του συνέβησαν. Μα γιατί τον κλειδώσαν και πάνω; Μήπως ήταν τοιλή ή φλόγα; Γιατί όχι ή γυναίκα; Είνε υστερήσεις. Μήπως τα φρεσμάτα της χέρι βράδυ δεν ήσαν παρά ένα. Ένα κείμεν τις σκέψεις αυτές ο Άστρινος άκούει έξω απ' την πόρτα όορυβο. Ταχυμένως περιμένει να δη τι συμβαίνει. Θα του άνοιχουν; Μ' άλλοιμονο όχι!... Οι άγνωστοί ποινία απ' έξω τον υποβόσκον σ' άνάγκαι. Είναι ο Λάμπης ο Άστρινος; Έγραψες έργο; Το έδωσες στο τάδε διάσω!... Ο Λάμπης άφρίζει!... Άνοιξε μου!... Μα ή άλλοκοτή αυτή άνάγκαις έτακοιούθη.

(Μέχρι του σημείου αυτού έγραψαν οί κ. κ. Στεφ. Μάρης, Αιμιλία Μάρη, Παύλος Νιοβάνας, Ι. Δελκατερίνης και Διον. Κόκκινος. Συνεχίζει ο κ. Κόκκινος).

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Δεν ξέρω τί σας ενδιαφέρουν όλ' αυτά, είπε. Πιστεύω ότι κατά το σύστημα πιά "Ελλην έινε ελεύθερος να διατυπώνει προφορικούς ή έγγραφους τα διανοήματά του...
— Άφρησ τοίς δικολαβισμοίς. Απάντησε ναι ή όχι, γιατί μια τόν Άγιον Φανούριον της Κοινοστέλλας σου την άναψη.
— Ναι, είπε ο Λάμπης.
— Όμοιογείς ότι έχεις γράψει και ποιήματα και επειδή δεν σου τα δημοσιεύουν οτά εβδομαδιαία περιοδικά, επιτίθεσαι παντός φτοχού χοι-στιανού που θέ τοιμήση να καθίση μια ή ώρα μαζί σου.
— Άν έπετέθηρ ένατίον κανενός.
— Απαγγέλλεις τα ποιήματά σου, αλίτηρε, γιοις να σου το ζητήσουν και αν αυτό δεν έινε άδικος έπιτίθεος, τότε τι είς;
— Απάντησε λοιπόν ναι, ή όχι.
— Ναι.
— Άρεκέτι. Υποσχέσου μου λοιπόν ότι δεν θα ξαναγράψης δογμα.
— Ο Λάμπης έκανε να χαμογελάση.
— Άφρησε τ' αστεία, χίριε.
— Σοφ φαίνεται να έχη εύθυμη όψη το πιστόλι αυτό; Έγω τη σφαιραώτητα έξη σφαιρών. Απάντησε λοιπόν.
— Ο Λάμπης έοκείθηκε. Άν έχω να κάνω με μεθυσμένους και μου την άναγουν; Και άπότηρος.
— Πολύ καλά. Άν γράφο στο έξης δογμα.
— Μάλιστα. Ούτε ποιήματα.
— Τώρα θα μας δώσης αυτή τη δήλωση έγγραφως με την υπογραφή σου.
— Μα αυτό είς ανήκουστος έκβιασμός. Ανοήματα.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

Το δαχτυλίδι ως σφραγίς και ως κόσμημα. Η σφραγίδες των αρχαίων. Τα πρώτα δαχτυλίδια. Το δαχτυλίδι του Πολυκράτη. Το δαχτυλίδι του Δέγη της Βενετίας. Η συνθήκη της Φωγκρούτης. Βίζυκρη και Φέξερ. Η βούλας των άρματωτών και κλεφτών. Το δαχτυλίδι του Γίγγκουλα. Το δαχτυλίδι και ο "όνειροκρίτης", κ.λ.π. κ.λ.π.

ΠΟΛΥΣ κόσμος πιστεύει ότι το δαχτυλίδι είς το πύ άρχιστο κόσμημα και ότι οι άνθρωποι δεν το έβρανε για άλλον σκοπό,παρά μοναχά για σύμβολο του μυστηρίου και της ενόσεως του γάμου. — Σκοπός της ιστορικής μελέτης μας αυτής, είς να γνωρίσουμε στους αναγνώστας τοδ Μπου-κίτον, τι σπουδαίο ρόλο έπαιξε ο' όλες τις επο-χές το δαχτυλίδι στη ζωή των λαών και των α-τόμων.

Πως ήθελε στον άνθρωπο ή ιδέα, να περάση στ' άχτην του έκαν κοίκο; Για στωλίδι; — Πως πιστεύουμε. Γιατί οι μερικές ελκόνες του Ραφαήλ και μερικόν άλλων παιδιών ζωγράφον βλέπομεν δαχτυλίδια και οτά χέρια κληρικόν άσχημ. Ο Πάπας Ιούλιος ο 11, σε μια του εικόνα φράζει δαχτυλίδια με μπλούς πολιτικούς λήδους ο' όλα του τα δαχτυλίδια!

Εν τούτοις οί άρχαιοι "Ελληνες των Όμηρικόν χρόνων δεν φορού-αν δαχτυλίδια, αν και ήσαν άνθρωποι πλούσιοι και φιλόσοφοι πολύ. Άλλο παράδειγμα που άποδεικνύει ότι το δαχτυλίδι δεν είς κό-σμημα έινε και το έξης: — Οί θηριο λαοί, που φορούν και τερεκέδες άκόμα άπάνω τους, γιά κο-σμήματα, δεν μεταχειρίζονται ποτέ και πουνενά το δαχτυλίδι, παρό-τι ήσαν σε έπικονονία με τοίς Έθνοπαίσι.

Πέπει λοιπόν, όπως και όλα τα άλλα, περί τα σήμερα φέματα, να έγενήθηκε και το δαχτυλίδι, ως συμπλή-ρωμα μιας άνάγκης του ανθρώπου. Ποιά άνάγκη όμως; Της βούλας, της σφραγίδας, μιας απροσφωρής ή ιστορία. Μ' άλλους λόγους το δαχτυλίδι προ-σφωρική ή ιστορία. Μ' άλλους λόγους το δαχτυλίδι προ-σφωρική ή ιστορία. Μ' άλλους λόγους το δαχτυλίδι προ-σφωρική ή ιστορία. Μ' άλλους λόγους το δαχτυλίδι προ-σφωρική ή ιστορία.

Οι άρχαιοι, πάλιν, είχαν τις σφραγίδες των κατα-σκευασμένων οί σήμα, "οκαβαβαίον", στην επίπεδο βάσι απ' όπου, ήσαν γαλαμένα τα σύμβολα του ιδιοκτήτου. Τις σφραγίδες αυτές, τις έπιτίθεν, προς βεβαίωση, από-τις πλάκες από άγγιλο ή από κηρή, οτίς άποίτες έγ-γραφον την έποχή εκείνη.

Αλλά οί δημόσιοι λειτουργοί, που χρησιμοποιούσαν τις σφραγίδες αυτές, κάθε ώρα και στιγμή, γιά να επικυρώνουν τα δημόσια έγγραφα, έοκείθησαν να δέσουν τις σφραγίδες του ο' ένα από τα δάχτυλά τους, γιά να είς έτο, πεί το πρόχειρος στο σήμα. Και έτσι κανόν δυο τρύπες οτά άκοα του οκαβαβαίου, περά-σαν από αυτές μια στερεή κλωστή και την πέρασαν στο δάχτυλό τους. Έτσι έκανον την δουλειά τους εύκολα. Επειδή όμως ή κλωστή εκείνη έοκείθη ή δεν έμενε πάντα στην ίδια θέση, οεφθήσαν να την αντικατα-στήσουν με μέταλλο ως στερεότερο.

Κατασκεύασαν λοιπόν από χρυσάρι ένα είδος δαχτυλιδιού ος σήμα απλό αλόγων και οτά δύο άκοα του, προσάρμοσαν το οκαβαβαίο, έτσι έτσι να είς κλητό, γύρω από τον άξονά του. Έτσι έκαν σφραγίζαν, έστριβαν τον οκαβαβαίο, από την επίπεδον της Σαύου.

Έτσι χρησιμοποιούσαν, και ως κόσμημα και ως σφραγίδα. —

Αλλά το δαχτυλίδι δεν περιορίστηκε μοναχά, στον άρχικό προσοισμό του, ως σφραγίδα, δηλαδή, μοναχά και στωλιδιός. Όλιγον και' ολίγον σφής πλάσι άόριστο δύναμι και παρουσιάσθηκε ως έμβλημα ισχύος. Κατέστη έμβλημα εκτίμησης, τεκμήριο έσοτος και άφροσύνης.

Ο Φαράος όταν άνηγόρευσε τον Ιωσήφ ως Προθυπονογού του, το έ-νευσε ένα από τα χροσά του δαχτυλίδια ως δείγμα δύναμης και περι-βολής έξουσίας. — Όταν ο Μίγας Αλέξανδρος, αιδάναται τον θάνατό του, γιά να άνα-γνώση ως διάδογός του, τον Περδίο, το προσφέρει το δαχτυλίδι του. Η άγία ή ιστορία είς γεμάτη από τέτοια παραδείγματα, που φαν-ταστική πόση ισχύς απέδιδε στο δαχτυλίδι. Γνωστή είς, άλλος τε, ή ιστορία τοδ Πολυκράτους τοδ τεράντου της Σαύου.

Ο Πολυκράτης ήταν εν-

τυγέστατος. Η τύχη του έδιδε τα αγαθά «με τα δύο χέρια» όπως λένε. Κάποιος χρησμός, είς απ' αφοσίωσιν την εύτυχία του αυτή στο δαχτυλίδι που φορούσε. Κι' αυτός γιά να μή χάση, την εύνοια αυτή των θεών, σκέ-φθηκε να τους το άφιέρωση. Και τους το άφιέρωσε οίχοντάς το στη θάλασσα. — Αλλά οί θεοί, φαίνεται, δεν δεχθήσαν τη προσφορά του και μια ήμέρα ενώ έτρωγε ένα θανάσιον και μεγάλο ψάρι που το οεβρίοιαν, βόηκε το δαχτυλίδι του, μέσα στη κοιλία του. Πάτως μ' όλη την εύτυχία ο έφαναος Πολυκράτης έοταυρώθη στο τέλος, υπό των έχθρών του! Στους Βυζαντινούς, το δαχτυλίδι μεταβιβαζόμενον από πατέρα σε παιδί ήταν τίτλος κυριότητας της περιουσίας και πολλές φορές της διαδο-χής στο άξίωμα που κατέειχεν ο μεταβιβάζων.

Το δαχτυλίδι δεν φανερώσει μοναχά, τον δομόν που πάσχει μετάξυ δύο άτόμων, αλλά και την έννοι που κάνουν δύο λαοί, άμαεταξύ των. Στη Βενετία έοήμαινε την έννοι ενός λαού άλοκήσην με ένα άμυχο, την θάλασσα. Κάθε χρόνο την ήμέρα της αναλήψης, ο δόξης της Βενετίας, τελοόσε τους γάμους του με την Άδριατική και έοίχγε οτά γαλάνα νερά της, το χροσά του δαχτυλίδι.

Σήμερα άκόμα το δαχτυλίδι χρησιμοποιείται γιά να έπιβεβαιώνη τις συμφωνίες που γίνονται μετάξυ δύο λαών και την ύποσχεσι είρήνης. Μια άπόδειξις αυτού είς και ή είρήνη της Φωγκρούτης που έγινε οτά 1871 και την όποαν έκαμεν ο Βίμαρχ, ως αντίπρόσω-πος της Γερμανίας και ο Ιούλιος Φάβο, που εκπροσώπούσε την Γαλλία.

Την στιγμή που έσπευ να βάλλουν τις ύπογραφές και τις σφραγίδες των, επί του χάρτου της είρήνης, ο Φάβο άτελήθη ότι δεν είς μαζί του την είσηση σφραγίδα. Το ίσπανικό κηρή, όμως, εν το μεταξί, είς στάξει και' περίμενε έσοτό έπάνω στη στεγή κορδέλλα. Τι να γείνη; Ο Βίμαρχ όμως που δεν χατόπε με τίποτινα πράγ-ματα, τότε είς: — Σφραγισάτε το με τον δαχτυλίδιόν που έχετε άπα-νοι στο δαχτυλίδι σας.

Κι' ο Φάβο, έσφράγισε το βοσκόκο με το δαχτυλίδι του, που παρίστανε την Άστέμια με το τόξο της και ήσαν όο-ρογ τοδ Λονδονίκο του 17. — Τι καλύτερη έγγρησι, είπαι ο Βίμαρχ, θέλουμε από την Άστέμη, την θεά της καθαρής νύχτης και της γρηναίας σκέφους; —

Και στους άοματωτικούς χρόνους το δαχτυλίδι έπαι-ξε σπουδαίο ρόλο. Τη σήμα κάθε όπλαρχηγού ήταν το δαχτυλίδι του και με αυτό, ως με μεγάλη σφραγίδα του Κομάντος, σφραγίζε τις έπι-στολές και τη γραπτή διαταγή του.

Οι δαχτυλιδιόητοι, όλοι σκεδόν την έποχή εκείνη, είχαν γαλαμένον άπάνω τους, τον δικέφαλο άγίο, το σήμα αυτό της Βυζαντινής Αυτοκρα-τορίας. Όταν ο όπλαρχηγός ένοιαζε το τέλος του, έδιδε το δαχτυλίδι του, στο διάδογό του, που έτίθετο άμέσως επί κεφαλής του σήματος και έξακολουθούσε τον άγωνα. Την έποχή εκείνη αυτή γιά τις σφραγίδες αντί μελάνης μεταχειρίζονταν καπνά!

Τη "βούλα" τοδ δαχτυλιδιού οίς έπιτίθετες των χρησιμοποιούσαν άφ-γότερα και σήμερα άκόμη, οί έρσοι. Άν είς δυνατόν παρ να θηπάσει και την περσική σφραγίδα τοδ δαχτυλιδιού τοδ τρομερού Γίαντζουλάκη. Ένώ όμως στην πραγματικότητα το δαχτυλίδι είς σήμειο άμύνης, διαταγής, διακρίσεως, ένσεως και δόξης. Σε όποιο ο Έλληνας έπαι-το φαντάζεται ότι σήμαίκε "στερεώματα", μεί, όταν όνειρεύεται ότι το φορείς, εφάτατο δέ να όνειρεύεται ότι το γάνεις.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΠΑΡΗΓΜΕΝΗ

Μια μέρα σε κάποια φιλική συγγένεση έτυχε να παρουσιάσω στο Μωρίς Ντωνναι κάποιο νεώρο φιλολόγοντα. Ο έν λόγω νεώ-ρος, θρασύς, όπως είς συνηθώς όλοι οι συνομιλήτοί του, είς ές άρχής, άρπασε γιά το φέρεται οίσειδάτα. Και σε λίγο πιάσθη τάς τον απ' το χέρι, να τον ήξοι χροσά, του είς γελαστό: — Θά ήθελα να μή σας άποκαλώ πιά "Κύριο Ντωνναι".

Ο πνευματώδης άκαδη-μαίικς, γεμάτος φιλοζωητή και καλασόνη, του άπάν-τησε: —

Τότε, έλεγες με άλλως: "Κύριε"!

ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΛΟΓΙΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΣ ΜΑΣ

...Η ΠΕΙΟ ΔΕΙΝΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΧΥΛΟΠΗΤΑ!...

Τι άπαντων οι λόγοι και οι καλλιτέχναι μας. Ο σπαρχμός του κ. Νικ. Λάσκαρη. Όπου ο κ. Παύλος Νιρβάνας... θυμάται τι έφαγε χθές!... Ο κ. Γρηγ. Ξενόπουλος περί χυλόπητας. Η μετριοφροσύνη του κ. Μήτσου Μυράτ. Ο κ. Ηλ. Βουτιερής... Δεν ζουάν! Ο κ. Στέφ. Δάφνης ή χυλόπητες και ή κολοκυθέπτες. Η χυλόπητα του κ. Μιλ. Μαλακάζου κλπ. κλπ.

Τό «Μπουκέτο» είχε πάντοτε ώραίας εμπνεύσεις και πάντοτε έφρόντιζε να προσφέρει μαζί με την άλλην έκλεκτήν του ύλην, και καί το έκτακτον στους αναγνώστας του.

Τας τελευταίας αυτές ημέρας κατεδιώξαμεν πάλιν άπηνώς τους λόγιους και καλλιτέχνας μας και κατορθώσαμεν να τους άποσπάσωμεν καί, όλίγας λέξεις, από το αισθηματικόν των παρελθόν.

Η ερώτησίς μας είνε πράγματι όλίγων εξοφρενική: «Ποία ύπηρξεν ή πλέον δεινή ερωτική χυλόπητα».

Τά ρωτούν τέτοια πράγματα; θά μάς πητε. Όχι βέβαια. Καί γι' αυτό, διά να οικονομηθί γά- πως τό πράγμα, διά να έλαττώσωμε κάπως τό τεραστώδες και εξοφρενικόν της ερωτήσεως, την έτυπώσαμεν επί πολυτελούς λευκού χαρτου και τους την ύποβάλαμε δεινώς...

Είχαμε προκαταβολικώς την γνώμην πως οι κ. κ. λόγοι και καλλιτέχναι δεν θά μάς άπαντούσαν. Μπορούσαν—εσκεπτόμεθα—και να θυώ- σουν. Διάβολο!...

Τά μυστικά τόνον της καρδίας όσον και τού στομάχου—περί χυλόπητας ό λόγος γάρ— είνε ιερά.

Μολαταύτα να πως μάς βοήθησεν ό καλός Θεός και έπιτύχαμε. Έπθραιψαμεν!

Και γιά να σάς άποδείξουμε τόν θριαμβόν ιδού:

Δημοσιεύουμε πρώτην την άπάντησιν του γνωστου θεατρικού συγγραφέως και ιστορικού του έλλην. θεάτρου κ. Ν. Λάσκαρη.

Ποία ύπηρξεν ή πλέον δεινή ερωτική χυλόπητα στή ζωή σας;...

Και ό κ. Λάσκαρης σκέπτεται προς στιγμήν και άπαντά θρηνών και οδυρόμενος, έν μέσω λυγμών και δακρύων:

— Η πλέον δεινή ερωτική χυλόπητα; Η προτελευταία!... Αχ! μή μου την θυμίζετε!...

Αφήνουμε τόν κ. Λάσκαρη βαθώς μελαγχολόν και σπειδόμεν να παραλάβωμεν την έγγραφον άπάντησιν του διακεκριμένου λογογράφου κ. Παύλου Νιρβάνας.

Στήν ερώτησί μας ό κ. Νιρβάνας σκέπτεται, σκέπτεται και άπαντά ή μάλλον γράφει:

— Εγώ, κύριοι, δεν θυμόμαι τί έφαγα χθές και ζητείτε να σάς πω τί έφαγα ες την νεότητά μου;...

Αποτυχία λοιπόν κ' έδω. Αλλά γιατί ό κ. Νιρβάνας όμιλεί μόνον περί των χυλόπητων της νεότητός του; Είς ήμās θ' άκοουσεν και μία πλέον νοστή, πλέον... ξεστή, χθεσινή έστω... Είνε δυνατόν να μην ύπάσχη;

Αλλά ό κ. Νιρβάνας δεν ένθυμείται...

Εμπρός τότε, άς βαδίσωμεν προς την όδον Εφραίμ, όπου τά γραφεία της «Νέας Βεστίας» όπου τά γραφεία της «Διαπλάσεως» και όπου κ' ό έκλεκτός λογογράφος κ. Ξενόπουλος.

Ιδού ό άνθρωπος!... Εγγενικός, πρόθυμος, καταδεκτικώτατος ως πάντοτε.

— Την άπάντησίν σας κ. Ξενόπουλε;

— Ο κ. Ξενόπουλος χαμογελάει πονηρά. Τά μάτια του παίζουν σάν γαρίδες κάτω από τή γυαλιά του.

— Χμ... Χμ... Κάτι θάβηγ έδω» σκεπτόμεθα.

— Ο κ. Ξενόπουλος μάς δίδει την άπάντησιν του πάντοτε πονηρώς γελών.

Διαβάξωμεν.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ: Ποία ύπηρξεν ή ποιά δεινή ερωτική χυλόπητα στή ζωή σας;

Ο κ. Ξενόπουλος:

— Αι θυμόμαι τέτοιο φαί.

Ο κ. Νιρβάνας:

— Θυμόμαι τί έφαγα...

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ: — Χυλόπητα!... Α, μά!... Αι θυμόμαι φαί στή ζωή μου. Όσως γιατί δεν είμαι και πολύ... γαρός!...

Η άπάντησιν του κ. Ξενόπουλου έχει βέβαια σημασίαν. Επ' ας νά μάς λέη όρθά-νοστά!...

— Εγώ!... Εγώ νά φάω χυλόπητα!... Εγώ μωρό τζούγα μου, όταν κατηφόριζα στις ρούγες του Τζάντη, πέφτανε ή κοπελλίτες απ' τά μπαλκόνια σάν... γινομένα σιζα!...

— Ιδού τώρα και ό πάννυ γνωστός αλλά και πάννυ συμπαθής, και πάννυ αγαπητός καλλιτέχνης κ. Μήτσος Μυράτ.

Η άπάντησιν του κ. Μυράτ είνε τσεκούρα-

τη... Ρητή και κατηγορηματική... Σαφής... σίμ' αλλά και όλίγων άπίθανος.

Νά τί μάς έγραψε προκαίμενον περί ερωτικής χυλόπητων.

— Ήσαν τόσες πολλές που έχασα την γεύση τους!...

Πιστεύετε στά λόγια αυτά του κ. Μυράτ; Έμ, όχι. Και σπεύδωμεν να τό τονίσωμεν:

— Τά παραλές καίμενες Μήτσο!... Τόση μετριοφροσύνη!...

Νά τώρα και ένας σύγχρονος Δόν-Ζουάν. Ο άριστος λόγιος κ. Ηλίας Βουτιερής.

Στήν σχετικήν μας ερώτησιν έχει άπαντήσει λαμπρότατα, με μίαν και μόνην λέξιν:

— Καμιά!...

Ούτε μία δηλαδή χυλόπητα!... Ούτε ήγγισον!... γουν τή χείλη του τοιοούτον φαγητόν. Δεν παραμένει όμως. Αλλά συμβαίνουν όταν είνε κανείς νεαρός και... όλέθριος!...

Και τώρα ή σειρά του παμφιλτάτου και ισοβίου του ποιητού κ. Στεφάνου Δάφνη.

Απαντά λοιπόν ό κ. Δάφνης:

— Χυλόπητα ποτέ!... Προτιμούσα άλλον είδος πείας εν ανάγκη και κολοκυθέπτες, την όποιαν δεν τρώω ποτέ, ό Σπανός του τραγοιδίου, αλλά και κάθε άλλου είδους φρούμος άνθρωπος!...

Μετριοφρον λοιπόν και ό κ. Δάφνης. Αλλά έτσι, βλέπετε, είνε όλοι οι μεγάλοι κατακτηταί. Έξ άλλου μη λησμονήτε και την έγκριτον λογιάν κ. Αιμιλιάν Δάφνη. Διαβάξτε τακτικά τό «Μπουκέτο» και αν έβλεπε τοιοούτον είδους εξμυστηρεύσεις, θά το έκοβε ίσως και τόν βήρα και την... Πή-ταν! Το ό τι ό κ. Δάφνης προτιμά την κολοκυθέπτη καθώς και πάσαν άλλην πητήν, είνε παγκοίνως γνωστόν. Λίαντον συνεπώς θά ήτο άν άπεκαλείτο ό... Πι ή μάλλον ό... κόττα — Πι της φιλολογίας!...

Τελειώνουμε με τόν ποιητήν κ. Μιλτιάδην Μαλακάζου. Γράφει ό κ. Μαλακάζος:

— Ήμωνα ακόμη πολύ νέος, όταν έπιασα σήσεις μ' ένα κορίτσι της γειτονίας όπου καθόμουν. Είχαμε καθημερινές συναντήσεις και συνομιλίες αλλά ή σήσεις μας δεν έφθαναν ό; έχει ποί έρωτες. Έρωτες στήν πατρίδα της, απ' όπου με ένω- πότε με περιπλεγή γράμματα, προτεί- νοινα γάμον και θεωρούσα αυτόν γιά τετε-

Ο κ. Μαλακάζος:

— Έπιασα σήσεις μ' ένα κορίτσι...

Ο κ. Νιρβάνας:

— Θυμόμαι τί έφαγα...

Ο κ. Ξενόπουλος:

— Αι θυμόμαι τέτοιο φαί.

Ο κ. Νιρβάνας:

— Θυμόμαι τί έφαγα...

Ο κ. Ξενόπουλος:

— Αι θυμόμαι τέτοιο φαί.

Ο κ. Νιρβάνας:

— Θυμόμαι τί έφαγα...

Ο κ. Ξενόπουλος:

— Αι θυμόμαι τέτοιο φαί.

Ο κ. Νιρβάνας:

— Θυμόμαι τί έφαγα...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΚΑΡΔΕΡΙΝΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

Τού Προβημιανού Ποιητού ΜΙΣΤΡΑΛ

Ο Πάπας Ιωάννης XXII ό οποίος έβασκεν στο Αβινιόν μεταξυ τού 1316 και τού 1334, ταξίδευε μία φορά στο Παρίσι. Καθώς περνούσε απ' τό Νεβέρ πήγε να καταλύσιν ο' ένα μοναστήρι καλογρηδών. Μισρήτε τώρα να φαντασθήτε τό τί έκαναν οι καλόγηρες γιά να περιπαύσιν τόν Άγιο Πατέρα. Είνε άληθεια πως κ' ό Πάπας έμεινε ευχαριστημένος από τή φιλοξενία τους και γι' αυτό φεύγοντας έλεγε στήν Ηγουμένη:

— Μήτέρα, είμαι ευχαριστημένος από την φιλοξενία σας και αν έχετε να μοι ζητήσετε καμιά γράη θά σας την κάνω ευχαριστίας.

Χαροχελώντα: τότε ή 'Ηγουμένη έλεε στον Πάπα:

— Πανάγιε Πάτερ, θά καταλαβαίνετε χωρίς άλλο πόσο είνε άποκρουστική όδοντση ος μάς τίς γυναίκες να εξομολογούμεθα ο' έναν άντρα...

Αν θέλετε, δώστε μας την άδεια να εξομολογούμεθα μεταξύ μας... Έτσι θά κάνετε μία μεταστροφή γιά την όποια θά σάς εύλογη στον αιώνα τών αιώνων θά τό γυναικείο φύλο...

Ο Πάπας άπάντησε:

— Θά τό σκεφτώ...

Έπειτα, καθώς καθάλλοδος την ώρα του φαγητού, έλεε στήν 'Ηγουμένη όνοτάς της ένα κουτί:

— Αυτό τό κουτί είνε άρκητα πολύτιμο. Νομίζω πως τ' άφήνω ος καία ήμισ, παραδίδόντας τό μέγισ της έπιστοφής μου ος σάς... Στο ταξίδι δεν έχει κανείς τί τοι συμβαίνει. Πάρετε και τό κλειδί του, φυλά- ρτε τό μέγισ ότου γυρίσω και προπάντων, προσέξτε να μη τ' άνοίξη κανείς...

Αίτα έλεε ό Πάπας: Ιωάννης κ' άπομακρύνθηκε μαζί με την άκο- λούθια του.

Αν είνε καλά - καλά άκόμη στρίβει στή γωνία του δρόμου, κ' όλες ή καλόγηρες είχαν μαζερωεί γύρω από τό πολύτιμο κουτί του Πάπα που τό κρατούσε ή 'Ηγουμένη.

— Τι πάει μέσα; Έλεαν. Αν τό άνοίγαμε και βίεπαμε;...

Ο πρεσβύτες τίς έβασάνε όλες, όποις και την 'Ηγουμένη, ή όποια σ' οί τίς: δεν κρατήθηκε κ' έλεε:

— Δεν παύει!... Ας τό άνοίξουμε!...

Και περνώντας τό κλειδί στήν κλειδωνά τό ξεκλείδωσε. Μα καθώς έκαν τ' οήκωτό τό καπάκι του μ' ά καρδερίνα μ' ένα μικρό χαρτάκι κρε- μισμένο στο λαμό, βγήκε από μέσα και πέταξε στον άέρα, μπρός στίς συσπείρες καλόγηρες. Φαντάζεστε τώρα τή θλίψη τους!... Με τί μοιρία θά άντικριναν τόν Πάπα όταν θά ξαναγύριζε και πως θά έδικαιολογούτο γιά τό γάμο της καρδερίνας του.

Σ' ένα μύρα ό Πάπας ξαναγύρισε από τό ταξίδι του και πήγε να κα- ταλύσιν πάλι στο μοναστήρι όν καλογρηδών.

— Ε! έλεε μόλις έφτασε στήν 'Ηγουμένη, ποδ είνε τό κουτί μου; Πηραίνετε να μου τό φέρετε...

— Ο! Πανάγιε Πάτερ, φώναξαν όλες οι μοναχές γονατίζοντας μπρο- στα του, σ' αντήν! Έν όνόματι του Θεού συγχώρεσέ μας! Το πουλί πέταξε...

Τότε ό Πάπας άρχισε να γελάει και τους έλεε:

— Φτωχές γυναίκες, δεν είχατε τή δύναμη να φυλάξετε κλειστό ένα κουτί και θέλετε να φυλάξετε ένα μυρτιά της εξομολογήσεως, δηλαδή να κρατήστε τό στόμα σας κλειστό!... Δε μπορώ να σάς κάμω αυτή τή χάρη καλόγηρες μου... Ο' άντρες εξομολογούταν ος όλες τίς εποχές τίς γυναί- κες και θά τίς εξομολογούν πάντοτε...

Τότε ό Πάπας άρχισε να γελάει και τους έλεε:

— Φτωχές γυναίκες, δεν είχατε τή δύναμη να φυλάξετε κλειστό ένα κουτί και θέλετε να φυλάξετε ένα μυρτιά της εξομολογήσεως, δηλαδή να κρατήστε τό στόμα σας κλειστό!... Δε μπορώ να σάς κάμω αυτή τή χάρη καλόγηρες μου... Ο' άντρες εξομολογούταν ος όλες τίς εποχές τίς γυναί- κες και θά τίς εξομολογούν πάντοτε...

Τότε ό Πάπας άρχισε να γελάει και τους έλεε:

— Φτωχές γυναίκες, δεν είχατε τή δύναμη να φυλάξετε κλειστό ένα κουτί και θέλετε να φυλάξετε ένα μυρτιά της εξομολογήσεως, δηλαδή να κρατήστε τό στόμα σας κλειστό!... Δε μπορώ να σάς κάμω αυτή τή χάρη καλόγηρες μου... Ο' άντρες εξομολογούταν ος όλες τίς εποχές τίς γυναί- κες και θά τίς εξομολογούν πάντοτε...

Τότε ό Πάπας άρχισε να γελάει και τους έλεε:

— Φτωχές γυναίκες, δεν είχατε τή δύναμη να φυλάξετε κλειστό ένα κουτί και θέλετε να φυλάξετε ένα μυρτιά της εξομολογήσεως, δηλαδή να κρατήστε τό στόμα σας κλειστό!... Δε μπορώ να σάς κάμω αυτή τή χάρη καλόγηρες μου... Ο' άντρες εξομολογούταν ος όλες τίς εποχές τίς γυναί- κες και θά τίς εξομολογούν πάντοτε...

Τότε ό Πάπας άρχισε να γελάει και τους έλεε:

— Φτωχές γυναίκες, δεν είχατε τή δύναμη να φυλάξετε κλειστό ένα κουτί και θέλετε να φυλάξετε ένα μυρτιά της εξομολογήσεως, δηλαδή να κρατήστε τό στόμα σας κλειστό!... Δε μπορώ να σάς κάμω αυτή τή χάρη καλόγηρες μου... Ο' άντρες εξομολογούταν ος όλες τίς εποχές τίς γυναί- κες και θά τίς εξομολογούν πάντοτε...

Τότε ό Πάπας άρχισε να γελάει και τους έλεε:

— Φτωχές γυναίκες, δεν είχατε τή δύναμη να φυλάξετε κλειστό ένα κουτί και θέλετε να φυλάξετε ένα μυρτιά της εξομολογήσεως, δηλαδή να κρατήστε τό στόμα σας κλειστό!... Δε μπορώ να σάς κάμω αυτή τή χάρη καλόγηρες μου... Ο' άντρες εξομολογούταν ος όλες τίς εποχές τίς γυναί- κες και θά τίς εξομολογούν πάντοτε...

Τότε ό Πάπας άρχισε να γελάει και τους έλεε:

— Φτωχές γυναίκες, δεν είχατε τή δύναμη να φυλάξετε κλειστό ένα κουτί και θέλετε να φυλάξετε ένα μυρτιά της εξομολογήσεως, δηλαδή να κρατήστε τό στόμα σας κλειστό!... Δε μπορώ να σάς κάμω αυτή τή χάρη καλόγηρες μου... Ο' άντρες εξομολογούταν ος όλες τίς εποχές τίς γυναί- κες και θά τίς εξομολογούν πάντοτε...

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ένα παρκαμυθένιο σάλι

Τά θραιότερα κεντητά σάλια — είνε και έφέτος πολύ της μό-δας τά σάλια — βρίσκονται στήν Ισπανία, όπου και αποτελούν τό μεγαλύτερο μέρος της προίκας κάθε κόρης. Έκεί πέρα κάθε μη- τέρα μεταβιβάζει στήν κόρη της, ή στις κόρες της — όταν έχει πολλές — τά σάλια της. Γι' αυτό στήν Ισπανία υπάρχουν σάλια που έχουν ήλιζία όχι μονάχα έτών, αλλά αιώνων ολοζήλον!

Τό θραιότερο κεντητό σάλι που υπάρχει στήν Ισπανία ανήκει, όπως αναφέρουν ή έφημερίδες της Βαλέντίας, στή σενιόρα Κου- χίτα Γκοντζίλες Γκοντζίλες. Είνε όλομυρο στολισμένο με ύπεροχα κεντήματα κερωμένα από πολλών αιώνων και τά όποια παριστάνουν έξωτικά λουλούδια και παραδείσια πουλιά. Πρόξ ιται περί πραγματικού άριστουργήματος. Τά χρώματά του είνε σπο- τεϊνά και συγχρόνως λαμπρά, οι δε ειδικοί βεβαιούν, ότι ή συγ- χρονος χρωματουργία δεν είνε εις θέαν να παραγάγη τέτοια χρώ-ματα.

Είς την σενιόρα Γκοντζίλες προσ- φέρθησαν 350.000 πεσέτες (4.500.000 δραχ-μές) γιά να πουλήση τό μοναδικό αυτό σάλι της, αλλά ή σενιόρα, ή όποια είνε αλ- λωστε πολύ πλουσία, δεν έδέχθη.

Παγκόσμια τουνελλά

Η ιδέα της κατασκευής του τουνελλά κάτω από την θάλασσαν της Μάγχης άρχισε να συζητείται και πάλιν.

Πρό ημερών εις τό Λονδίνον ό διάσημος άγγλος μηχανικός Τρόνκερ, έξέθεσε εις μίαν συγγέντησιν των διασημοτέρων μηχανικών τάς λεπτομερείας του σχεδίου που έχει καταρτίσει διά την κατασκευήν της σήραγγος της Μάγχης. Όπως βεβαιούν όσοι ά- κούσαν τό σχέδιον αυτό είνε τέλειον από πάσης άπόφως και θά μελετηθί υπό των άρμοδίων.

Εν τω μεταξύ μελετάται, και ή κατασκευή δύο άλλων τουνελλά έξ ίσου μεγάλων και έξ ίσου σπουδαίων με τό τουνελλά της Μάγ- χης. Τό ένα θά κατασκευασθί κάτω από τόν πορθμόν του Γι- βραλτάρ εις τρέπον ώστε να συνδεθί σιδηροδρομικώς τό Λονδί- νον με τό νοτιοαφρικανικόν άκρωτήριον της Καλής Έλπίδος.

Τό άλλο δε θά κατασκευασθί κάτω από τόν Βόσπορον, ώστε να συνδεθί την Εύρώπην σιδηροδρομικώς με την γαμήνην Καίρου — άκρωτηρίου Καλής Έλπίδος, της όποιας ήρξισεν ήδη ή κατα- σκευή.

Τραχυματία κουκλίοι

Στίς τελευταίες διαδηλώσεις που έγιναν στο Παρίσι γιά τόν θάνατον του Σάγκο και του Βαντζέτι, οι διαδηλωταί ως γνωστόν έσπασαν τίς βιτρίνες και τά χυτάλλα πολλών εμπορικών κατα- στημάτων. Ένα από τά μεγάλα αυτά καταστήματα εσκέφθηκε να χρησιμοποιήση γιά διαφήμισι τό στάσιον της βιτρίνας του και έπενόησε ένα πολύ έξυπνο τέχνασμα.

Στήν βιτρίνα του μέσα από τό σπασμένο χυτάλλο της έβαλε δύο κουκλίους ψευτικούς και έδεσε με έπίδεσμο τό μισό πρόσωπο του ενός και τό δεξιό χέρι του άλλου. Καί τό κοινόν τρέμα και χα- ζιερί ώρες όλόκληρες έμπερ στίς τρυφάτιες κουκλίου.

Τραγικό τέλος παραστάσεως

Είς τό Δημοτικό Θέατρο της πόλεως Τόρν, κοντά στήν Βαρσο- βία, συνέβη πρό ημερών ένα γεγονός πρωτακούστο στα θεατρικά χρονικά του κόσμου. Στο τέλος της δευτέρας πράξεως τό κοινό χειροκρότησε με έξαιρετικόν άνθρασιμον τόν ήθοποιον Γκαζίν. Ένώ όμως ό Γκαζίν εκανε ζοη- ρές ύπακλίσεις δεξιά και αριστερά, εσπείρισεν ος νεκρός στήν σκαλιά ένος άλλου συναδέλφου του, που προσέβησε να τόν πιάσιν. Εν τω μεταξύ ή αύλαία έκλεισε, ό Γκαζίν μετεφέρθηκε στο κα- μαρίνι του και εκεί ό γιατρός του διάσυν που έτρεξε να τόν ίδι έπιστοποίησε τόν θάνατό του.

Τότε βγήκε στο προσκήνιο ένας άλλος από τους πρωταγωνιστάς γιά να άναγγείλ η στο κοινό τόν αιώνιο θάνατον του συναδέλφου του, ό ό- ποιος είχε πάθει συγχύση.

Αλλά ένώ μιλούσε, τραγικά τού ήρθε τρέμα, έβαλε ένα πε- ρίστρεφο από την τσέπη του και άρχισε να προσβολή εναντίον του θανάτου. Εύτυχώς δεν έπληγισε κανέναν. Εν τω μεταξύ έτρα- σαν άλλοι συναδέλφοι του και τόν άπείξαν γιά να τόν μεταφέ- ρουν σε μία φρονολογική κλινική.

Και έτσι ή παραστάσις τέλειωσε άποτυχώς με έναν θάνατον, μία τρέλλα και μερικούς προσβολισμούς!...

Η Τέχνη του κυβερνάν

Ο στρατόρχης Βεοναρόντις, τόν όποτον ό Ναπολέον έκαμε βασιλέα της Σουηδίας, έλεε κάποτε τό εξής άπόφθαγμα:

— Γιά να κυβερνήσιν κανείς ένα λαό, πρέπει νάχη πύγρη σιδε- ρένια μέσα σε βελούδινο γάντι!...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Τό ξέρεις πώς είνε αλλόκοτη ή μανία τού πατέρα σου μ' αυτό τ' οφτό; Άκουε νά σου λέη πώς μπορεί νά αντικαταστήση τ' οφτό μ' ήν...
 — Επερπατούσαν χειροπιασμένοι, αλλάζοντας τά τρυφερά τους αισθήματα, νοιώθοντας τόν εαυτό τους ευχαριστημένο, σά νά βρίσκονταν στό ίδιο τους τ' οφτό, μέσ στό θελκτικό αυτό κήπο, τόν εγκαταλειμμένο, όπου όλα μεγάλωναν ελεύθερα, γιατί ό Κοριολίς ποτέ δέν ήθελε νά πάρη άλλον ύπηρέτη, εκτός τής γριάς Γερτρούδης και τού Νοέλ, ενός νέου ήσυχου, ήμερου σάν άργάκι, πού δέν έλεγε άπάνω από είκοσι λέξεις τήν ήμέρα και πού ό γέρος τόν είχε φέρει μαζί του από τήν Άπω Άνατολή μέ τήν περιήγησι μανιόλα.

Ο Νοέλ τώρα δέν είχε καιρό νά φροντίση γιά τόν κήπο. Περγονόσε τις μέρες του μαζί με τόν κύριο του σέ μιάν γωνιά τού υποστατίου, όπου βρισκόταν ένα μικρό κτίριο, όλιγο κατεστραμμένο, με μιάν σέρα μπροστά.
 Έκει έκαιγε μανιόλα, τήν όποιαν λίγες φορές είχε κατορθώσει νά δη ό Πατρίκιος, χωρίς νά καταλαβαίνη τίποτα από τίς εργασίες τού θείου του.
 Γύρω από τ' οφτό αυτό ύπήρχε ένας κήπος με όπωροφόρα δέντρα, περιτριγυρισμένος από ένα φράχτη και κλεισμένος με κάγκελλα πού κανείς δέν είχε τ' οφτό δικαίωμα νά περάση.
 Όλο αυτό τ' οφτό ήταν προορισμένο γιά τά πειράματα τού Κοριολίς.
 Τά συμπεράσματα τών πειραμάτων τού ό Κοριολίς σημείωνε μόνο τή νύχτα στό ιδιαίτερο γράφειό του, κλειδώνοντας ζηλότοια τίς σημειώσεις αυτές μέσ στό χρηματοκιβώτιό του.
 Τό γράφειό τού Κοριολίς βρισκόταν στόν πύργο τής εκκλησίας.
 Πολλές φορές ό γέρος κλεινόταν και μέσα νύχτες όλόκληρες γιά νά γράφη, αφού είχε άφισώσει τις όρες τής μέρας στήν καλλιέργεια τού δεντροκλήπου.
 Όλ' αυτά είχαν φανή μυστηριώδη στόν Πατρίκιό στους πρώτους καιρούς, όταν ό θεός τού έδειξε τή δυσανεμία του γιά τίς επισκέψεις του.
 Τήν εποχή αυτή τού ήταν άπρηγορευμένο νά μπαίνη στό δεντροκλήπο. Άλλά έδω και τρία χρόνια ή άστυρότης τής άπαγορεύσεως είχε μεταρριστεί και έτσι ό Πατρίκιος μπορούσε νά περνάει άπ' όπου ήθελε με τή Μαγδαληνή, όταν φρουρά, ό θεός είχε τελείωση τή δουλειά του.
 Οι δύο άρραβωνιασμένοι λοιπόν εξακολούθησαν νά προχωρούν αλλάζοντας τά τρυφερά τους αισθήματα, όταν σέ κάποια στιγμή θυμήθηκαν ότι δέν είχαν άκόμα φιληθή. Τότε ό Πατρίκιος, συναισθανόμενος τά δικαιώματά του και τά καθήκοντά του σάν άρραβωνιαστικός, έδωσε ένα άγνό φιλή στά μαλλιά τής Μαγδαληνής.
 Άμέσως όμως άκούστηκε μιάν βροντή.
 Η Μαγδαληνή άναστήθηκε, χλώμιασε κ' έβριξε ένα βλέμμα παραγμένο στόν άρραβωνιαστικό της.
 Ο Πατρίκιος από ένστικτο κοίταξε τόν ούρανό, όπου δέν ύπήρχε κανένα σύννεφο.
 — Περίεργο! έμορμούρισε παραξενεμένος. Είνε ή δεύτερη φορά πού συμβαίνει τέτοιο πράγμα!
 — Τι πράγμα; ρώτησε ή άθωα Μαγδαληνή, πού χωρίς κανένα λόγο είχε γίνει κατακόκκινη.
 — Νά βροντά, όταν σέ φιλώ!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Ο Άλμπινος.

— Δέν καταλαβαίνω τί θέλεις νά πής, Πατρίκιε. Θά ναι άποτέλεσμα τής ζήτησης, γιατί δέ φαίνονται σύννεφα.
 Τι λές; Έπιστρέφουμε; Δέ θά κάνανε άσχημα.
 — Θυμάσαι τήν τελευταία μου επίσκεψη; Σάς άποχαιρετούσα

ΜΠΑΛΑΟΟ

και βρισκόμαστε ακριβώς στήν πόρτα. Ο πατέρας σου μού είπε «Έλα φίλησέ την». Ήμουν έτοιμος νά σέ φιλήσω, όταν μπου έσκασε μιάν τρομερή βροντή σά νά είχε πέσει κανένας νεφρός στό σπίτι. Και δέ μπόρεσα νά σέ φιλήσω. Ο πατέρας σου μ' έβριλε σχεδόν έξω από τ' οφτό φρονιάζοντας:
 — Πήγαινε γρήγορα! Έρχεται ή μπόρα! Τρέξε στό σταθμό!
 Έγώ έφυγα, πήγα στό σταθμό, κοίταξα τόν ούρανό, και είδα ούτ' ένα σύννεφακι.
 — Ω! Έκαμε ή Μαγδαληνή παίζοντας μ' ένα λουλούδι πού ήμουν έτοιμος νά σέ φιλήσω, πού έκαμει προσοχή στίς βροντές. Βροντά έτσι πολλές φορές από τ' οφτό Μαύρο Δάσος. Ο μπαμπάς πώς είνε ό ήλεκτρισμός τού δάσους!
 — Ο ήλεκτρισμός τού δάσους;... Ποτέ μου δέν άκουσα νά νεναι λόγος γι' αυτόν τόν ήλεκτρισμό.
 — Ο μπαμπάς δέλεος νά μού τ' οφτό έξηγήση, έγώ όμως δέν καταλαβα τίποτα... Φαίνεται πώς στήν Τσιάρβα τά δάση βγαίνουν τ' οφτό βουή πού μοιάζει σά βροντή... Άκουσε... ή μπόρα άκουσέ την...
 Πραγματικώς, μιάν μαζουρή βουή άκούγονταν από τ' οφτό δάσους, ένώ πού μιάν στιγμής είχε φανή ότι τ' οφτό άστραπέλα ήμ' έσση έκει κοντά.
 Γύρισαν και κοίταξαν πρὸς τ' οφτό κηλίδωμα, άπ' όπου διακρινόταν μιάν άκρη τού Μαύρου Δάσους. Καί μέσως διέκριναν άνάμεσα' από τά κάγκελλα, πού έκαμει ένα ήνωμα, πάνω άπ' τ' οφτό μέρος πού βρισκόταν, τ' οφτό κεφάλι παράδοξο με ξανθόπο χρώμα, ένα πρόσωπο με μάτο πιτσιλάδες, όπου άστραφταν δύο μάτια πύρινα, πά, όπως είνε τών άλμπινών.
 Τό άκίνητο αυτό πρόσωπο τούς κοίταξε με πρώτη χη έπιμονή.
 Ο γέρος, προσβλημένος έκαμε ένα βήμα πρὸς τ' οφτό κηλίδωμα. Έξαφνα όμως άκούστηκε ή φωνή τού άγνωστου ή όποία τόν έσταμάτησε προστάζοντά τον με τά λόγια αυτά:
 — Μην κινήσθε, κύριε Πατρίκιε!
 Οι λέξεις αυτές και ό ήχος με τόν άπὸν προφέρθηκαν, άντήχησαν τρομαχτικά σ' αὐτά τού νέου.
 Η καρδιά τού άρχισε νά χτυπά δυνατά. Το αίμα άνέβηκε στό κεφάλι του.
 Η Μαγδαληνή, πού από ένστικτο πού έβρισκε τ' οφτό χέρι, άντίκρινε γι' αυτή τώρα νά κινείται τ' οφτό άγνωστο γνωρίζοντας σ' αὐτόν ένα από τ' οφτό τρεις άδελφούς τού δάσους, τόν Ήλια.
 Άυτός ήσυχος — ήσυχος, πέραςος άνάμεσα' από τά κάγκελλα τήν κήνην τού όπλου και πυροβόλησε πρὸς τή διεύθυνση πού τ' οφτό Πατρίκιος και ή Μαγδαληνή έμπηξαν μιάν τρομερή αγγή... και στήν ίδια στιγμή ένας κότσοφας έπεσε μπρός στά πόδια τους.
 — Έ, λοιπόν;... Τι έχετε; ρώτησε με μεγάλη ήρεμία ό νενηγός. Πληρωθήκατε;
 — Όχι! μ' δέν είνε καθόλου καθησυχαστικό πράγμα νά βλέπεις κανείς κατ' έπάνω του σχεδόν τήν κήνην ενός τουφεκιού! Έτσι ή Μαγδαληνή έξοργισμένη.
 — Ξέρω καλό σημάδι έγώ, και τ' οφτό τρυφερά μου ως τώρα δέ τ' οφτος παρα όποιον ήθελε νά χτυπήση...
 Ο Πατρίκιος, τρέμοντας άκόμα έσπινε γιά νά πάρη τ' οφτό τ' οφτό κακόμοιρο! έμορμούρισε.
 — Τό προσφέρω στούς έρωτευμένους, γιά τ' οφτό καλοκαίρι...
 Και καθώς ό Πατρίκιος έκανε νά πετάξη έξω από τά κάγκελλα τόν κότσοφα, ή Μαγδαληνή, σάν πιό στοχαστική, τόν έσταμάτησε λέγοντας μες τά δόντια της:
 — Χαίρετε, κύριε Ήλια και εύχαριστώ!
 Ο Ήλιος όμως είχε κι' όλας έξαφανισθή και ό Πατρίκιος έτοιμαζόταν νά μιλήση, μιάν ή Μαγδαληνή τόν έμπούσε βάζοντας τ' οφτό στήν τ' οφτό χέρι του και κρατώντας τ' οφτό έκει ως τή στιγμή πού έπαψε γ' άκούγεται πιό στό μαζός τού δρόμου ό ήχος τών βημάτων τού άλλου.
 — Ω! Πατρίκιε, πώς μ' έτρομάζε... τού είλε. Άκούε βλέπω τ' οφτό τρυφερά νά περνά μέσ από τά κάγκελλα... Τρέφεις, πώς, έν κηλίδωμα κατ' άπάνω μας, θά π' οφτος γονόμουν πρώτα έρωτήματα τή στιγμή εκείνη πού έμπρός σου!
 Αυτό ήταν άλήθεια.
 Ο Πατρίκιος δέν είχε καταλάβει τ' οφτό ήρωικό αυτό νημια τής νέας. Τώρα, μαθαίνοντάς το, έτράβηξε τή Μαγδαληνή.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Δουμάς και Μπαλζάκ

Ο Δουμάς πατήρ και ό Μπαλζάκ τά είχαν τσουγκρίσει. Ένα βράδυ όμως συναντήθηκαν κ' οι δύο σ' ένα φιλικό τους σπίτι. Καθ' όλη τή διάρκεια τής έσπερίδος οι δύο μεγάλοι συγγραφείς δέν άντήλασαν ούτε λέξη. Κατά τά μεσάνυχτα ό Μπαλζάκ βγαίνοντας από τήν αίθουσα και περνώντας δίπλα από τ' οφτό συγγραφέα τών «Τοιών Σωματοφυλάκων», ό όποιος έγραφε τότε δράματα, είπε δυνατά χωρίς νά τόν νυττάξη:
 — Όταν θά ξεζουμιστώ φιλολογικώς, θάρχισω κ' έγώ νά γράφω θεατρικά έργα!

— Τότε μπορείς ν' άρχισή; άμέσως! τού απήντησε ό Δουμάς.
 — Τότε μπορείς ν' άρχισή; άμέσως! τού απήντησε ό Δουμάς.

Διευθυντής μιάν φορά!

Ο λόρδος Νόρτλιφ, ό περσίμπος «Μ. Ναπολέον τού Άγγλικού Τύπου», όπως τόν έλεγαν, ιδιοκτήτης τού μεγάλου τράστ τών άγγλικών εφημερίδων, συνήνησε κάποτε σέ μιάν αίθουσα τής συντάξεως τών «Τάιμς» ένα νέο συντάκτη. Άμέσως τόν έρώτησε:
 — Έχετε πολύ καιρό πού εργάζεστε έδω;
 — Δεκαέντε μήνες κύριε.
 — Πόσα κερδίζετε;
 — Δέκα λίρες τή βδομάδα.
 — Και είσθε ευχαριστημένος μ' αυτές;
 — Μάλιστα, κύριε.
 — Έ λοιπόν, παιδί μου, νά περάσης τ' οφτό Σάββατο από τ' οφτό Λογιστήριο νά σ' έσοφλήση. Ένας δημοσιογράφος πού δουλεύει στους «Τάιμς» κ' είν' ευχαριστημένος με δέκα λίρες τήν βδομάδα δέν είνε καλός δημοσιογράφος!

Πούρα και εργασία

Ο διάσημος γάλλος εύθυμογράφος Βιλλύ έλεγε μιάν μέρα στόν εκδοτή του:
 — Μου είνε αδύνατο νά γράφω άμα δέν καπνίζω. Μονάχα πού τά πούρα τής Άβίας άρριβήγαν τόσο ώστε άναγκάστηκα νά κάνω οίκονομίες.
 — Πώς; λιγοστέψατε τόν αριθμό τών πούρων σας; τόν ρώτησε ό εκδοτής.
 — Όχι, τού απάντησε ό συγγραφέας, λιγοστέψα τόν αριθμό τών όρών τής εργασίας μου!

Τά μαθηματικά τού Βιλλύ

Μιάν μέρα δείχνοντας στό Βιλλύ μιάν κούρα τού Παρισινού ημιζώου, τού είπαν:
 Τη βλέπεις αυτή; Άρα, μπορεί νά ζήση με άμύγδαλα από ένα έκαιτομύριο παράκατα χρόνο.
 Καί ό Βιλλύ απάντησε:
 — Ένα έκαιτομύριο; Τής τ' οφτό εξαπαλλέων δύο φίλοι, οι όποιοι θά τής δίνουν από 500.000 φρ. ετησίως...
 Και έπρόσθεσε:
 — ... ή χίλιοι πού θά τής δώσουν από ένα χιλιάριο!...

Σάν στό σπίτι του!...
 — Ξέρεις... έδώ μπορείς νά φάγης τ' οφτό καπέλλο σας... Είπατε σάν στό σπίτι σας.
 Καί ό Μωρίς Ντουνβίλ, χαμογελώντας:
 — Μά άκούβω; στό σπίτι μου είμαι πάντοτε χωρίς καπέλλο!...

Η μυσταρδα και ή χώνευσις

Ο Βιλλύ θεωρείται ως ένας από τους πιό καλοφάγαδες γάλλους συγγραφείς. Σ' ένα φιλολογικό γράμμα, ό παρακείμενος του βλέποντάς τον νά τρώη γιά τέταρτη φορά μπεζάρτες με σαλμί, τού έδωσε ύποχρηστικά τή μυσταρδα.
 — Μυσταρδα! φώναξε ό Βιλλύ απρόσχετα τήν δέν παίρνω ποτέ μου!
 — Καί γιατί, παρακαλώ;
 — Γιατί χωνεύει κανείς μ' αυτήν εύκολα!

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΑ ΕΘΝΙΚΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΔΗΛΕΣΙ

Οι ληστές είναι ανένδοτοι και απειλούν να σκοτώσουν τους αιχμαλώτους. — Η μοιραία συμπλοκή. — Η σφαγή του Βύνερ και του κόμητος Βούλ. — Πώς εκπαιδεύθηκαν οι Έρβερετ και ο Λεβύ. — Ο Χρήστος Αρβανιτάκης μάχεται και πέφτει. — Το μαρτύριο του Δήλεσι. — Τα κεφάλια των ληστών. — Ο επίλογος στο Πεδίον του Άρεως.

Συνεχίζουμε την εξιστόρησι της τραγωδίας του 1870, όποτε ή συμμορία των Αρβανιτάκηδων συνέλαβε αιχμαλώτους μερικούς Άγγλους περιηγητάς κοντά στο Πικέριμ κ' έδημιούργησε μία μεγάλη κρατική περιπέτεια για την Ελλάδα.

Η Έλληνική Κυβέρνησις, με την έγκρισιν των ξένων προξενιτών, απέφασε να ιετέλλη άσπληρη πολιτική και να δοκιμάσθ με το φόβο να επηρεάσθ τους ληστές. Ρητή ή υπόσχεσις εδόθη στους Αρβανιτάκηδες ότι δεν θα ενωλιθθούν καθόλου, έάνω μόνον εκεί που βρίσκονται. Έκείνοι όμως έδωσαν ότι αν δεν τους μετρήσουν άμέσως τα λύτρα και συγχρόνως δεν δημοσιεύθ το Β. διάταγμα της άμνηστίας, θα φήγουν για τα όσους με τους αχαιώτους.

Η Κυβέρνησις απέφασε να στείλ η στρατό, όχι για να τους χτυπήσθ, αλλά για να έμποδίσθ την αποχώρησιν τους.

Την ήμέρα της αναχώρησός της συμμορίας από το Πικέριμ στον Όροπό και από εκεί στην όρη του Άσσοπο ποταμού, έτασθ Άγγλος Βύνερ άπέστειλε την άκούσθ συγκρατική επιστολή στο φίλο του Μοισάκη στος Άθηνες:

«Ο άποσταλμένος της Κυβερνήσεως κ. Θεαγένης έφθασε και ελε μαζά συνέντευξι με τον άρχηγό της συμμορίας. Το άποσταλμένο ελε δυσαρεστο. Ο άρχηγός ελε ότι θα μάς κρατήσθ ζωντανούς τρεις ή τέσσαρες μήνες. Άλλά φυσικά δεν είμαστε πιά άσφαλείς, άφοι οι στρατιώται ελε έλεύθεροι να ενεργήσουν. Στην πρώτη ή σύγκρουσι με τους στρατιώτας, θ' άποθάνωμε, γιατί θα μάς σκοτώσουν άμέσως. Σε ένα και μόνο συγκατανεύουν οι ληστές ότι αυτό ελε το έξισ: Να συστηθ έδώ δικαστήριο και να τους δικάσθ, κατόπιν δέ να τους δοθ ή χάρις. Τοίτο δεν φαίνεται παράνομο.»

Ευχάριστ θ τον Βασίλεα και τους Έ. υπουργούς του εκ μέρους μου για την καλοσύνη τους και πέστους ότι δεν ζητώ—γιατί δεν έχω κανένα δικαίωμα σε τοίτο—άλλά ότι αν άνθρωπος που πεθαίνει, ταπεινά τους καδικτεύω να δέχθουν τα αίτηματά των ληστών να διατάξουν την παύσιν των στρατιωτικών κινήσεων. Αν αυτό δεν γίνθ, θα πεθάνουμε όλοι σε μία ή δυό ήμερες, εκτός της άσκησις αίματοχυσίας που θα γίνθ. Ο άποσταλμένος της Έλληνικής Κυβερνήσεως θεωρεί ή θέσι μάς άπελπιστική, ώστε άς μάς δώσθ θάρος ο Θεός να πεθάνουμε άδολώς, σαν άληθινοί Άγγλοι.

Δήσθον για το δυστυχισμένο φίλο που σε αγαπάς.

Βύνερ

Στο μεταξύ, (9 Απριλίου 1870), τα στρατιωτικά άποσπάσματα ελεαν πολιορκήσθ τους ληστές, οι όποιοι άμα το έμαθαν άπεφασάν να φήγουν από την Ατική. Στις 2 μ. μ. οι ληστές έπεσαν στο ποτάμι με τους αιχμαλώτους στη μέση.

Έξαφν διέκριναν μπροστά τους ένα στρατιωτικό άποσπασμα που τους έφραζε το δρόμο. Εστάθηκαν κ' έταμπωρώθηκαν στους γύρω βόλτους. Ο Τάκης Αρβανιτάκης διέταξε τους συντρόφους του: «Μη οίεθ κανείς αν δεν δώσω διαταγή!...» Άμέσως δέ εκάλεσε τον ποινιλωσο διεμνηνέα Άλέξανδρο Άνεμογιάννη, εκ Πάργας καταγόμενον, να πάθ στον άρχηγό του άποσπάσματος και να δηλώσθ εκ μέρους του ότι: αν οι ληστές προσεβάλλοντο, θα έφραζαν άμέσως τους αιχμαλώτους, έπειτα θ' άρχίζαν μάχη και «θ' ά ποινιλωσο αν άκριβά το μαρτύριονς».

Ο Άνεμογιάννης έπληγε και τα είπε. Ο επί κεφαλής του άποσπάσματος άζωωμιακός άπήντησε:

— Έγω διαταγή να μην τους άρήσω να πορευθώσουν.

— Μα θά πράξουν τους έξους! είπε ο διεμνηνέος.

— Δική τους δουλειά. Έγω θα κάνω ή δική μου, σύμφωνα με τις διαταγές που έχω!

Ο Άνεμογιάννης εκάταλε πιά δι έρχοταν ή μόρα και τόκοις λάσπη, μακριά, μέσ από τους βόλτους.

Μετά λίγα λεπτά το στρατιωτικό άποσπασμα έφθισε με άσκησις μπαταριά. Ο Αρβανιτάκης έβγαλε τότε μία άγρια κωνή: «Μαχαίρι, παιδιά! Σφάξτε τους!... Σε λίγες στιγμές ξετυλίξετε ή πιο ανατοχιστική τραγωδία. Ο Έρβερετ και ο Έδουάρδος. Λόβδ, (ο Άγγλος δικηγόρος), πείσων κάτω πρώτοι, οργαμένωι σαν άρνιά! Λίγο παραπάνω κρεοογονόται ο Βούλ, Γκαλιός κόμης και ο Βύνερ. Οι διατηγόμενοι δεν έσφράσαν ν' αντιτάξθ την παρακλήσιν αντίτασι. Τα μονηρητά τους έπληγαν από τους πυροβολισμούς της μάχης και τους άλαλαγμούς των ληστών, οι όποιοι έμάχοντο με άπελπισία. Η συμμορία ελε διαμετρήθ σε δυό τμή-

ματα. Το πρώτο, με άρχηγό το Χρήστο Αρβανιτάκη, κατευθύνθ προς γοσα. Έφτά από τους ληστές έσοτώθηκαν, ένας έπιάστηκε, λαβόμενος το δεύτερο τμήμα υπό τον Τάκη, κατόρθωσαν να πάθ τα βουνά και σωθή βοηθούμενο από το σκοτάδι της νύχτας.

Από τις πολλές και διάφορες άρρησεις των συμβάντων, που διαφαίνεται ή εξιστόρησις του Άγγλου πλοίαρχου-Λάδαμ, ο όποιος, έφθες μετά την τραγωδία, έπισκέφθηκε τον τόπο της σφαγής και τη λαηροφρήσι από μερικούς χωρικούς αυτόπτας. Γράφα λοιπόν ή έσας Χάδαμ:

«Στην τελευταία χαράδρα, προ της πεδιάδος του Δήλεσι ελήθ το πρώτο των Έρβερετ, ως τριακόσες όργινές μαζαρά από την παραλία και εξακόσες από το μεγαλειότερο σπίτι του Δήλεσι... Η έκτασις, αυτή της γής ελε σκεπασμένη από πυκνούς θάμνους, δεν τράνι και μικρά πεύκα. Ο Έρβερετ ήταν πεσμένος λαμνηνέα επάνω σ' ένα μικρό θάμνο, σφαγμένος. Η τοποθεσία αυτή ήτο δατη από το μεγάλο σπίτι του Δήλεσι. Παραλλήλως προς τη θαλάσσιαν, σε άπόστασι 300 όργυνων από το πρώτο των Έρβερετ, σκότωσαν το δεύτερο θύμα τους, τον Έδουάρδο Λόβδ. Και ελε ήταν πεσμένος πάνω σ' ένα μικρό θάμνο.

Αλλά, συνέβησαν στις 4 και 45 μ. μ. Οι ληστές διαμετρήσαν το σώματα. Οι μὲν υπό τον Τάκη, λαβόντες τους λοιπούς αιχμαλώτους Βύνερ και τον Βούλ) έφθαν το δρόμο που πάει κατά το Σπινιό, δέ άλλοι, υπό τον Χρήστο, (ο όποιος αναμνήσθ σε λίγο) εξακολούθησαν πορεία παράλληλα με τη θαλάσσιαν. Ο Τάκης με τους συντρόφους άφού έπέρασσαν την κοιλάδα φαίνεται διήλθον γρήγορ ή προς την πορεία τους και έπληγ εύθνητον κατά το Άρμεσι. Τρία μίλια πέρα βρέθηκε το πτώμα του Βύνερ. Έκεί οι γιές μακρύτερα άπ' αυτό έαλε μία στήλη του νεκρός ο κόμης Βούλ. Και τους δύο, φαίνεται έσοκότε σαν κατά τη νύχτα. Άφοι μετά ή μάχη, έπαψε ή καταδίωξις, γιατί το σκοτάδι ήτο πηχτό και ή βροχή έεπετε σαρδανά».

Αλλά άπ' όλη ή συμμορία με τον Τάκη Αρβανιτάκη κατόρθωσαν να περύνουν τα όπλα και να καταφύγουν στην Τουρκοκρατούμενη Θεσσαλία. Μία έπίσημη Άγγλική έλθεσι έφρασε κατόπι ότι ή συμμορία έμεινε άκίνητη στο χωριό Κόιτζα της Θεσσαλίας. Άπο τούτο συμμορία φανερώθηκε σε πολλά μέρη και κατά τον Αύγουστο του 1873 ήτο τορκαλιστά σπαστα την έξόρτωσε κοντά στο χωριό Λαυαί. Πρώτος μάλιστα σκοτώθηκε ο διεμνηνέος Χρήστος Τάκης Αρβανιτάκης...

Τα σώματα των δυστυχισμένων ξένων, που πρώτα έφωτογραφήθηκαν επί τόπου, έπειτα καλλίτερο της έποχής εκείνης φωτογράφησαν Πίετρο Μοραττή, μεταφέρθηκαν στος Άθηνες Βαρό Πένθος έσκέπαζε την πρωτοτύπου. Η συμμορία έλες των εκκλησιών ίσησαν λαμνηνέα. Ο κόσμος στούς δρόμους έλάτρε.

Η κηδεία τους έγινε δημοσιό διαταγή. Ο άκολούθους ο Βασίλειος Γεώργιος, το Έπαινον συμβούλιο, οι πρέσβεις όλων των κρατών, έπληθος λαού, Τ' άκνωτηριασμένα πτώματα ήταν άξιολύπητα αν θαν ή γενική αγαπάκησι εναντίον των κακοδών ποινών των.

Η Έλληνική Κυβέρνησις έπλήρωσε στη χήρα του Άγγλου δικηγόρου Λόβδ άποζημίωσι 10 χιλιάδων λιρών στερλινών, γιατί ή οικογένεια Λόβδ ήταν πτωχή.

Τα κεφάλια των έφτά φορευθέντων ληστών μεταφέρθηκαν στος Άθηνες και έξετέθηκαν στο Πεδίον του Άρεως. Τα πλήθη έπλησαν για να τα καταρσώθουν επί τρεις ήμερες.

Υστερ από λίγο καιρός, έγινε ή δική του αιχμαλωτισθέντος ληστού και μερικων άλλων της ίδιας συμμορίας, οι όποιοι πληρωθέντες στα χέρια των άποσπασμάτων. Μαζί τους έδικάζονταν και πέντε άλλοι συμμοριταί που ελεαν πισωθεί από της τραγωδίας του Δήλεσι.

Η δική αυτή ελε έξεγείρει τρομερά το ενδιαφέρον των Άθηνων την παρακολούθησαν δε και οι ξένοι προξενεία. Μερικοί από τους ετηρογόμενους γεμάτοι πληγές, μεταφέρθηκαν στην αίθουσα του λαμνηνέα έπάνω εκ πορείας. Η έντόπισσις που έπροξένησαν στο λαμνηνέα άεροαίτηριο ήταν ζοφερή. Άλλοι από τους ληστές φοροσπόν, έλθον δηροδόμοι, άγρίωναν κ' έβριζαν τον κόσμο. «Ένομιμους, λέει, ή νομογράφος της έποχής, ότι βλέπετε θνητά αιχμαλώτην εν κλωστήν».

Έπειτα από διάφορα δραματικά έκαισθήματα ή δική έντελειος. Τους ληστές πέπτε κατεδικάζονταν εις θάνατον, οι δέ λαοί εις έκαισθήματα.

Στις 19 Ιουνίου 1870 κατά τα μεσάνυχτα, ή λαμνηνέα έφθαν

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Ρεϋμόν Ντωβέρ, 28 ετών.

Έσθθρ Φλόκ, 32 ετών.

Σ' ένα μικρό χαϊματόμενο σαλονάκι της Καζ Έσθθρ Φλόκ. Δελινό. Κα Φλόκ.— Άλήθεια, δεν μου λές, άγάπη μου, άπληντηςες στην Κα Γκινιόλ:

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Ό διάβολε! το έξεχασα έντελώς.

Κα ΦΛΟΚ.— Άπάντησέ της, χυσέ μου, δεν εινε σωστό. Πάν όχτω μέρες τώρα που έλαβες την πρόσκλησή της.

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Και δέ μου λές, εσύ θά πάς σ' αυτό το μπάλ μαστί:

Κα ΦΛΟΚ.— Τι έρώτησις! Άφού εγώ τον έβαλα να σε καλέσθ για να ίδθ πόσο όμορφη θάμαι.

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Ότι θά είσαι όμορφη ή πιο όμορφη μάλιστα του χορού, δεν άμφιβάλω. Ηδελα να έξω μόνον πως θάσαι ντυμένη.

Κα ΦΛΟΚ.— Θάμαι ντυμένη Νύχτα. Και σού;

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Έγώ θάμαι ντυμένος... Άπών!

Κα ΦΛΟΚ.— Τι θά πη αυτό;

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Αυτό θά πη πώς δέ θάρθω.

Κα ΦΛΟΚ.— Ό δέ θάμαι καθόλου εύγενικό εκ μέρους σου αυτό.

Και γιατί δέ θάρθης;

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Γιατί άπλούστατα δέ θά βρίσκομαι στο Παρίσι μετά μία βδομάδα. Άκουσε, προτιμώ να σου τα πώ όλα: είμαι άπένταρος και πρέπει να λείψω λίγων καιρών από το Παρίσι, ως που να διορθώσω τα οικονομικά μου. Έχω μία πρόσκλησις από ένα ένδοξον για να μείνω στον πύργο τους όσον καιρό θέλω. Θά έμπεριηθθ της καλοσύνης των αυτών...

Κα ΦΛΟΚ.— Μιλές σοβαρά;

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Σοβαρότατα άγάπη μου. Το χρηματιστήριο μου πήρε και το τελευταίο φράγκο!

Κα ΦΛΟΚ.— Μα, άγάπη μου, εινε φοιχτό αυτό που μου λές. Άκουσε, άκουσε, και όρξισθ ότι δεν θά θυμώσθ.

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Στο υπόσχομαι.

Κα ΦΛΟΚ.— (με φρονή χαδίστα και σφαγή):— Θέλεις να σου δανείσω εγώ; ΡΕΥ·ΜΟΝ. (άναπληρώ):— Άστέρε! είσαι; Μα εινε τρέλλα αυτό που λές! Αλλά μούλειτε τώρα να μου δανείζεις χρημάτα...

Κα ΦΛΟΚ.— Δεν ήθελα να σε προοράλο. Κάνω ό,τι θάκαινες και σύ στη θέση μου.

ΡΕΥ·ΜΟΝ. (φιλώντας την).— Είσαι άναμμένα, είσαι υπέροχη Έσθθρ! Μα δεν εινε καθόλου το ίδιο πράγμα. Άλλο το να μου δανείσεις εσύ χρημάτα και άλλο το να σου δανείσω εγώ.

Κα ΦΛΟΚ.— Παιδιάστιες ιδέες! Άγαπώμενες, δεν εινε έτσι, και ό,τι εινε δικό μου εινε και δικό σου και ανήκεται. Η όχι;

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Άληλαθ ό,τι εινε δικό μου εινε και δικό σου, σύμφωνα. Αλλά δεν μπορώ βέβαια να δέχθ χρημάτα που ανήκουν στον άντρα σου. Αν και κατά βάθος δεν θάνατα τίποτε άλλο παρά να πάρο πίσω τα χρημάτα μου, γιατί ο άντρας του μου τα κέρδισεν λιγάκι ύποπτα στο χρηματιστήριο.

Κέρδισε, έξοεις, πολλά τώρα τελευταία...

Κα ΦΛΟΚ.— Ά, γι' αυτό λοιπόν μου πήρε μία νέα σειρά μαγαζιότσια για το κολλίε μου;

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Μπορείς να μ' εύχαριστήσθεις... Έγώ σου χάρισα τα μαγαζιότσια αυτά με τα λεπτά που μου κέρδισε. Μα δεν μετανάω. (Την φιλεί).

Κα ΦΛΟΚ. (Γελώντας).— Τι άστεία που εινε ή ζωή!

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Τι άστείο που εινε το χρηματιστήριο! (Με ήφος γέλοσμοι):— Η ζωή και το χρηματιστήριο!

Κα ΦΛΟΚ.— Γελώ με κατά βάθος είμαι λυπημένη. Σε βεβαίω πως αν είσαι και ελάχιστα στενοχωρημένος, μεταξύ μας δεν έχει καμμία σημασία το πράγμα, σου δανείζω και μου τα έπιστρέφεις.

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Όχι, όχι, σ' εύχαριστώ άπειρους, αλλά εινε πενιχτό. Θά τα καταφέρω μόνος μου. Κ' έπειτα, έξοεις, δεν είμαι δα και έντελώς άπένταρος. Μοι μόνον άκόμη δυό ως τρεις χιλιάδες...

στο Πεδίον του Άρεως. Την άλλη μέρα, πρωί— πρωί, κόσμος άπειρος ήξε συγκεντρώθη να παρακολουθήσθ τις έκτελέσεις. Ο δήμος προσήλθε φορονημένος, φορώντας χαλδόνιο θάρακα και στο κεφάλι ντυάκι με κωνάλευκη τανιά. Στη ζώνη τον είχε μία κάρμα, γιατί φοβόταν αντίστασι έκ μέρους των καταδόνων, οι όποιοι έκείνη τα χρόνια του παραδόνονταν από τον Εισαγγελέα με ληνία να χέσθ! Οι ληστές όμως του Δήλεσι— για τους όποιους δεν ήπληξε καμμία σνιπάθεια— παραδόνθηκαν στο δήμο αδηροδωμένοι... Ο ένας μετά τον άλλο εκκατοιμήθηκαν γρήγορα— πρώτος, ενώ ο κόσμος τους έγονιχάιζε και ή χήρα του Έδουάρδου Λόβδ έκαιρε επί του γοφού.

Όις ή Εβραοιτικές έθνημειρές έδημοσίευσαν περηγανάς. Στην Έκδοσσημνηνέη του Λονδίνου έδημοσίευσθ και μεγάλα οικτία Άγγλον σφιδιστοί που ελε έφθισ έπίτιδες στην Ελλάδα.

δες φράγκα ως που να μου στείλ η πατέρας μου άλλα για το έρχόμενο τρίμηνο. Δέ βρίσκεις όμως ότι μιλήσαμε πολύ γι' αυτά τα χυδαία πράγματα; Άς μιλήσουμε για τίποτε άλλο. Όστε θά πάς στο χορό ντυμένη Νύχτα ε;

Κα ΦΛΟΚ.— Ναι άγάπη μου, και σε βεβαιώνω ότι θά είμαι τρέλλα. Κοίμα που δέ θάρθης να με ίδθς! Σκέψου ότι θά φορώ ένα μαγιό από μαύρο μεταξινό και επάνω στο μαγιό έναν μεγάλο μανδύα από ζρέφ, πλισσέ, κατάστικτον από άστρα, κεντημένα όμως σε σχήματα άστερισμών. Θά είμαι τρέλλα σου λέω, τρέλλα.

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Όρισμένως. Μόνον που όταν το φαντάζομαι αυτό γίνομαι έξω φρενών, γιατί δεν θά μπορέσω νάρθω στο χορό για να σε θαυμάσω.

Κα ΦΛΟΚ.— Στάσου, δεν τελείωσα άκόμα. Έξοεις τί ώρατα, μαλλιά έχω. Έε λοιπόν, δέ θά τα κρύψω βέβαια. Θά τ' άφήσω ξεπλεξα στην πλάτη μου και...

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Και θά είσαι ή πιο έλκυστική Νύχτα που εγίνηκε ποτέ.

Κα ΦΛΟΚ.— Ζηλεύεις;

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Έγώ; καθόλου. Σε καταλαβαίνω πολύ καλά. Μία όμορφη γυναίκα πρέπει να δάχνη την όμορφιά της. Φθάνει μόνον να μην εινε πάρα πολύ δελεαστική, γιατί τότε δημιουργούνται μεγάλοι κίνδυνοι για τους... άπόντας. Και τί θά φορέσθ στα μαλλιά σου;

Κα ΦΛΟΚ.— Θάθελα να βάλο ένα μισοφέγγαρο, αλλά ή μικροπία Ντορντανλό, που θά ντυθθ Άστεις, μου ζήτησε να της δανείσω το δικό μου. Θά ήταν άλλωστε γελοίο να το φορέσω εγώ. Όταν δεκαέξθ και δεκαεφτά χρόνων κορμίστοπυλα φορούν μισοφέγγαρο στο λαμό τους τί θάρπτε να φορέσω εγώ;

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Ένα φεγγάρι δόλοληρο, άγάπη μου!

Κα ΦΛΟΚ.— Όχι! άνόητος που είσαι καθήμεν! Όχι, θά βάλο άπλως λουλούδια, νυκτολουλούδια. Μου φαίνεται ότι το σκέτο αυτό στολίδι θά εινε πεύ όμορφο.

Ναι! θάμαι ώραία! Κοίμα που δέ θάρθης!... Μου στοιχίζει άκριβά ξε-ρεεις το περίφημο αυτό κοστούμι της Νύχτας. Μόνον ο μανδύας θά στοιχισ χίλια πεντακόσια φράγκα, το μαγιό, τριακόσια. Και άμα βάλω και τα παπούτσια και τ' άνθη και όλα τ' άλλα, υπολογίζω ότι δέ θά τα καταφέρω με λιγότερα από δυό χιλιάδες.

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Σε ποιά κατάσθημα το παρήγγειλες; Στο Σπένσερ;

Κα ΦΛΟΚ.— Ναι, ό, θά εινε παρὰ πολύ όμορφο κοστούμι. Αλλά το μόνο που με στενοχωρεί εινε ότι σε λίγο θά μου στείλ τον λογαριασμό. Και ξε-ρεεις τί σαγόνιες που τραβάει. Εινε άνιληθς ο άδόσφορος. Μπορεί να πα-ράσθ και τις δυό χιλιάδες ο λογαρια-σμός...

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Για μία τσιπλινιερή σαν και σενα δεν εινε τίποτε...

Κα ΦΛΟΚ.— Δεν εινε τίποτε λές! Μα ακριβώς, φίλε μου, έφέ-τος, έώδεκα πολλά, περισσότερα άπ' όσα μου έπέστρεπε ο προύπο-λογισμός μου, και ο άντρας μου στα ζητήματα αυτά εινε θηρίο. Δεν θέλω να του πάρο και άλλα λεπτά και μάλιστα άφού δεν εινε δέκα μέρες που μου χάρισε την νέα σειρά τα μαγαζιότσια για το κολλίε μου... (Με μεγάλη άπογοήθεια) Δε θά ήταν λεπτό εκ μέρους μου να τον επιβαρύνω ξανά.

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Πες του καθάρα και έάστερα ότι χρειάζεσαι τα λεπτά για το κοστούμι. Δε θά σου άρνηθθ.

Κα ΦΛΟΚ.— Όχι, αλλά θά μου κάνει καμμία τρομερή φρασ-σία, θά μου πη πράγματα προσβλητικά. Όταν πρόκειται για χρη-μάτα, γίνεται άκνώμιστος. Φαντάζε, σφολιάζει, κάνει σαν τρέλλος.

Ό αν δεν ήσουν εσύ, άγάπη μου, τόσο στενοχωρημένος!

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Μα γιατί το λές αυτό, γλυκαία μου Έσθθρ; Κάτι μπορεί να γίνθ... Δεν θέλω να σε βλέπω λυπημένη, δέ θέλω να πάς στο χορό με τέτοιες έννοιες: στο κεφάλι σου. Θά σου χα-λούσαν όλο το ζέφι. Πες μου ειλικρινώς. Πόσα σου χρειάζονται;

Με συγχωρείς που σου μιλώ τόσο έσοχημένα γι' αυτά τα πράγ-ματα, αλλά πιά να κάνουμε, εινε άναγκη. Δεν τόπαμε άλλωστε, Άφού άναγκάσασθ ότι εινε το έγός εινε και τοί άλλων. Φαντά-σου επιτέλους ότι είμαστε παντρεμένοι και ότι είμαι πεύ γενναίω-δωρος άπ' τον σύζυγό σου.

Κα ΦΛΟΚ.— Και έπειτα δεν προσκαίται παρὰ να μου κάνεις ένα δάνειο μόνον, το όποιον θά σου έπιστρέψω.

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Φυσικά.

Κα ΦΛΟΚ.— Πόσα μπορείς να διαθέσθς σήμερα;

ΡΕΥ·ΜΟΝ.— Δυό χιλιάδες.

Κα ΦΛΟΚ. (δρακονόστας).— Ό άγαπημένε μου, χυσέ μου, που σώσεις τη ζωή.

Άκρυα, χάδια, φιλία πάθους και εύγνωμοσύνης, έκστασις, τόκμ...

Μωρίς Ντουνναι

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΗΣ ΝΤΕ ΣΕΜΟΥΑ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Δύο λατρευμένοι σύντροφοι η Λιάνα και ο 'Ερνέστος Σαβάζ, πέφτουν ξαφνα, καθένας ξεχωριστά, σε μεγάλη άγνοια...

Ο 'Ερνέστος υποφέρει φρικτά μη ξέροντας γιατί η γυναίκα του άλλαξε απότομος, γιατί είναι τόσο λυπημένη και συλλογισμένη, γιατί θέλει να μείνει μόνη της, γιατί κλαίει κρυφά και στενάζει...

Είπε νύχτα και ο 'Ερνέστος γράφει τις εντυπώσεις και τις σκέψεις του, στο ημερολόγιό του... Το ίδιο όμως κάνει στον κοιτώνα της και η γυναίκα του η Λιάνα. Πληγμένη στα δάκρυα, νοιώθοντας δυνατά γενοκάριδι γράφει στο ημερολόγιό της παθητικές γραμμές για τη δύσκολη και τραγική θέση στην οποία βρέθηκε ξαφνα. Άγαπά τον σύζυγό της, μα ένας δυνατός και παράρροος έρωτας τη συγκλονίζει δολιχέρη, την τραβεί στο άγνωστο, στο ακατάβλητο! Πώς θα γλυτώσει απ' τον δεινό αυτό;

Σημερώνει. Οι δύο σύντροφοι γράφουν στα ημερολόγια τους τις τελευταίες γραμμές της αγωνίας των. Ο 'Ερνέστος είναι αποφασισμένος πια να μάθει τι συμβαίνει, έχει ειδοποιήσει την γυναίκα του πως θέλει να της μιλήσει. Η Λιάνα βρίσκεται επίσης σε απερίγραπτη άγνοια. Να το δει πη όλα; Πού πάβει όμως τη δύναμη!

Τέλος η κρίσιμη στιγμή φτάνει. Ο 'Ερνέστος ζητάει απ' τη Λιάνα να του άνοιξη την καρδιά της. Η Λιάνα συγκινείται κι αρχίζει να κλαίει σπαραχτικά. Ο 'Ερνέστος δεν μπορεί να της πείσει λέξη. Και αποφασίζει πια να τη παρακαλούμε, να κατασκοπεύει. Θέλει να μάθει και θα μάθει.

Πλησιάζει συγχρόνως το άπνευμα, που η Λιάνα και ο Ζάκ έχουν δώσει οαντεβού... Μολτατατα απ' την παρακολούθησή και την κατασκοπεία που κάνει ο 'Ερνέστος στη Λιάνα δεν κατορθώνει τίποτε. Συναγής τυχαίως στο δρόμο τον Ζάκ Μονέλ, εκείνος τον παραφέρει, τυχαίως δρην, προς το μέρος που βρίσκεται η Λιάνα με την κόρη της και το σκεδόν αποτυγχάνει, δαυς ναυαγεί και το οαντεβού της Λιάνας και του Ζάκ. Οι δύο σύντροφοι γυρίζουν ολίτι δισόθυμοι καθένας για λογαριασμό του. Ο Ζάκ μένει στις κομήσεις να πάρουν τοά...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Πολύ επιθυμώ να αν αυτό που έκανε η κόρη μου. Εύτυχως που το βιβλίο ήθελε στα χέρια μου... Αν όμως έπεφτε στα χέρια του 'Ερνέστου... Έν τούτοις ίσως να ήταν προτιμώτερο αυτό... Έτσι θα επήλθε τέλος πάντων μια λύσις... Θα αναγκαζόμουν να του εξηγήθω, να του πω όλα, πράγμα που, αλλοίμονο! τόσο καιρό το αναβάλλω... Θεέ μου, τι θα γίνει... Πώς θα τελειώσω αυτή η κατάσταση;... Ούτε εγώ δεν ξέρω... Όποιονδήποτε λύσις, οποιονδήποτε τέλος και αν επέλθω, θα με κάνει δυστυχισμένη... Θα γίνω περισσότερο δυστυχισμένη ίσως κι από τον 'Ερνέστο...

Όσο το μόνο που ξέρω, είναι ότι δεν μπορεί να αυτή η κατάσταση... Κάθε παράταση, κάθε αναβολή μεγαλώνει και τον πόνο μου, την άγνοιά μου...

Συλλογίζομαι τον 'Ερνέστο, συλλογίζομαι τον έρωτά του κι άμείως τότε η σκέψη μου πηγαίνει στον Ζάκ, στην αγάπη του, στην τρυφερότητά του, στη στοργή του...

Συλλογίζομαι πάλι τον Ζάκ, κι άμείως η σκέψη μου φτερουγίζει πάλι τον 'Ερνέστο. Θεέ μου, Θεέ μου, λυπήσου, ευπλάχεψέ μου μια δυστυχισμένη γυναίκα.

Θυμώμαι όταν ήμουν μικρή στο Μοναστήρι η χαλή εκείνη διευθύντρια, η αδελφή Μάρθα με συμβούλευε να προσεύχομαι σε κάθε δύσκολη περίπτωση της ζωής μου και, όπως μου έλεγε, ο Θεός θα μου έρχόταν, βοηθός και παρηγόρεος. Θυμώμαι ακόμη μια φορά που ήταν άρρωστη βαρειά η μητέρα μου, κλεισθήκα στην κάμαρά μου και προσευχήθηκα μια ώρα δολιχέρη... Την άλλη μέρα σαν άκουσε ο Θεός την προσευχή μου, η μητέρα μου ήταν καλύτερα... Θεέ μου, σε σένα και πάλι καταφεύγω...

(Μετά μια ώρα)

Η προσευχή μου σά να με ανακούφισε κάπως και μου φαίνεται τώρα πως βλέπω τα πράγματα καθαρότερα...

Μια λύσις υπάρχει κι αυτή πρέπει να επέλθω το ταχύτερο, σήμερα μάλιστα χωρίς καμιά άλλη αναβολή... Ναι, σήμερα, πρέπει να δοθώ ένα τέλος...

Θα πάω να συναντήσω τον 'Ερνέστο, θα πέσω κλαίγοντας στο γόνατά του και θα του πω όλα... Ο, νοιώθω πάλι μια αγωνία να μου σφίγγει την καρδιά...

Όσο το 'Ερνέστος δεν μπορεί να της πείσει λέξη. Και αποφασίζει πια να τη παρακαλούμε, να κατασκοπεύει. Θέλει να μάθει και θα μάθει.

Πλησιάζει συγχρόνως το άπνευμα, που η Λιάνα και ο Ζάκ έχουν δώσει οαντεβού... Μολτατατα απ' την παρακολούθησή και την κατασκοπεία που κάνει ο 'Ερνέστος στη Λιάνα δεν κατορθώνει τίποτε. Συναγής τυχαίως στο δρόμο τον Ζάκ Μονέλ, εκείνος τον παραφέρει, τυχαίως δρην, προς το μέρος που βρίσκεται η Λιάνα με την κόρη της και το σκεδόν αποτυγχάνει, δαυς ναυαγεί και το οαντεβού της Λιάνας και του Ζάκ. Οι δύο σύντροφοι γυρίζουν ολίτι δισόθυμοι καθένας για λογαριασμό του. Ο Ζάκ μένει στις κομήσεις να πάρουν τοά...

Πολύ επιθυμώ να αν αυτό που έκανε η κόρη μου. Εύτυχως που το βιβλίο ήθελε στα χέρια μου... Αν όμως έπεφτε στα χέρια του 'Ερνέστου... Έν τούτοις ίσως να ήταν προτιμώτερο αυτό... Έτσι θα επήλθε τέλος πάντων μια λύσις... Θα αναγκαζόμουν να του εξηγήθω, να του πω όλα, πράγμα που, αλλοίμονο! τόσο καιρό το αναβάλλω... Θεέ μου, τι θα γίνει... Πώς θα τελειώσω αυτή η κατάσταση;... Ούτε εγώ δεν ξέρω... Όποιονδήποτε λύσις, οποιονδήποτε τέλος και αν επέλθω, θα με κάνει δυστυχισμένη... Θα γίνω περισσότερο δυστυχισμένη ίσως κι από τον 'Ερνέστο...

Όσο το μόνο που ξέρω, είναι ότι δεν μπορεί να αυτή η κατάσταση... Κάθε παράταση, κάθε αναβολή μεγαλώνει και τον πόνο μου, την άγνοιά μου...

Συλλογίζομαι τον 'Ερνέστο, συλλογίζομαι τον έρωτά του κι άμείως τότε η σκέψη μου πηγαίνει στον Ζάκ, στην αγάπη του, στην τρυφερότητά του, στη στοργή του...

Συλλογίζομαι πάλι τον Ζάκ, κι άμείως η σκέψη μου φτερουγίζει πάλι τον 'Ερνέστο. Θεέ μου, Θεέ μου, λυπήσου, ευπλάχεψέ μου μια δυστυχισμένη γυναίκα.

Θυμώμαι όταν ήμουν μικρή στο Μοναστήρι η χαλή εκείνη διευθύντρια, η αδελφή Μάρθα με συμβούλευε να προσεύχομαι σε κάθε δύσκολη περίπτωση της ζωής μου και, όπως μου έλεγε, ο Θεός θα μου έρχόταν, βοηθός και παρηγόρεος. Θυμώμαι ακόμη μια φορά που ήταν άρρωστη βαρειά η μητέρα μου, κλεισθήκα στην κάμαρά μου και προσευχήθηκα μια ώρα δολιχέρη... Την άλλη μέρα σαν άκουσε ο Θεός την προσευχή μου, η μητέρα μου ήταν καλύτερα... Θεέ μου, σε σένα και πάλι καταφεύγω...

Η προσευχή μου σά να με ανακούφισε κάπως και μου φαίνεται τώρα πως βλέπω τα πράγματα καθαρότερα...

Πολύ επιθυμώ να αν αυτό που έκανε η κόρη μου. Εύτυχως που το βιβλίο ήθελε στα χέρια μου... Αν όμως έπεφτε στα χέρια του 'Ερνέστου... Έν τούτοις ίσως να ήταν προτιμώτερο αυτό... Έτσι θα επήλθε τέλος πάντων μια λύσις... Θα αναγκαζόμουν να του εξηγήθω, να του πω όλα, πράγμα που, αλλοίμονο! τόσο καιρό το αναβάλλω... Θεέ μου, τι θα γίνει... Πώς θα τελειώσω αυτή η κατάσταση;... Ούτε εγώ δεν ξέρω... Όποιονδήποτε λύσις, οποιονδήποτε τέλος και αν επέλθω, θα με κάνει δυστυχισμένη... Θα γίνω περισσότερο δυστυχισμένη ίσως κι από τον 'Ερνέστο...

Όσο το μόνο που ξέρω, είναι ότι δεν μπορεί να αυτή η κατάσταση... Κάθε παράταση, κάθε αναβολή μεγαλώνει και τον πόνο μου, την άγνοιά μου...

Συλλογίζομαι τον 'Ερνέστο, συλλογίζομαι τον έρωτά του κι άμείως τότε η σκέψη μου πηγαίνει στον Ζάκ, στην αγάπη του, στην τρυφερότητά του, στη στοργή του...

Συλλογίζομαι πάλι τον Ζάκ, κι άμείως η σκέψη μου φτερουγίζει πάλι τον 'Ερνέστο. Θεέ μου, Θεέ μου, λυπήσου, ευπλάχεψέ μου μια δυστυχισμένη γυναίκα.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ ΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΝ

Η στωϊκότης του Σωκράτη. Παραδείγματα... κυνισμού καταδικών. «Πεδάινω με το στομάχι γεμάτο!» Η δολοφονία της 'Αγριππίνας. «Εδώ χτύπα!» Η τελευταίες στιγμές της Μαρίας Στουάρτ.

Όταν ο Σωκράτης καταδικάσθη σε θάνατο, η Ξανθίππη έπληξε κλαίγοντας να του άναγγελλει, στη φυλακή του, την τρομερή αυτή είδηση.

— Τίμαδες... του είπε μόλις τον είδε. Οι δικασταί σε καταδικάσαν σε θάνατο!...

— Μα μήπως και αυτοί δεν πρόκειται κάποτε να καταδικασθούν από τη φύση στην ίδια ποινή;... απήντησε ψύχραιμα ο Σωκράτης.

— Σε καταδικάσαν όμως άδικως! επέμεινε η Ξανθίππη.

— Μήπως θα προτιμούσες να με είχαν καταδικάσει... δι' α-ω ς;... της απήντησεν ο φιλόσοφος.

Ο 'Ανρ' Εστιέν αναφέρει ένα σωρό παραδείγματα κυνισμού διαφόρων καταδικών κατά την ώρα της κατατομήσώς των.

Κάποιος, π. χ., όταν ανέβηκε στο ιζούριμα, έγύρισε προς το συγκεντρωμένο πλήθος των περιέγγον και είπε τα εξής:

— Σας παρακαλώ, κύριοι να μην πείτε στους γονείς μου, ότι μ' είδατε να με κρημιούν γιατί θα με κάνετε... να γίνω έξω φρενών!

Ένας άλλος, πάλι θρασύς, όταν ο παπας του είπε: «Θάρρος, τέκνον μου, σε λίγο, θα βρισκείσαι στον παράδεισο!» έγύρισε και του είπε: «Θά προτιμούσα, πάτερ μου, να παρέμεινα στον επίγειο παράδεισο»!

Ένας άλλος, στον παπά, που γιά να τον ενθαρρύνει, του έλεγε ότι το ίδιο βράδυ θα δειχνόσε με τον Θεό, απήντησε:

— Δεν πιάς εσύ, παπά μου, αντί γιά μένα; Σου παρακαλώ ευχαρίστως τη θέση μου, γιατί εγώ, σήμερα, έχω κάνει τάμια να... νηστεύω!

Κάποιος άλλος καταδικός, όταν ανέβηκε στο ιζούριμα, έξήτησε να του δώσουν να πιη λίγο νερό. Ο δήμιος του έφερε ένα ποτήρι, από το οποίον όμως, πριν του το δώση, ήπιε δυο τρεις γουλίες ο ίδιος. Ο καταδικός τότε δήλωσε ότι με κανένα τρόπο, δεν θα δεχόταν να πιη από το ίδιο αυτό ποτήρι, γιατί φοβόταν μην κολλήσει καμιά... αβρόστυα από το δήμιο!

Και τέλος, κάποιος άλλος, την ώρα που ετοιμαζόταν να εκπαισθή στη λαιμητόμο, έγυρσε στον δήμιο και του είπε:

— Σε παρακαλώ μη μ' άγγιξης τη στιγμή της εκτέλεσής μου γιατί γαργαλούμαι εύκολα!...

Όταν ο Φονκε—Τερβίλ, ο τρομερός και αμφορόρος αυτός επαναστατικός επίστοπος της Γαλλικής τρομοκρατίας, καταδικάσθη τέλος κι αυτός σε θάνατο, ο άλλος επερωτώμενος το άμαρ που τον έφτασε να τον εκτελέσει και του φώναξε σπαραχτικά:

— Σου αφαιρώ το λόγο!... Ε, δολοφόνε... Σου αφαιρώ το λόγο! υονώνοντας, με τη φράση αυτή, τον τρόπο με τον οποίον ο Τερβίλ διέκοπτε τα θύματά του, όταν άπεπειρόντο να απ' λογήθουν ενόπιον του δικαστηρίου.

Ο Φονκε—Τερβίλ, τότε, γυρίζοντας προς το μαλασμένο πλήθος εφώνασε:

— Πλίδιοι!... Δεν κυττάξετε που μ' αυτά και μ' αυτά δε βρίσκετε ούτε ένα δαμάκι νερό να φάτε; Έγώ τουλάχιστον πεθαίνα με το στομάχι γεμάτο!

Όταν η Μαρία Στουάρτ ανέβηκε στο ιζούριμα και ο δήμιος την έαλεισε να της ετοιμάση την κεντήνη της τουαλέτας η άτυχη αυτή βασίλισσα έγύρισε και του είπε γλυκά:

— Μια χέρι θα σου ζητήσω, φίλε μου, να μ' μάγγιξης...

Ο δήμιος, κατάληκτος μπήκοντας, η Μαρία Στουάρτ τότε εφώνασε τις γυναίκες της ακολουθίας της, η οποίες της έκομαν τα μαλλιά και της βγάλαν τη μάσκα έσφα με την οποίαν ήταν τυλιγμένη. Αυτά όμως δεν άρκοσαν. Και ο δήμιος, που είχε συνείδηση από την έκπληξη της, την έπλησιασε και με μια απότομη κίνηση της έβγαλε το κροσσάκι της. Η Μαρία Στουάρτ τότε γυρίζοντας προς τα πλήθος των περιέγγον, που είχαν μαζευνθή γιά να παρακολουθήσουν την εκτέλεσή της είπε σαν γιά να δικαιολογηθή που ήταν έτσι μαζωγμένη:

— Με συγχωρείτε, κύριοι... Δεν ήμουν τότε συνειδημένη ούτε σε τέτοιου είδους... τουαλέτα, ούτε σε τέτοιον... θαλαμηπόλο!...

τα της ακολουθώντας την διεύθυνση των βλεμμάτων μου έπεσαν σ' αυτά... Και τότε την προσοχή μου την απέσπασε απ' τα λουλούδια, ένας σπασμός που την τίναξε δολιχέρη...

Την είδα να γίνεται χλωμή σαν κερί, ν' άκουμπά άπάνω στη βιβλιοθήκη γιά να μην πέση, ενώ συγχρόνως έφερνε το άλλο της χέρι στα μάτια της...

— Έκανα να την βοηθήσω, ενώ τη ρώτησα:

— Τι σου συμβαίνει;

Αυτή τότε, συνεχόμενη κάπως μου απήντησε:

— Τίποτε...

Μα είδα πως τα μάτια της ήσαν γεμάτα δάκρυα...

Έπειτα έφυγε χωρίς να προσθέση λέξη...

Όταν έμεινα μόνος έσκυψα και ξαναμάζεψα τα γιασεμιά και πριν τί βάλλω στη θέση τους άπόθεσα ένα φιλι άπάνω τους...

Α, είχα καταλάβει πια καλά πως αυτά ήσαν τα λουλούδια της πεταμένης της αγάπης...

(Από το ημερολόγιό της Λιάνας...)

... Έφωνα από την βιβλιοθήκη σάν άλαφιασμένη... Τώρα δεν έχω καμιά άμφιβολία... Ο 'Ερνέστος ξέρει τα πάντα... ή στάσις μου, ή ταραχή, ή λιποθυμία σχεδόν στο αντίκρουσμα των μοιραίων εκείνων λουλουδιών, του τα έφωδωσε...

Τώρα δεν μπορώ ν' αναβάλω ούτε μία μέρα την έξομολόγησή μου... Στην πρώτη μας συνάντηση άσφαλώς θα μου ζητήση να του εξηγήσω την άλλοδαπή αυτή στάση μου... Φυσικά δεν μπορώ να του πω ψέματα... Α, όχι! ψέματα δεν του είπα ποτέ, ούτε και θα του πω τώρα... Μα και να του έλεγα δεν εινε και τόσο ήλιθιος ώστε να τα πιστέψη...

Μήπως τάχα του έκανε έπίτηδες ο 'Ερνέστος και άρνησε να του πωσιν τα γιασεμιά για να με συγκινήση;... Ήταν άραγε τυχαίο το πέσιμό τους;...

Η ώρα πλησιάζει γιά το δειπνο... Πρέπει να ετοιμαστώ... Πρέπει να πάω θάρρος οίτως ώστε να επέλθω ή λύσις... Δεν ξέρω, μα φαντάζομαι πως τη στιγμή που θ' άνοιξω το στόμα γιά να του πω την πρώτη λέξη, ή λέξη αυτή θα παύσει άπάνω στα χείλη μου...

Φοβούμαι ακόμη μήπως την ίδια στιγμή σηκωθεί και φύγω κλαίγοντας...

Η μοιραία στιγμή φτάνει... Ω, πόσο θα ήθελα να πεθάνω...

Είχα αποφασίσει να σταματήσω εδώ το γράμμα μου, γι' άπόψε τουλάχιστο, σ' αυτό το τετραδίο του πόνο και της δυστυχίας μου, όταν άξαφνα άκουσα να μου χτυπούν την πόστα. Έπρεζε τρεμνός, σά να τρομαδανόμουν κάτι κακό, ν' άνοιξω κι είδα την καμαριέρα μου ή οποία συνοδεύετο από την καμαριέρα της φίλης μου κομησής Ρ...

Η τελευταία μου έδωσε άμέσως ένα γράμμα της φίλης μου. Την ρώτησα αν θέλει άπάντηση, μου απήντησε άρνητικώς και έφυγε.

Όταν έμεινα μόνη έδιεταξα γιά πολλή ώρα ν' άνοιξω το γράμμα της κομησής μου. Ήταν άδύνατο να φαντασθώ το περιεχόμενό του, το οποίο, ωστόσο, χωρίς λόγο, φανταζόμουν πολύ κακό.

Τέλος με δάχτυλα που έτρεμαν, ξέσχισα το φάκελλο και διάβασα το γράμμα. Το παραθέτω δολιχέρη εδώ:

Φωνή μου φίλη,

Μέσα στις τόσες δυστυχίες, μέσα στην τόση σου άγνοιά το γράμμα αυτό έφταει να σου προσθέση άλλη μία. Εινε αλήθεια ότι σκέφθηκα πού αν έπρεπε να σου στείλω αυτό το γράμμα, στο τέλος όμως το άποφάσα γιατί ή λογική μου μου υπήγγεινε ότι έπ ρ ε π ε να το στείλω.

Λοιπόν, αγαπητή μου, έχω να σου άναγγείλω ότι ο Ζάκ εινε άρρωστος με 40 βαθμούς πυρετό... Δεν ξέρω σε τι όφείλεται ή τόσο έξασνη αυτή άρρώστια του, αλλά μόλις είχε φύγει από το σπίτι μου—δεν είχαν περάσει ούτε δυο ώρες από τη στιγμή που χωρίσαμε—έταν ένας υπερέτης που ήθελε σπύι μου με μια σημείωσή του διά της οποίας με παρακαλούσε να πάω να τον ίδω άμέσως... Μου έγραψε πως έπρόκειτο περί μεγάλης άσπληξης.

Χωρίς να χάσω καιρό έτορξα στο σπίτι του Ζάκ, όπου τον βοήκα στο κρεβάτι, με πυρετό και με όλη... Η τόσο άδεξήγητη αυτή άρρώστια του ίσως να όφείλεται στις συγκινήσεις του άπογευμάτος, ίσως όμως και σε κάποια κρυολόγημα...

Κι τόσο μέσα στον πυρετό του, με έκίτευσε να σε πείσω να πιάς να τον επισκεψής... Θέλει να σε δει... Το άπατεί αυτό από σένα...

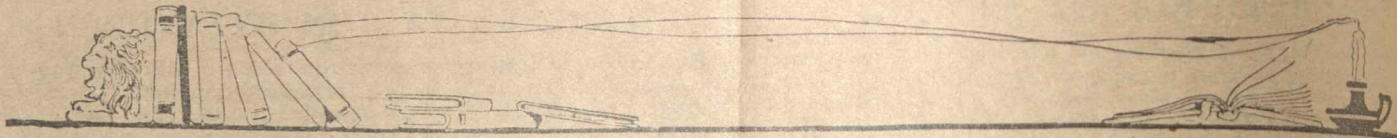
Δεν ξέρω τι να σε συμβουλέωω σχετικώς, αλλά νομίζω ότι αν άρνηθής θα επιδιώξης τη θέση του...

Σε φιλω με αγάπη

Έλενα Ρ...

(Άκολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΜΑΣ

ΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Για την εντύπωση, που έκανε τότε, περιορίζομαι να σημειώσω ότι κάποιος φίλος μου αξιωματικός του Ναυτικού, όταν το διάβασε, μου είπε, με πραγματική συμπόνια.

— Καλέ, τί ήταν αυτό το πράγμα, που έγραψες καυμένη; Τέτοια ποιήματα, μπορεί να σου σκαρώσω, κ' εγώ, δέκα στο λεφτό.

Και ξανάλεγε κοροϊδευτικά: «Ένα τριτόνι τριζέι—μιά γάτα, ερμιοπαίξει—και κάτω απ' το τραπέζι» προσθέτοντας μαζί και δικούς του στίχους πάνω στον ίδιο τόνο...

Τό συμπέρασμα είναι, ότι με την «Τέχνη» περάσαμε, όλοι μας οι συνεργάτες της για «τρελλούς». Για την κακή μας τύχη, ο μακαρίτης ο Κονδυλάκης, είχε ονομάσει τότε σε κάποιο χρονογράφημα του τους δημοτικιστές «μαλλιαροί», παίροντας άσχημη απ' τον Κώστα Πασαγιάννη, που είχε μακρύ μαλλιά.

Ο όρος έπιασε μ' ένα τρόπο ανέλπιστο και από τότε έγινε συνώνυμο με το δημοτικιστής, άθεος, κομμουνιστής και ό,τι άλλο θέλανε. «Μαλλιαρός, μαλλιαροσύνη και μαλλιαρισμός» έγιναν επίσημοι όροι, μπήκαν στα βιβλία, άκουστηκαν στη Βουλή, μεταφράστηκαν στις ξένες γλώσσες (l'école, des chevelus—έγραφαν σοβαρότητα τα ξένα περιοδικά) και εξακολουθούν να κυκλοφορούν ως σήμερα. Έννοείται, ότι τότε οι άνθρωποι άκουοντας «μαλλιαρούς» περίμεναν να ιδουν ένα ανθρωπόμορφο τέρας. Και ήταν πολλοί, που ζητούσαν, με κάθε τρόπο, να ιδουν τα αξιοπερίεργα αυτά τέρατα:

— Μορέ, δέ μου δείχνετε κ' έμένα κανένα μαλλιαρό;
Μέσα σ' αυτή την αναπομπούλα, που είχε δημιουργηθεί τριγύρω μας, ο τρομερός εκείνος φαρσέο, ο Κώστας Χατζόπουλος, είχε τον ήρωισμό να μας πη, μία τελευταία Κυριακή της 'Αποκριάς, που χαλούσε ο κόσμος στην 'Αθήνα:

— Ελάτε να πάρουμε ένα άμαξι να περάσουμε απ' την οδό Σταδίου.
— Για μασκαράδες.
— Φυσικά, για μασκαράδες.
— Θά μιάς λιθοβολήσουν.
— Δεν παύει...

Αυτοί-τρείς είχαμε τον ήρωισμό να τον ακολουθήσουμε. Καθώς περνούσαμε απ' την οδό Σταδίου, από ένα μπαλκόνι απέναντι στους Β. Σταύλους, μία φωνή άκούστηκε:

Οι μαλλιαροί, παιδιά, οι μαλλιαροί.
— Εκατό φωνές, από διάφορα σημεία ξαναείπαμε:

— Αί, αί, οι μαλλιαροί!
Τα κύματα του κόσμου σαλέψανε, σά να είχε φυσήσει άπάνω τους ξαφνικός άνεμος.

— Αί, αί, οι μαλλιαροί!
— Ως πού να καταλάβουν όμως τα πλήθη, που ζητούσαν να ιδουν τίποτε περίεργα μούτρα τριγύρω ανθρώπων, ποιοι ήταν οι μαλλιαροί, προφτάσαμε και σωθήκαμε, στρίβοντας, με γρήγορο καλπάσιο, σε κάποια πάρκο, για να βρεθούμε πάλι στο περίφημο γκαρφέ της «Τέχνης». Εκεί κάπου στην αρχή της οδού Μητροπόλεως, όπου γεννήθηκε και έζησε, για ένα χρόνο, την πολυκύμαντη ζωή της «Τέχνης».

Και όμως η «Τέχνη» έμεινε και θά μείνει ένας σημαντικός σταθμός στην ιστορία των νεοελληνικών γραμμάτων.

ΕΝΝΣ ΟΥΤΟΠΙΣΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΛΑΤΡΗΣ

Ένα καλοκαιρινό απόγευμα—ο ήλιος ήταν ακόμη στα μισοούρανα—ο Περικλής Γιαννόπουλος ήρθε στο σπίτι μου, χωρίς να τον περιμένο. Δεν ήταν από τους ανθρώπους, που περιμένει κανείς. Έφτανε πάντα άπροσδοκητος, σαν το γλυκόπνοο αεράκι και σαν την άνοιξινη βροχούλα. Καθόμουν τότε σ' ένα σπίτι της Φρεατίας, πάνω απ' το γλυκύτερο κήπο του Αιγαίου, και δεν ξέρε, ήμουνα εγώ, που είχε τραβήξει τον ξανθόν ίππο ή το φως της χαρούμενης άστρογαλιάς.

Πού θα καθίσουμε; μου είπε κοιτάζοντας ολόγυρά του. Τον έβαλα στο γραφείο μου.

Εδώ; με ρώτησε με κάποια στενοχώρια. Τον είδα να κινάει με μίσος τα κλειστά παράθυρα, τα σκουριασμένα έπιπλα, τις σκοτεινές γωνιές του δωματίου.

— Πώς έχε εδώ μέσα; μου είπα.
— Πού θέλεις να πάμε; τόν έρώτησα.
— Έξω, στο φως, στην 'Ελλάδα. Έδω δεν είναι 'Ελλάς.
— Μ' αυτήν την άντηλιά;
— Έχεις, λοιπόν, κ' εδώ τη πρόληψη της άντηλιάς; μου είπαε θυμωμένος. Πρέπει να τη νικήσεις.

Ο ποιητής ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ ένας από τους εκλεκτούς συνεργάτες του «Περίεργου» μας και της «Τέχνης».

Με τραβήξε από το χέρι και με κατέβασε κάτω στο παρτέρι μέσα σε μία έκτοφωτική άντηλιά. Καθίσαμε σ' ένα πάγκο. Ο Περικλής έλεγε, έλεγε, έλεγε...Τί έλεγε δεν ξέρω. Ο Γιαννόπουλος μου έλεγε να μιλώ όπως ολόκληρος, χωρίς να ξέρω στο τέλος να είπα. Είχε όμως την αίσθηση, πάντοτε μιά γοητεία, που μπορούσε να καταλάβει, αν ήταν από τα λόγια, που άκουσε, τη μελωδία της φωνής του ή από κάποια άλλη μουσική στιγμή που ακτινοβολούσε ο εσωτερικός παλμός του λόγω του ήχου άκουγες πάντα ευχάριστα, όπως άκουσε το φλόιστο του πατέρα του, το κελάρωμα της πηγής, που σου λένε πολλά χωρίς να σου τίποτα. Όταν σιωπούσε να φύγει—έφαινε πάντα ένας άσπρος ήλιος, όταν ένα ώραίο φυσικό φαινόμενο—ήμουνα ζαλισμένος από τη τηλιά, τα μιλίγρια που χτυπούσαν και τα μάτια μου ήταν κλειστά. Ανεβήκα στο σπίτι μου κ' έπια μισοπαμπεύσει πολύθυρα.

— Τι έπαθες; Είσαι άρρωστος; μου είπα ο Λάμπρος. — Που ήρθε σε λίγο να με πάρει για να κάνουμε το σπινάκι μας περίπατο στη Φρεατίδα.

— Είμαι το πρώτο θέμα της 'Ελληνοποίησης, του άσπρου. Και όταν το έξηγησα, ποιός ήταν, λίγο πριν, στο σπίτι μου, δεν άργησε να καταλάβει.

Μέσα στο έπεισόδιο αυτό είχε ολόκληρος ο Περικλής Γιαννόπουλος. Ένας ούτοπιστής, που όνειρευόταν ν' αναστήσει τον τό ελληνικό θαύμα και που ζούσε ο ίδιος με την καρδιά του μέσα σ' αυτό. Το ελληνικό φως, σαν μία αντίληψη, σαν μία μεταφυσική μαζί, ήταν η δημοκρατία του Περικλή. Στο φλογερό ήλιο, ρουφώντας το φως με όλους τους παύλους. Και γι' αυτόν όλη η ζωή, από τον πατέρα ως το χορτάρι και ως την πέτρα, μονάχα μια φωνή ζούσε την πιο έντατική της ζωή. Κάτω από την έλξη της συστήσεως δύο νέων Ρώσους—έντεκα τους αδελφούς Πολζιακώφ, που μου είχαν ήδη στημένο από το νέο μου φίλο Μιχαήλ Αναστασίου, που συνεργαζόταν τότε στα ρωσικά περιοδικά—αργότερα συνεργάστηκα και στο «Περίεργο»—και που μου είχε μεταφράσει κάποια χωρία από το περιοδικό «Ζυγαριά». Μην έχοντας τον κατάλληλο την φροντίδα αυτή, δεν μπορούσα να είχα καλύτερο οδηγό για την έπισκεψη των νέων τοπείων και μνημείων. Έπειτα ήταν οι πολιτισμένοι και μιλούσε τόσο τέλεια τα ρωσικά γι' αυτόν, που έξηγησε το καθέτι. Ο εγγενής του δέχθηκε ευχάριστα, τον παρουσιάζει τους ξένους στο δωμάτιό του, ένα καμαράκι ήπειρου, στο πάτωμα κάποιον ξενοδοχείου της αλατιέας της τάγματος, που, με το τίποτα και με την λεπτομέρεια, τον έλεγε μεταβίβει σε μια καλλιτεχνική ζωή.

Και γονίτια, και συμφωνήσανε την άλλη μέρα να πάνε στην 'Αθήνα. Ήταν 'Ιούλιος μήνας και τους πήγε στον 'Ιερό Βούργο, καμαράκι λέγοντάς τους, ότι μονάχα αυτήν την ώρα, ζούσε τα μαρμαρένια μονάχα αυτήν την ώρα θα μπορούσαν να αισθανθούν στη καρδιά τους τον παλμό της μουσικής των ζωής, κάτω από την φιλιά του Απόλλωνα. Και οι δύο νέοι Ρώσοι, που ήταν τότε μουσικόπαθοι, όπως οι περισσότεροι άνθρωποι της φωνής, όταν κατέβηκαν, ξεθεωμένοι από τη ζέστη και την άπνοια, βάλωσαν, ότι, πράγματι, κάποιος θεός 'Ιχθυό, κυκλοφορούσε στην σάρκα των αρχαίων μαρμαρέων. Με τέτοια σιγή, ο μεγαλύτερος έπαινος που μπορούσε να μου κάνει ο σιγήντος φίλος, ήταν να μου στείλει κάποια «δωρεά» από το βασίλειό κάποιος σελίδας μου—δύο θυμάμαι πιά τι ήταν—που είχε δημοσιεύσει—ένα γραμματάκι, όπου με το μεγάλο, ιδιόμορφο χαρακτήρα, είχε χαράξει τις λίγες αυτές γραμμές: «Πόσον ώραία βαδίζεις προς το 'Ελληνικό φως».

Τό περίεργο είναι, ότι ο ελληνολάτρης αυτός, που όνειρευόταν ελληνική αναγέννηση στα γράμματα, στην τέχνη, στη ζωή, με άλυτη κυριαρχία της ελληνικής γραμμής—ή λέει—παιζέ μεγάλο και σχεδόν μεταφυσικό ρόλο σε όλα του τα έργα—τα—δεν είχε τίποτε ελληνικό στο έφος ο ίδιος.

Τό περίεργο είναι, ότι ο ελληνολάτρης αυτός, που όνειρευόταν ελληνική αναγέννηση στα γράμματα, στην τέχνη, στη ζωή, με άλυτη κυριαρχία της ελληνικής γραμμής—ή λέει—παιζέ μεγάλο και σχεδόν μεταφυσικό ρόλο σε όλα του τα έργα—τα—δεν είχε τίποτε ελληνικό στο έφος ο ίδιος.

Τό περίεργο είναι, ότι ο ελληνολάτρης αυτός, που όνειρευόταν ελληνική αναγέννηση στα γράμματα, στην τέχνη, στη ζωή, με άλυτη κυριαρχία της ελληνικής γραμμής—ή λέει—παιζέ μεγάλο και σχεδόν μεταφυσικό ρόλο σε όλα του τα έργα—τα—δεν είχε τίποτε ελληνικό στο έφος ο ίδιος.

ΝΑΥΤΙΚΕΣ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΕΣ

Ο ΝΙΚΟΛΟΣ

ΤΟΥ Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

Αυτή είναι η ιστορία του τρελλού ποιητή, του Νικολού: Ο Νικολός πριν γίνει ποιητής και αυτοχειροτονηθεί σε τρελλό ήτο έμποροπλοίαρχος στα φορτηγά βαπόρια. Μά ένω απόγευμα παράτησε ξαφνικά την θέση του και είπα τα έξης περίπου στο δεύτερο καπτανάνο και στο πλήρωμα:

Τό νού σας στο καράβι βρε παιδιά! Νά το ζυττάζετε, όπως καττάζετε τα μάτια της αγαπητιάς σας!... Έγώ βαρέθηκα πιά το επάγγελμά του καπτανάνου και πάω να γίνω ποιητής!...

Αν και παρόμοια λόγια δεν μπορούσαν να χαρακτηρισθούν σοφά εν τούτοις άπηγγέλησαν με έξαιρετική σοβαρότητα. Ο Νικολός άλλωστε τό είπα και τό έκανε.

Η βάρκα τον έβγαλε από το καράβι στη στεριά. Έβαλε τό πουν στη μάντα όλο δεξιά και ή βάρκα έδιπλώωσε ήσυχη και ύπαιση στο μώλο.

Κόκκινος σάν ξαναμμένο μάγουλο χορτσιού ο ήλιος κατέβαινε να βασιλέψη μακρύ, πίσω από τα βουνά της Σαλαμίνας. Ο Νικολός έμεινε για λίγο καττάζοντας τον φλογισμένο ήλιο που τό ρωμά του χτυπούσε στη θάλασσα και τήν έκανε σάν μία λευκή γεμάτη άμμο, ύστερα σήκωσε τα δύο του χέρια και άρχισε να απαγγέλλει:

Βλέπω τόν ήλιο τού Περαώς έμπρός μου
και τόν χαιρετώ ως βασιλιάς τού κόσμου!...

Από τήν ίδια στιγμή έβγαζε τήν εμφάνισή τον στον Περαϊά στολισμένος με μία πλατιά ασπρογάλαζη κορδέλλα και με ένα θαύμα πεφαινού στο καπέλλο!... Έως τό βράδυ είχε γίνει παπγαυστός και ή φήμη του έφθασε... σιδηροδρομικός και στην 'Αθήνα. Δεν υπήρχεν όμως άμφιβολία πως τό νέο του επάγγελμα τον έθνοιαζε περισσότερο από τό παλιό. Αυτοχειροτονηθείς σε πλανόδιον ραφικό ανέλαβε φιλοτιμώς να ήννη σε στίχους μονοσλλαβούς εως... ασαντασλλαβούς τον πολεμικό μας στόλο και τα κατορθώματα των ναυαγίων.

Ο ίδιος έλεγε πως ανέλαθεν ήτο ποιητής, μά ή φήμη που είχαν άπλώσει τό πόδι της κανένα δυό μέτρα κοντά του, δεν έννοοισε να έρθη εως ατόν διά να τήν ζεντηγή έχειρίζετο κάποια ένεση και ή ένεση αυτή παρουσιάσθη όπο τήν μορφή της τρελλιάς.

Γιά να είνε κανένας μεγάλος και παπγιγνός ποιητής, έδομάτιζεν ο Νικολός, πρέπει να είνε και τρελλός. Τό λοιπόν άς γίνουμε τρελλοί!...

Έτσι έγινε και τρελλός.
Στον πόλεμο του 1912 ο παλιός των πολεμικών κατορθωμάτων του στόλου μας τόν έφερε και αυτόν στο Μοδόβο.

Η εμφάνισή του στο πολεμικό λιμάνι ήτο πολύεπισημη και μεγαλειώδης. Οι ναύται τόν ύποδεχθησαν με σάκουες ολόκληρες γεμάτες... ζήτω-ζήτω και... αποδοκιμασίες! Έννοείται ότι δέν έλειψαν και μερικές καταρατικές συμπληρωματικές της ύποδοξης. Δύο στίχοι του από τό πρώτο ποίημά του απήγγειλε έλεγαν:

Είμαι εύνηγ: δάει ήζήθηνα να ιδώ τόν στόλον
Με μόνον βλέμμα και σπινθηροβόλον!...

Τα ποιήματά του τα άπήγγελλε σε ρητορικό ύφος και με τραβηγμένη φωνή. Είχε γίνει δημοφιλέστατος στα καράβια και άπαυήτος. Όλοι τον έγύρευαν για να άπαγγείλη. Και δέν άφηνε καμιά άγρύπια από τόν «Αβέρωφ» και τα τρία άλλα θωρηκτά, ως τα άνηγευτικά, τα άντιτορπιλλικά, τα τορπιλλοβόλα, και τόν «Καραϊσκάκη», που έκουβαλούσε νερό. Δεν έλειψεν ούτε ο ίδιος ο ναύαρχος Κοντουριώτης να τού κάνει ιδιαίτερη πρόσκληση. Ο Νικολός πού ήτο σε κάποιο τορπιλλοβόλο, χωνεύων τήν πλυσία φασιλάδα που τού είχε παραθέσει τό πλήρωμα, πάντα στωικός και μεγάλος, άπηντησε στην ιδιαίτέρα εκείνη πρόσκληση τού Ναυάρχου:

Μαν βενζινάκατο να στείλ η να με πάρη
και τότε να έλθω θα τού κάνω τήν χάρη!...

Όταν πραγματικά ήλθεν ή βενζινάκατος ο ποιητής μας δεν παρήκατο τό σοβαρό του ύφος.

— Τι γάλλο είνε αυτό!... είπα. Ο κ. Ναύαρχος πρέπει να περηνέ να τελειώσω τήν χώνεψή μου...
Παράγγειλε τότε με επιβλητικό τόνο στο μηχανικό της βενζινάκατος: «Χράται, και άπλώθηκε στην κομβόρα του τορπιλλοβόλου ένα τουλάχιστον τέταστο λέγοντας πως τό τέταστο αυτό τό χρησιμοποιεί πάντοτε έστερ! από τήν κασολάδα, για χώνευσή, ενώ για τό κατόπιό του έφθανε πέντε λεπτών έάπλωμα.

Όταν ανέβηκεν όμως στον «Αβέρωφ» άπεζημίωσε με τό παραπάνω, με τόν ποιητικό του οίστρο και τούς άξιωματικούς και τούς ναύτες. Ήσαν ή μέρες που ο στόλος είχε νικήσει για δεύτερη φορά.

στις 5 'Ιανουαρίου τήν ομάδα και ή νίκη αυτή είχε διπλασιάσει τήν ποιητική παραγωγή του Νικολού. Ένα τετράστιχο του ίδιου ήτο, ότι έερχον:

Μεσούνει, Τονογούν και Βαροβόσα
παλιά τα ήρώσαν οι Τούρκοι γιατί δέν είχαν γρόσα!...
Μά τήν επάθαν σάν τό Πετροπαιδίσκι
Πού στο βυθό τού Πορταβούδ καβούρια βόσκει!...

Τόν Νικολό όμως δέν τόν επεριοποιόντο πάντοτε ο άξιωματικοί. Άπασχολημένοι με τήν ύπηρεσία των ή νευριασμένοι, δέν είχαν πάντοτε όρεξη να προσέχουν τόν ποιητή. Τότε ο Νικολός έφηνεν από τα διαμερίσματα τών άξιωματικών, άφηνε τήν πρόμνη, και άραζε στην πλώρη. Οι ναύτες πάντοτε πρόθυμοι τόν έτοίμαζαν άποθεωτικήν ύποδοχή. Ο Νικολός εφίρσεν έτσι εύκαιρία να καυτηριάση τούς άξιωματικούς με αυτό τό δίστιχο:

Από τήν πρόμνη δυσχεστήθη
και από τήν πλώρη ηγχαρήθη!...

Ήτο όμως κ' ένα δίστιχο, τό όποιον είχε άρέσει στους ναύτες περισσότερο από τό άλλα, ένα δίστιχο που τό τραγουδούσαν οι ναύτες μαζί με τό Νικολό για να πειράζουν και αυτοί τούς άξιωματικούς των.

Ο Νικολός έξω από τα ελληνικά μιλούσε και ιταλικά και ο άλλος διέπραξεν έλληνοϊταλική συμμοχία στην ποίηση, μερικά άρθρα της όποιας ήσαν χαρακτηριστικά:

Το βόλπο σ'όνα ραγκάτα
για να τήν κάνω μούστα-μάστα!...

Περισσότερο περίφημο ήτο ένα ποίημά του εις τό όποιον είχε δώσει τόν τίτλο: «Για τήν α γ α γ ο τ ο ν τ ρ ε λ λ ο». Είς τό ποίημά του αυτό άπεδείκνυε με άνατομάχη έπιχειρήματα τήν λογικότητα της τρελλιάς του, και όταν έτελειωσε τήν άπαγγελία του έλεγε σοβαρότατα στο άκροατήριό του:

— Και όμως, έδώ που τα λέμε, είμαι περισσότερο γνωστός από τούς πιο πολλούς τρελλούς!...

Μετά τόν Βαλκανικό πόλεμο ο Νικολός μετάφερε τή δόξα τών ελληνικών νικων σε όλο τόν κόσμο. Καθώς έταξίδευε δορσαν σε όλα τα βαπόρια μας, φορτηγά και ταχυδρομικά, δέν άφηνε λιμάνι τού έσπεριού και τού έσωτεριού που να μήν τό έπισκεφθή. Και οι έκκληκτοι Μασσαλιώτες, Τερραστίνιοι, Γενοβέζοι, ά άεσταμάτησαν με περιέργεια άρκετές φορές έμπρός εις ένα κοντοκονδό, μεσοκοπο άνθρωπό, ντυμένο πάντα καλοκαιρινά, με ένα παννύηλο καπέλλο με φτερό, με ένα σφοδρό ψύχτινα παρόσημο, και με αλατωτάτη γαλανόλευκη ταινία διαγωνίως στο στήθος, που άπάγγελλε στο μώλο των:

Τα έδοκα κατορθώματα τών άπογόνων της 'Ονομασίας
Έχουν πιάσει βράχος μέχρι της Μασσαλίας!

Τό πολεμικό μένος εν τούτοις τού Νικολού είχε κοπή τελείως κατά τόν εγχώριο πόλεμο. Συνδοκίμως με τό παλάτι—όπως έβεβαίονε—είχε κρημνισέ όλη της άναμύσεως της 'Ελλάδος εις τόν πόλεμο. Με τήν έναρξή του πόλεμου και με τήν εξακολούθησή του, όταν πιά είχαν βγή από τήν ύπαιθερότητα και ή Τουρκία, και ή Βουλγαρία και ή Ρουμανία, ο Νικολός, με διπλές τούσες γαλανόλευκες κορδέλλες και εις τό ψηλό του καπέλλο και εις τό στήθος, περιήρθε τα ελληνικά λιμάνια και άνέβαινε ταπεινά και στην 'Αθήνα άπαγγέλλων:

Και τώρα θα ρά: είπω περί τών πολέμων
που έξεσπάρσαν εις τήν Ευρώπη και τόν Αϊον
και οι όποιοι παρήσαν ως βόδια τα πιάθη
μόνον δέ ή 'Ελλάς, φρόνιμος, ποιοσα, δέν τούς έμνηψ!...

Αυτός έστάθηκεν ο τρελλός ποιητής Νικολός. Αίτια τού ή μνήμη!...

Κ. Φαλταΐτς

ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΙΡΟΒΙΟΝ

ΜΙΡΑΟΥΝ.— Δέν μου λένε, σεί, κ. Σπιδ που είστε τόσο σφός, πως μπορεί κανείς ν' άποφύγη τόν κίνδυνο από τα μικρόβια τού νερού!...

ΣΜΙΘ.— Πίνετε πολύ νερό!...

ΜΙΡΑΟΥΝ.— Α... ναι... πολύ!...

ΣΜΙΘ.— Ίδου λοιπόν! Δέν έχετε ποτέ-ποτέ παρά να βράστε τό νερό... Κατόπιν, να τό φιλτράσετε!...

ΜΙΡΑΟΥΝ.— Φατα... Και κατόπιν;

ΣΜΙΘ.— ...Και κατόπιν... να μη πίνετε παρά μόνον νερό!...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΪ ΛΕΟΝ ΜΑΡΤΕΝ

«Η Έλίζα θέλησε να πάει κ' έφ'ετος στο θλιβερό προσκύνημά της, στον μοιραίο εκείνον βράχο, που έδω και δύο χρόνια είχε σκοτώσει ο άνδρας της...»

«Η οικογένειά της προσπάθησε να την εμποδίσει, αλλά η Έλίζα επέμενε, ήταν ανένδοτη. Τον αγαπούσε πολύ, τόσο πολύ τον Μαυρίκιό της, τον όμοιο και ριζοκίνδυνο άλμπινιστή της, ώστε δεν μπορούσε να τον ξεχάσει...»

Πόσες φορές δεν μετάνιωσες που δεν έπαιξε κι' αυτή μαζί του την χρονιά εκείνη, έχει ψηλά στις Άλπεις.

— «Αν ήμουνα μαζί του, έλεγε, κλαίγοντας, δεν θα σκοτωνόταν. Δεν θα τον άφηνα...»

«Η μοιραία όμως, η κακή και φθονερή τάφερε έτσι ώστε εκείνη την χρονιά να εινε αδιάθετη η Έλίζα. Και ο Μαυρίκιος, που το πάθος του άλμπινισμού τον είχε κυριεύσει ως τα κατάβαθα της ψυχής του, έφυγε μόνος του για τα υπέροχα και άπτομα ψηλάματα Ράς. Είχε την ακατανίκητη επιθυμία να φτάσει στην ψηλότερη κορυφή. Και αυτό τον κατέστρεψε. «Η έκδρομή αυτή πρό δύο χρόνων ήταν ή στενή του, ή μοιραία έκδρομή, απ' την οποίαν δεν ξαναγύρισε...»

«Απαρηγόρητη η Έλίζα είχε δοκιμάσει να πηγαίνει, κάθε χρόνο σε προσκύνημα επάνω στον μοιραίο βράχο. Έπαιξε πέτρινα για πρώτη φορά, θα πήγαινε κι' έφ'ετος.

— Τουλάχιστον άφησε να σε συνοδεύσω κι' εγώ, της είπε ο πατέρας της παρακλητικά.

— «Όχι, όχι, θέλω να είμαι μόνη. Όταν θάχω και άλλον μαζί μου δεν θα είναι το ίδιο πράγμα. Στην προσευχή του πρέπει καθένας να είναι μόνος, κατ'αμόνος. Κι' ενώ πηγαίνω να προσευχηθώ, όπως θα πήγαινα στον τάφο του. Μήπως έχει επάνω στην απότομη και τρομερή χαράδρα πούτιπες δεν είναι ο πραγματικός του τάφος; Καίμενε μόνιμα Μαυρίκιε!... Έμεινες άταφος στην χαράδρα, και πούος ξέρει, τι όρνεα και τι θηρία θα κατασπαράζαν το άδελφικό κορμί σου!...»

Τα λόγια αυτά την συγκίνησαν. Άρχισε να κλαίει...

Μπροστά στον πόνο της, η οικογένειά της, δεν μίλησε καθόλου. Μόνο ο πατέρας της της είπε:

— Έστο, πήγαινε, αφού το θέλεις, μόνη. Άλλά πρόσεξε μην κάμεις καμιά άπειροσκέμια... Θά'λεγε κανείς πως κάποια άπαισία προαισθήσεως τον βασάνιζε τον καίμενο τον πατέρα της.

«Η Έλίζα έτοιμάσε την βαλιτσούλα της, την έδωσε στην υπηρέτρια να την τοποθετήσει στο αυτοκίνητό της, έφίλησε τον πατέρα της, την μητέρα της και τον αδελφό της και ανέβηκε μελαγχολική και θλιμμένη στο αυτοκίνητο που το διηύθυνε πάντα μόνη της.

«Αμυαλάρισε δυνατά και χάθηκε σε λίγο στην γωνιά του δρόμου...»

Εκεί ψηλά στην κορυφή του Ράς, μπροστά στα ξενοδοχεία, άντηχον ή φωνές των περιηγητών. Κάθε όμιλος έχει κι' από έναν οδηγό.

«Όλοι είναι γελαστοί, φωνάζουν, σχεδιάζουν διάφορες μικροεξδρομές, έρωτικά ζευγάρια χαριεντίζονται μεταξύ τους, παιδάκια τρέχουν έδω κι' εκεί... Όλοι αυτοί οι περιηγητές προσπαθούν με τις φωνές και με τα γέλια να πνίξουν την άνησυχία τους, προκειμένου ν' ανεβούν ψηλά, στο επικίνδυνο, το τρομερό αυτό βουνό.

«Ανάμεσα στον ζοηρό και θορυβώδη κόσμο, η Έλίζα μόνη, όλομόναχη, με την ψυχή γεμάτη πένθος, προχωρεί σιγά-σιγά. Τόν ήξερε τον δρόμο και δεν είχε ανάγκη από βοηθό. Είχε ανεβεί πολλές φορές με τον Μαυρίκιό της.

Προχώρησε στο μονοπάτι, πέρασε κάτω απ' τους βράχους, από το μέρος που τόν έ'ισοδος το υ' «Αδ η» κι' εκάθισε σ' ένα στενό αλάκι που σχηματίζει ο γρανιτώδης βράχος.

Τα μάτια της ξερά, κατάξερα, χωρίς ούτ' ένα δάκρυ—δεν της έμεναν πια άλλα δάκρυα—καρφώθηκαν έξωφρα στο βάθος της άπεραντης χαράδρας που άνοιγε το άπαισιο, άνατριχιαστικό βάθος της.

«Ο νους της είχε σταματήσει. Το πρόσωπό της είχε μιά έκφραση άπειρης, άπελπισίας.

«Εκείνη την στιγμή έφθασε ένας όμιλος περιηγητών. «Ο οδηγός του όμιλου πλησίασε την Έλίζα και της είπε με την συνειδητή στήν ένειναι που έχουν οι άνθρωποι αυτοί:

— Κυρία, θα είχατε την καλωσύνη να παραμερήσετε λίγο για να ίδουν το μέρος και οι κύριοι;

«Η Έλίζα τού είπε παρακλητικά:

— Μιά στιγμή, άκομή, κύριε. Σας παρακαλώ, αφήστε με μερικά λεπτά ακόμη.

Το πρόσωπό της είχε μιά τέτοια έκφραση άγωνίας, ώστε ο οδηγός την έκύταξε καταπληκτικά. Πίσω του οι περιηγητές γέλιαν έφωναζαν και έλεγαν διάφορα άστεία.

— «Ακούστε κύριοι, τους φώναξε ο οδηγός. Σ' αυτό έδω κι' ο ρος, έδω και δύο χρόνια έγινε ένα δυστύχημα. Από δώ ή μιά άκριβώς, από κει που κάθεται ή κυρία—κ' έδειξε την Έλίζα—μια μέσ' στην χαράδρα ένας από τους πιο φημισμένους άλμπινιστές. Τι άνδρας...Τι όμοιο παληγάρι. Τι τολμηρός, τι ριζοκίνδυνος...»

Οι περιηγητές είχαν σταματήσει τα γέλια και τις φωνές και άκουγαν με προσοχή.

Με προσοχή τόν άκουγε και ή Έλίζα που τα έγκωμια του οδηγού την έκαναν ν' αναγαλιάσει και να θίβεται συγχαρητικά τον άνδρα πούχασε.

«Ο οδηγός έξακολουθούσε την αφήγησή του.

«Ήταν σάν σήμερα άκριβώς. Έγχατόν κάθε χρόνο ή κυρία, την γυναίκα του. Εκείνη την χρονιά ήθε με κάποια έλ. Δεν ήταν ή γυναίκα του. Ένώ την βοηθούσε ν' ανεβή στον ψηλότερο το πόδι του και...Δεν πρόφτασε να τελειώσει την του. Μιά τρομερή κραυγή άκούσθηκε έξωφρα από το μέρος Έλίζας. Δεν ήταν φωνή τρούμου. Ήταν ούληχτό άπαισία...»

Και καθώς ο οδηγός κι' οι περιηγητές κινούνταν σιγά-σιγά προς το μέρος της, είδαν την φτωχή Έλίζα, με τα μάτια της με τα χέρια άκίνητα, χωρίς να καταβάλει καμιά προσπάθεια να κρατηθεί από κάποιον, χωρίς καν να φωνάξει για να ζητήσει θεία, την είδαν να κυλάει προς τα κάτω, προς το χάος της χαράδρας.

«Ο οδηγός κι' οι περιηγητές όρμησαν να την βοηθήσουν, δεν πρόφτασαν. Γλίστρησε γρήγορα, αιώρηθηκε στο κενό και πέσε στο χάος, θάβοντας μαζί της το μυστικό του άδελφού, το φρικτό μυστικό που άκουσε από τόν άδελφό.

Louis Leon M.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

— 1.000.000 φράγκα, δηλαδή 3.000.000 δραμών! Αυτό είναι περίπου το σύνολον των ματών τα οποία άπονέμονται έτησίως στη Γαλλία για τα διάφορα φιλολογικά βάρβαρα.

«Ο μεγάλος σύγχρονος Γάλλος ποιητής Πάολ Βαλερύ όλα του τα έργα τα γράφει με γραφομηχανή.

«Ένα αντίτυπο της πρώτης έκδοσης περιφημού μυθιστορήματος του Φλωμπέρ «Λαμπό» μαζί μ' ένα αυτόγραφο του συγγραφέα πουλήθηκε 3.500 φρ.

«Ίδου και μία περίφημη φράση του Άνδρε Ζιντ προς τόν Πάολ Βαλερύ: «Αν δεν ήξερα θα σκοτωνόμουν!...»

«Ένας άπ' τους μεγαλειότερους—ή αν θέλουμε μεγαλειότερος—ποιητές της σύγχρονης Γαλλίας Πάυλος Κλωντέλ, είχε κι' ένας από τους μεγαλύτερους διπλωμάτες της: είχε ήδη προσφέρει τις στίς «Ηνωμένες Πολιτείες.

«Ο Ρεμπώ, ο οποίος θεωρείται σήμερα ως ένας από τους μεγαλύτερους ποιητές του περασμένου αιώνα, σέ ηλικία είκοσι έτών, έπαψε όριστικώς να γράφει στίχους, και πήγε για έμπορο στην Άρρσσινια. «Όλο του το έργο το έγραψε μεταξύ ηλικίας 14 και 20 έτών.

— 32 φορές έβαλε ύποψηφιότητα ο μεγάλος μυθιστοριογράφος Αιμίλιος Ζολά για να εκλεγεί μέλος της Γαλλικής Ακαδημίας, και τις 32 φορές άπέτυχε πανηγυρικά. «Έντομεταξύ δε έξέλεγον ακαδημαϊκοί διάφοροι μέτροι συγγραφείς των οποίων τα έργα έχουν λησμονηθεί έντελως σήμερα.

— Και άλλοι όμως μεγάλοι ποιητές και συγγραφείς, ο Μαυρίκιος ο Βερλαίν, ο Μπωντελαίρ, ο Μωπασσάν, δεν έξέλεγονταν μέλη της Ακαδημίας.

«Εφευρέτης του φωνογράφου δεν είναι ο Έντβαν, όπως γνωστό. Το φωνογράφο τόν εφευρέ ο Γάλλος ποιητής Κάρολος Σαρλ, περίφημος τύπος της εποχής του.

«Ο Όσαόρ Ουάιλντ μετά την άποφυλάχισή του έγραψε με ψευδώνυμο «Σεβαστιανός Μέλκομ».

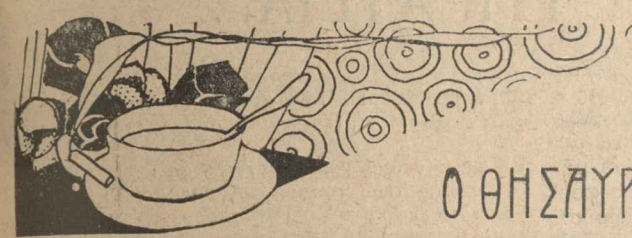
«Ο άειμνηστος Μαυρίλιος τα καλλιτέρα του ποιήματα τα μοσίεψε, ύπογράφοντάς τα μετροφορονέστατα μ' ένα Μ.

Δεν είναι πιο πικρότερο, να σου φωνάξει ή νίκη, και το παθί να μη μπορείς, να σύρεις άπ' τη θήκη.

Σ. Καρύδης

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΕΜΑΡ

— Και εγώ σάς λέω πως ο θησαυρός ύπάρχει! είπε με πείσμα ο μαρκήσιος Ροδόλφος, χτυπώντας δυνατά το χέρι του επάνω στο τραπέζι... Τα άρχεια της οικογενείας μου τόν άναφέρουνε ρητός αυτό... Έως από τους προγόνους μου, ο μαρκήσιος Άντεμάρ ντε Σαμπαστάν, έκέρυσε πόλεμο εναντίον του Λουδοβίκου 10ου τού βασιλέως του. Τα βασιλικά στρατεύματα έξεστράτευσαν εναντίον του και τόν έπολιοόρησαν έδω, σ' αυτόν τόν πύργο. Τού έστειλαν δε τακτική πολιορκία, γιατί ο πύργος ήταν πολύ όχυρος και τα στρατεύματα που τόν ύπεράσπιζαν γενναία. Ο Λουδοβίκος ο 10ος ήθελε με κάθε θυσία να πιάσει τόν Άντεμάρ ζωντανόν ή πεθαμένον και ν' αυτό έστειλε διαρκώς νέα στρατεύματα προς ένίσχυσιν των παλαιών. Η τακτική τού Βασιλέως και τού πείσμα του, έκαναν τόν πύργο μου να καταλάβη πως μιά μέρα, άργά ή γρήγορα, θα έπεφτε στα χέρια του έχθρου του. Γι' αυτό έσκέφθηκε να κρύψει τόν θησαυρό του. Να τόν γλυτώσει με κάθε τρόπο απ' τους έχθρους του για να τόν βρούνε, μιά μέρα, οι άπόγονοί του. Έφρόντισε λοιπόν ν' έτοιμνε τόν θησαυρό σε μέρος άσφαλές, αυτό τόν βεβαίωσε ρητός τα οικογενειακά μας έγγραφα... Συνεπώς εκείνον που μ' ένδιαφέρει τώρα είναι το μέρος που έταξη ο θησαυρός αυτός, το μέρος που τόν έκρυψε ο Άντεμάρ. Δυστυχώς κανένα έγγραφο δεν άναφέρει το μέρος αυτό. Κανένα...

«Ο Στέφανος Λακούρ ένας από τους προσκεκλημένους, σήκωσε το κεφάλι του και έλεπε στον γηραιό μαρκήσιο:

— Δεν μου λέτε μαρκήσιε, αν κατορθώσω εγώ να βρω τόν θησαυρό τι θα μου δώσετε, εις άντάλλαγμα;

— Θα σάς δώσω τα μιά!

— Δεν είμαι άνθρωπος των λεφτών εγώ. Και έπειτα για μένα μοναδική άτυχία, μοναδικός θησαυρός, μοναδικός πλούτος είναι...

— Τι; Μιλήστε λοιπόν;

— «Η δеспοινία κόρη σας! Μάλιστα μαρκήσιε... Άγαπά τήν δίδα Νικολ, την κόρη σας και ύποθέτω πως δεν της είμαι αδιάφορος. Λοιπόν άναλαβάνω ν' ανακαλύψω τόν θησαυρό που ζητάτε αν μου ύποσχεθήτε το χέρι της.

«Η πρότασις αυτή δεν άρσε καθόλου στον μαρκήσιο Ροδόλφο, τόν άπόγονο τών Άντεμάρ. Τι να έκανε όμως; Σκέφθηκε ότι ο πύργος του ήταν ύποδοχόμενος ότι μόνον ή άνακαίνις τού θησαυρού θα τόν έσωζε από την οικονομική καταστροφή.

— Έστω! είπε τέλος. Άν άνακαίνιστε τόν θησαυρό θα παντρευθήτε την Νικολ, αν έννοείται συγκατατεθή κι' αυτή στον γάμο.

«Ο Στέφανος Λακούρ έφερε την άλλη μέρα στον πύργο ένα άνθρωπο κοντό, βραδυγλωσσόν κι' αλλοίωτον.

— Είπε, είπε ο Πέτρος Μπενίβ, που έχει το ιδίωμα να άνακαλύπτει ύπογειες πηγές νερού, μεταλλεία και τα τοιαύτα. Είναι διάσημος στο έλδος του. Μπορεί ν' ανακαλύψη όχι μόνον μεταλλεία, αλλά και οποιαδήποτε μετάλλια άντικείμενα βρίσκονται κρυμμένα στη γη...

«Ο μαρκήσιος δεν έφερε αντίρρηση. Κι' άμέσως, χωρίς να χάνουν καιρό οι τρεις άνδρες, ο Πέτρος Μπενίβ, ο Λακούρ και ο μαρκήσιος, βγήκαν έξω από τόν πύργο.

«Ο Λακούρ έπαιξε από το δομάτιο τού κιπουρού ένα φτυάρι.

«Ο Μπενίβ έβγαλε την μπαγκέτα του, με τα δύο του χέρια κι' έπορεύθησε άμείλητος. Οι δύο άλλοι τόν άκολουθούσαν επίσης σιωπηλοί.

Σε κάποιο μέρος τού κήπου, κοντά στην κεντρική δεινδροστοιχία ο Μπενίβ έστάθηκε. Η μπαγκέτα έτρεμε τώρα στα χέρια του κι' έτρενε προς την γη, σάν να την τραβούσε μυστηριώδης δύναμις...

«Ο Λακούρ άρχισε άμέσως να σκάβει.

— Σιγά, θα μου χαλάσετε τις μπαγκέτιες! τού είπεν ο μαρκήσιος.

Άλλά ο Λακούρ δεν άκουγε τίποτε. Έσκαβε διαρκώς, με πείσμα, φροσμώνοντας, ως πού στο τέλος τού φτυαριού του χτύπησε σε κάποιο άντικείμενο, το οποίο ήχησε μεταλλικά.

«Ο θησαυρός! έφώναξαν ο Λακούρ. Άλλοίμονο! Δεν ήταν ο θησαυρός, άλλ' ένα παμπάλαιο, σκουριασμένο κομμάτι άρότρου, που πούος ξέρει πως εύρέθηκε κει μέσα.

— Πάμε πιο πέρα, φώναξε καταϊδρωμένος ο νέος κι' έσπρωξε προς τα μπρος τόν Μπενίβ.

«Εκείνος προχώρησε πάλι, άκολουθούμενος από τους άλλους δυό και σε μιά στιγμή έστάθηκε κάτω από ένα δέντρο.

— Έδώ πρέπει να είναι! είπε.

«Ο Λακούρ άρχισε να σκάβει πάλι.

Άλλά και πάλι κάποιο άχρηστο άντικείμενο βρέθηκε μπρος στο φτυάρι που καθώς έβγαζε τόν χώμα.

Πλανήθηκαν έτσι σ' όλο τόν πάγκο. Τό πρώτο κράτησε όλη την ήμέρα. Έσκαφαν παντού, χωρίς να βρουν τόν θησαυρό.

Προί-πρωί την άλλη μέρα ο Λακούρ βρισκότανε στον πύργο μαζί με τόν Μπενίβ και τρεις έγγατες. Έπάζαν πάλι στο πάγκο όλη την ήμέρα καθώς και την επομένη.

Προς τόν άπόγευμα τέλος της τρίτης ήμέρας, ενώ ο μαρκήσιος ήταν άπελπισμένος ότι θάρρισε θησαυρό, άκούσθηκεν άξαφνα ή φωνή τού Λακούρ:

— «Ο θησαυρός!...»

«Η μαντική μπαγκέτα τού Μπενίβ είχε βοή, επί τέλους, το μέρος. Οι έγγατες άνοιξαν ένα τεράστιο λάκκο. Γονατιστοί κατάχαμα έβγαλαν από αυτόν ένα μεγάλο σιδερένιο κουτί και τόν παρουνίσαν στον μαρκήσιο Ροδόλφο. Ο μαρκήσιος άναστήκωσε τότε τόν σκέπασμα με χέρι τρεμάμενο, χλωμό, συγκινημένος...

«Ο θησαυρός τού Άντεμάρ έφάνηκε ξαφνικά έμπρός στα θαμνομένη μάτια του. Ήταν εκεί μέσα ένας σωρός από παλιά νομίσματα σκουριασμένα. Ο μαρκήσιος άρ-

χισε να τα χαϊδέυη με λαχτάρα μουρμουρίζοντας χαρούμενα:

— Είπε μιά περιουσία, μιά όλόκληρη περιουσία, άγαπώ με!...Θα την πάω αύριο στο Νομισματοκομείο και θα ζητήσω να μου καθορίση ένας έμπειρογνώμων από τι μέταλλο είναι και ποιά είναι ή πραγματική του αξία, για να μη γελαστούμε. Άγαπώ με τον Λακούρ, έλα να σ' άγκαλιάσω! Έξέθαψες την κόρη της Νικολ!... Μπράβο σου...

«Επειτα από τρεις βδομάδες ή Νικολ όρθη άστην ταράτσα, περίμενε μ' άδμονία τον άραβωνιαστικό της, τόν Λακούρ. Μόλις τόν είδε από μακριά τόν φώναξε:

— Στέφανε! Η έκθεσις των έμπειρογνομόνων τού Νομισματοκομείου ήρθε.

«Α! Μπράβο! Του είναι ο μπαμπάς σας;

— Στην βιβλιοθήκη. Διαβάσει την έκθεση.

«Ο Λακούρ άνέβηκε και τράβηξε κατ' ευθείαν στη βιβλιοθήκη. Άλλά μόλις μπήκε μέσα ο μαρκήσιος Ροδόλφος πετάχθηκε σε μιάς όρθος ριχνοντας τόν άγριος ματιάς.

Προσέφησε έσπρωχ, προς τόν ύποψιητο γαμπρό του, και τού φώναξε:

— Φύγε! Φύγε άθλιε!...

— Τι τρέχει; Τι συμβαίνει; ρώτησε ο νέος γεμάτος άπορία.

— Παληάνθρωπε!... Είσαι ένας παληάνθρωπος!...

— Κύριε μαρκήσιε!...

— Δεν σου έφθανε πού μου κατέστρεψες τόν πάγκο μου, αλλά έγι- νες άφορη να δυσφημισθή για πάντα ή οικογένειά μου;

— Δεν σάς καταλαβαίνω.

«Θα καταλάβης άμέσως. Αυτή έκεί είναι ή έκθεσις των έμπειρογνομόνων τού Νομισματοκομείου. Έρεεις τί λέει ή έκθεσις αυτή κύριε; Α!; Έρεεις τί λέει; Ότι τα νομίσματα είναι από μολύβι!... Είναι κάλπικα!... Μάλιστα! Κι' έτσι χωρίς σε σένα παληάνθρωπε, όλος ο κόσμος θα μάθι αύριο, θα τόν έξη κι' όλας, ότι ο πρόγονός μου, ο ήρωικός και έκαός μαρκήσιος Άντεμάρ ντε Σαμπαστάν έφτιανε κάλπικα νομίσματα!... Όρίστε τί μου έκανε. Άπεκαλψες ένα μυστικό που δεν έπρεπε κανείς... Κανείς...

«Ο Λακούρ θέλησε να δικαιολογηθή. Μά δεν πρόφτασε. Ο μαρκήσιος ώρμησε, τόν άπάρσε από τόν λαιμό, τόν έρριξε κάτω, κι' άρχισε να τόν σπίγγει, με λύσσα, με μανία!...

«Όταν σε λίγο ή Νικολ μπήκε στη βιβλιοθήκη είδε τόν μνηστήρα της στο πάτωμα νεκρό, με τα μάτια άπαισία γονελογμένα!...

— Ο πατέρας της κατεμένος πάλι στο πάτωμα μονολογούσε:

— Κίβδηλα!... Κίβδηλοταύς!... Τι άλογος!...

«Ο μαρκήσιος Ροδόλφος είχε τρελαθεί!... Άλμπέρ Ζαν

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

ΟΤΑΝ ΦΤΑΝΟΥΝ ΤΑ ΓΗΡΑΤΕΙΑ...

Ο Άνδρ' Λαργάκις έκνιταζε μέσα στον καθρέφτη τις ρυτίδες που είχαν άρχει να φαίνονται στο πρόσωπό του. Έκνιταζε τα ψαρά του μαλλιά γύρω στους κροτάφους του και μελαγχολούσε...
«Αχ! αυτά τα γηρατιά! Άξαφνα θυμήθηκε τα λόγια του φίλου του Λεντερί :

— Δεν είσαι γέρος, του έλεγε εκείνος, προ ήμερών, αλλά άρχιζεις να γεροντάς. Σήμερα δεν το καταλαβαίνεις, μά αύριο, μεθαύριο, θα καταλάβεις ξαφνικά την ερημιά του γεροντοπαλιγκάρου, θα καταλάβεις άκομη ότι είναι άγρυ πεία για το καθετί, πολύ άγρυ!... Τότε θα είσαι μόνος και θα μείνεις μόνος ως πού να πεθάνεις!

Βέβαια τα λόγια αυτά του Λεντερί δεν ήταν καθόλου ευχάριστα. Και όμως ήταν σωστά. Πολύ σωστά αλλοίμονο!...

Άλλά πώς να καθυπόψω να μίν είνε μόνος ο Άνδρ' Λαργάκις... Πώς, Θεέ μου!...

Με την καρδιά βιερά, ο Άνδρ', εκάθησε και σκεφθηκε, εκεί μπροστά στον καθρέφτη άρεκτη ώρα. Και επί τέλους βρήκε την λύσι. Έπρεπε να αποκτήσει οίκογένεια. Μία οίκογένεια πού να νοιάθει τη συντροφιά της, τη θαλπωρή της...

Χωρίς να χάσει στιγμή έτοιμισε τότε βιαστικά τις βαλίτσες του, έμπηξε το ίδιο άπόγευμα σ' ένα τραίνο και τράβηξε για κάποια άπόμερη έξοχή, μία από τις έξοχες εκείνες πού παραθερίζουν άστικές οίκογένειες, ανάμεσα στην Τρουβίλλ και στην Βίλλερς. Ήθελε να ξεκουρασθεί εκεί μια - δυό βδομάδες, να ήρεμήσει το μυαλό του, να ξαναβιώσει το πρόσωπό του...

Μόλις έφτασε στην έξοχή ο Λαργάκις εγγνώρισε την οίκογένεια Λεντερί. Ο πρώτος των Λεντερί πού σχετίστηκε μαζί του ήταν ένα μικρό παιδάκι 8-9 χρονών πού έπαιζε με το τόπι του. Ήταν άπόγευμα. Παίζοντας ο μικρός χτύπησε δυνατά το τόπι του και το έστειλε ανάμεσα στα πόδια του Λαργάκις, πού λίγο έλειψε να σωριασθεί κατά γης φαρδύς πλατύς! Άντί να θυμώσει, ο φίλος μας, έξήγησε προθύμα συγγνώμην από τον μικρό και γιά να τον καλοπιάσει μάλιστα τον άγρόρας ζαχαρώδη από το γειτονικό ζαχαροπλαστείο. Από την ήμερα αυτή ο Λαργάκις κι' ο μικρός Τότης Λεντερί έγιναν στενοί κι' αγαπώδεις φίλοι. Σε λίγες μέρες ο Λαργάκις εγγνώρισε το θείο του Τότη, έπειτα την άδελφή του θείου του, και κατόπιν την μητέρα του Τότη. Αργότερα σχετίστηκε με την άδελφή του άνδρός της μητέρας του Τότη και στο τέλος οι Λεντερί τον σύστησαν και με κάποια μακρινή συγγενή τους...

Οι Λεντερί αυτοί κατοικούσαν σ' ένα ξύλινο σπιτάκι, κοντά στην οδόροση άερογιάλια. Έχει προσκάλεσαν μία μέρα σέ πρόγευμα τών Λαργάκις, ο οποίος είχε γίνει πεία οίκογενειακός τους φίλος. Μίαν άλλην ήμερα τόν προσκάλεσαν σέ γεύμα και μία άλλην πάλιν τόν έκράτησαν και στο δείπνο. Έτσι σιγά-σιγά κατέληξε ο Λαργάκις να τρώη μεσημέρι βράδυ στους Λεντερί και να βόρσιζε διαρκώς μαζί τους. Στόν περίπατο ποτέ δεν έβγαίνει πεία μόνος. Πάντα δι συνοδύει κάποιον απ' τους Λεντερί. Δηλαδή μπορούμε να πούμε πως ο Άνδρ' ζούσε πλέον μία ευχάριστη οίκογενειακή ζωή, τη ζωή πού του είχαν υποδείξει και πού τόσο την είχε ποθείσει κι' ο ίδιος...

Ήταν μάλιστα πολύ εύτυχισμένος γι' αυτό, πολύ - πολύ εύτυχισμένος.

Όταν τελείωσε ή φερινή σαιζόν και γύρισαν στο Παρίσι ή σχέσεις του Άνδρ' με τους Λεντερί εξακολούθησαν όπως και στην έξοχή. Ο Λαργάκις βρισκόταν διαρκώς στο σπίτι τους. Τόν είχαν σχεδόν...υποβιβάσει! Είχε γίνει ξάδερφος γιά τους ξαδέφους, θείος γιά τους θείους!...

Έπαψε πιά να βλέπη τους παλιούς του φίλους. Έπαψε να πηγαίνη στο καφενείο και ή μόνη του χαρά ήταν ή μετά το γεύμα ή μετά το δείπνο, να πίνη τόν καφέ του και να διαβάζη την εφημερίδα του. Εκεί στο σπίτι των Λεντερί «εν τω μεσση της οίκου» γινε ας όπως έλεγε...

— Όρισμένος ο Λεντερί είχε δίκιο, έσκέπτονταν ο Λαργάκις. Τίποτε δεν είνε ωραιότερο από την οίκογενειακή ζωή. Πραγματικά αυτό ήταν πού μου έλειπε. Επί τέλους όμως να πού την βρήκα! Ά!...είμαι πολύ εύτυχισμένος!...

Ένα βράδυ καθώς έπαινε μέσα στο σαλόνι των Λεντερί, τού έφώναξαν χαρούμενοι, όλοι μ' ένα στόμα την μεγάλη είδησι :

— «Ήθε ή Σόνια!...

Ός την ήμερα αυτή δεν είχε γίνει λόγος στο σπίτι, μπρός στον Άνδρ' γιά τη Σόνια, την άδελφή του Τότη, πού σέ ηλικία 24 χρόνων είχε φύγει γιά την Ελβετία. Έπαιζε βιολί, πολύ-πολύ καλό βιολί μάλιστα. Είχε δώσει συναυλίες στην Ζυρίχη, στην Γενεύη, στην Βιέννη, στην Βαρκελώνη, και στο Μπαρόντε, παντού ή επιτυχία. Τώρα γεμάτη δοξα και λεφτά, γύριζε να ξεκουρασθεί στο Παρίσι, ανάμεσα στην οίκογένειά της.

Ο γυρισμός της Σόνιας έχαρητίσθη με ειλικρινή

χαρά και ένθουσιασμό, απ' όλους τους Λεντερί. Στόν Άνδρ' λούσαν γι' αυτή με θαυμασμό. Δεν ήταν δα και άδοξος γιά τούς Λαργάκις...Τί ταιριαστό ζευγαράκι πού θα γινότουσαν πεία Σόνια!...

Η έννοσίς του με την νεαρή καλλιτέχινά φαινόταν σέ άληπτη οίκογένεια ως το φυσικότερο πράγμα τού κόσμου. Ο Λαργάκις καταλάβε αυτό και το βρήκε κι' ο ίδιος πολύ φυσικό. Ήταν μάλιστα ευχάριστος γιατί θα άποκτούσε την καλλίτερη πείρα τού κόσμου. Πειθερά...δεδοκιμασμένη μάλιστα!...

— Ή Σόνια θα δειπνήση μαζί μας άπόψε ώστε φροντίσει να είσθε νωρίς εδώ, τού έλεε ο θείος τού Λεντερί ένα βράδι.

Και ο Λαργάκις έτρεξε άμέσως στο σπίτι του να έτοιμάσει. Απ' τη βραδιά άρχισε κάπως περισσότερο κάνοντας τη τουαλέτα του. Ξυρίστηκε με προσοχή, έβούρτισε τα δόντια του περισσότερο με τις άλλες φορές, έπεριποιήθηκε καλλίτερα τα νύχια του και έβαψε ή αλτία πού άρχισε λίγο να πάχ στο σπίτι των Λεντερί. Όσο έφθασε τέλος ή Σόνια ήταν εκεί και τού έλεε με ήθος αυστηρό :

— Αργήσατε, κύριε, και μάς κάνετε να σας περιμένω!

Ήταν ή πρώτη ψυχολογία εκ μέρους της. Οι όμως και τελευταία καθώς ήθελε. Στο τραπέζι δεν τού ήμυλε καθόλου.

Μετά το γεύμα όμως έλεε ιδιαιτέως τούς δικούς του, ότι ο Λαργάκις δεν έξερι ούτε πώς να γεμίσει ένα οίκογενειακό δείπνο. Τόν κατηγορούσε πως παύει λίγο στις κουβέντες του και στα φροσιμάτα του. Όλα αυτά τα μύριστηκε ο Λαργάκις και έβλεπε πού φάνηκε λίγο νωρίτερα από τις άλλες φορές. Οι Λεντερί τού ορίχτηκαν όλοι μαζί γιά να τον κρατήσουν, πεί Σόνια τους έφώναξε άπότομα :

— Αφήστε, λοιπόν, το κύριο Λαργάκι να ήρει. Φαίνεται πως βιάζεται να πάη στο καφενείο, γιά να βρή τους φίλους του.

Τι προστυχία Θεέ μου!... Τί τερατολογία!... Τός στο καφενείο!...

Την άλλη μέρα όταν έπληξε στο σπίτι των Λεντερί δεν βρήκε την ατμόσφαιρα εκείνη της οίκογενίας πού τόν είχε γοητεύσει τόσο πολύ ως τότε. Έκτός από ή Σόνια τού πετούσε διαρκώς προσβλητικούς ύμνους, πού τόν επλήγωναν βαθειά κι' άνοιγαν τραύμα χάρμα μεταξύ αυτών κι' εκείνου.

Την τρίτη ήμερα, ο Άνδρ' δεν έπληξε διόλου πεί Λεντερί. Σιγά-σιγά μάλιστα άρχισε να μη δένει πεί των, δεν έτρωγε πεία μαζί τους, δεν τούς έβλεπε πεί πρώτα.

Οι Λεντερί λυπήθηκαν γι' αυτό. Δεν μπορούσαν όμως και να χαλάσουν το χατίρι της Σόνιας πεί της «διαπρεπούς καλλιτέχνιδος», όπως την έλεγαν ούτε και να ή επιβληθούν ν' αλλάξη τακτική άπέναντι τού οίκογενειακού του φίλου.

Έτσι ο Λαργάκις ξαναγύρισε στο καφενείο, στους παλιούς του φίλους, στην έρημιά του!

Όταν ο Λεντερί τού ζήτησε μία μέρα έξηγήσει γιά την αλλαγή αυτή ο Λαργάκις τού έλεε, αναστενάζοντας βαθεία :

— Τι τά θέλεις, φίλε μου...Είχα βρή μία θαυμασία οίκογένεια. Είχα θείους, άνηψιούς, ξαδέφους πρώτους και δεύτερους, θεία, πειθερά άκόμη!...Τίποτε δεν μου έλειπε, πού μόνον ή σιγή. Άλλά μόλις άρχισός έκανε την εμφάνισή της ή σύζυγός αυτή η έκαμε όλα άνω-κάτω! Κατώρθωσε να με διώξη από την οίκογένειά της, άρε-σρίσε!...Τι τά θέλεις φίλε μου, τί τά θέλεις; Καλή είνε η οίκογένεια στην ήλικία μας, άρχει μόνον να μην άπαρξη στη μνήμη σύζυγος!...Κατάλαβε!...

Jean Bou

ΣΟΝΝΕΤΟ

Τού Ρουβί

Σου στέλνω ένα μπουκέτο πού το γράφω
μυδιλάει από λουλούδια άνοιγμένα
πou άπόψε έγώ αν δεν τάχαζα χωμένα
θα τάριχνε στη γή άδριο το άγέρι.

Σάν τα λουλούδια αυτά, γλυκό μου παιδί,
τά κάλλή σου πού τώρα είνε άνθισμένα
σε λίγα χρόνια θάνα μαγαμένα
και ξαφνικά θα σβήσουν σ' άγριο αήρι.

Φεύγει ο καιρός, πετάει ο καιρός, γυρά μω
όχι ο καιρός, οίμω, μά έμεις περνάμε,
κι' όταν στο χώμα θάμασε όλοι χώμα,

Οί άγάπες πού γι' αυτές τώρα μιλούμε
θα μοιάζουν παραμύθια τότε άρχαία!
Γι' αυτό να μ' αγαπάς, κι' άς είσαι φάρμα,

Έτσι ο Λαργάκις ξαναγύρισε στην έρημιά του...

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΡΥΛΟΥΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

Κάποιος δικός μου,
παιρεύτηκε στη Γαλλία
και ζή, από καιρό, σέ
μια Γαλλική επαρχία.

Έτσι, άνασταλείοντας
την κλειστή κάμαρά, ενός παλιού πύργου
έτσι που μένει, έθρηξε ένα παμπάλαιο,
μυριασμένο βιβλίο, γραμμένο Γαλλιστί
και Έλληνιστί. Ή γαλλική γλώσσα είνε, ή παλιά, ή μεσαιωνική, και
ήταν δύσκολο να ή διαβάση κανείς, αν δεν ήταν στην άντικρουή οειδή,
ή ελληνική μετάφρασις. Άλλά και τα ελληνικά είνε τα συμπλεγμένα
και θορυβία. Το βιβλίο αυτό είνε γεμάτο περίεργες ιστορίες, από τις
έσπες, πολλές, θα δημοσιεύσουμε εις το «Μπουκέτο». Σήμερα, σάς γαρ
έχω, την «Ιστορία τού Σταυρού». Λογία παραδοσι, άγνωστον αν είνε
ελληνική παλιά ή φράγκικη μεσαιωνική. Σ. Σ.

Πολύς καιρός είχε περάσει από τότε πού ο πρώτος άνδρωπος
ήλθε από τόν έπίγειο Παράδεισο. Ο Άδάμ επί 432 χρόνια
ήλθε στην κοιλιά του Έβρονος.

Μία ήμερα, εκεί πού πόνιζε τά φυτά του, κατάκοπος καθώς
ήταν ξαπλώθηκε να ξεπατάση καταγής, και ξεπατωμένος άναλόγως
ήλθαν τά κακά πού γεννήθηκαν και πού θα γεννούνταν στον
κόσμο, από τη μεγάλη άμαρτία, πού έκανε αυτός.

Με τις συλλογές αυτές, βαρεθήκατε τη ζωή του, και φώναξε τόν
γυιό του Σιβ.

— Παιδί μου, τού έλεε, πήγαμε στον Χερουβείμ, τόν Άγγελο
τού Παράδεισου, πού βαστώντας το δικό του
σαβή, φυλάει το δένδρο της ζωής και ελπεί
του πως βαρεθήκαμε πλέον να ζώ, και έφονα-
ρακάλα νό μου στείλη τόν «οίκο» μου, πού μου
υποσχέθηκεν ο Θεός, σάν με έδιωξε από τόν
Παράδεισο. Πορεύσου πρὸς άνατολάς και εκεί
θα έβρης μία κοιλιά, πού θα σ' όδηγήσει
στον Παράδεισο. Γιά να μη χάσης τόν δρόμο
σου ακολουθήσε τά ίχνη τών βημάτων μας,
έμένα και της μητέρας σου, πού αφήσαμε
σάν ξεχωριστά από το Παράδεισο. Η γή
απ' όπου περάσαμε έχει καεί, γι'αυτό τόσο μεγάλο
ήταν το σφάλμα μας. Όπου επατή-
σαμε, δεν έβλαστηκε πεία χορτάρι.

Ο Σιβ άνεχώρησε, βρήκε τόν δρόμο, κι'
έφθασε έμπρός στον άγγελο, ο όποιος τού
έταξε τη θύρα τού κήπου, ο όποιος είχε
κλειστεί γιά πάντα γιά τούς άνθρώπους.
Έκει μέσα είδε πολλά και θαυμάσια και
στη μέση μία κρήνη, από την όποιαν πηγά-
ζον οι τέσσερες μεγάλοι ποταμοί, πού ποτί-
ζον τόν κόσμο. Και κοντά σ'αυτή την κρή-
νη, ένα δέντρο με πολλούς κλάδους, άλλα
χωρίς φρούτα και φύλλα. Το γυμνό αυτό δέν-
τρο, ήταν το δέντρο τού σφάλματος τού πα-
τέρα του και της μητέρας του.

Ο Άγγελος τού έλεε :

— Από το δέντρο τούτο, θα έρθη μία ήμερα, ο «οίκο» πού
υποσχέθηκεν ο Θεός εις τόν πατέρα σου. Ή ήμερα αυτή, δεν έ-
φθασε άκόμη. Θα φθάση έπειτα από 2.500 χρόνια. Νά, πάρε ένα
σπόρο από τόν καρπό τού. Σάν άποθάνει ο πατέρας σου, και
από τόν δ' άργήση να γίνη βάσι εις το στόμα του, τόν σπόρο
αυτό. Θα φυτρώση ένα μεγάλο δέντρο, πού θ' άργήση όμως να
καρποφορήση. Όταν το δέντρο αυτό δώση καρπούς, τότε θάρθη
ή σωτηρία.

Ο Σιβ έφυγε κλαίοντας. Ότι ο Άγγελος προείπε, συνέβη.

Ο Άδάμ άπέθανε σέ τρις ήμέρες και το δέντρο εφύτρωσε ά-
κάνω απ' το μνημείο του. Το δέντρο αυτό, πού μεγάλωσε χρόνο
σε χρόνο, μονάχα στην εποχή τού Άβραάμ, άπότησε καρπό.

Χιλιάδες χρόνια πέρασαν από τότε. Λαοί νέοι ήρθαν και λαοί
έρχομαι χάθηκαν. Ή ιστορία αυτή είχε λησμονηθεί. Και όμως στην
Πονδία, ήταν ένα μεγάλο δέντρο και θαυμάσιο, πού ήταν από
μυριάδες έτη φυτωμένο. Κάτω από αυτό κάθησε ο Δαβίδ και έ-
κλεισε γιά τις άνομιες του και συνέθετε τούς ψαλμούς του. Το
καρμένο αυτό δέντρο, ούτε καρπούς, ούτε λουλούδια, ούτε σπό-
ρους έβγαζε. Ήταν, χωρίς να τού γνωρίζο το δέντρο τού Άδάμ.

Σάν πέθανε ο Δαβίδ, ο Σολομών έχτισε τόν περιφωμό ναό.

Το έργο του, πλησίαζε να τελειώση και μόνον ένα δοκάρι έλει-

ΣΤΑΥΡΟΥ

πε, πού έπρεπε να είνε τόσο
μεγάλο, ώστε στάθηκε άδύνα-
το να βρούν δέντρο γιά να τό
κόψουν απ' αυτό σ' όλο το
δάσος πού το άναζητήσαν.Μό-

νο το γέριζο και σβαστό εκείνο δέντρο μπο-
ρούσε να το προμηθεύση.

Αποφάσισαν να τό κόψουν. Το πελέκησαν,
κατά ένα μέτρο. Το κατέβασαν πάλι και τό μέτρησαν. Τώρα
βρέθηκε τριάντα ένα μέτρο. Ήλθον να τό ξαναβάλλουν στη
θείσι του. Είχε γίνει κοντότερο. Το κατεβάζουν και τό ξαναμε-
τρούν. Βρέθηκε τώρα είκοσι εννέα μέτραν.

— Μαγείες είν' όλα αυτά! Είπανε οι μάστοροι.

Και θυμωμένοι τό αφήσαν σέ μία μεριά, γι'αυτό δεν μπορούσαν
πουνά να τό χρησιμοποιήσουν. Έπειτα από καιρό, τό βάλλανε
σάν γεφύρι, στο χείμαρρο τού Σιζο, γιά να περνάε οι διαβάτες.

Ένας από τούς διαβάτες αυτούς, έτυχε να είνε ή βασίλισσα
τού Σαβάρ. Ήταν κατά την εποχή πού είχε άκούσει πολλά γιά τη
σοφία τού Σολομώντος και πήγαμε να θαυμάση και να έπισκεφθή
και τόν ναόν του. Έτσι έπρεπε να περάση με την ακολουθία
της, τόν χείμαρρο τού Σιζο.

Τη στιγμή όμως πού θα πατούσε το γεφύρι είδε με τη φαντασία
της, το μεγάλο δοκάρι να ύψώνεται, να λαμβάνη τρομερές διαστά-
σεις στο στερέωμα και άπάνω είδε να κοι-
μάται τόν τελευταίον ύπνον του πού έλα-
μπε σάν τόν ήλιον και φρότιζε, με μία
πλημύρα από φως, όλη τη γή πλάσι.

Η βασίλισσα τού Σαβάρ πού ήταν και
λίγο μάγισσα, τό εὐλαβήθηκε το έξολο έ-
κείνο, έπρεσαν αυτή και όλη ή ακολουθία
της και τό προσκύνησαν και λοξοδρομώ-
ντας πέρασε από άλλο, μακρινό γεφύρι.

Σάν έφθασε στο άνάκτορο είδοποίησε
τόν Σολομώντα γιά ότι είδε και προα-
σθάνθηκε.

Ο Σολομών άμέσως προσέειπε, ότι το
ξύλο αυτό θα γινόταν μία ήμερα το ό-
ργανο της καταστροφής τού έβραϊκού βασι-
λείου. Γιά ν' άποφυγή δέ της τύχης τά
γεφύρια, πήρε το έξολο απ' το χείμαρρο και τό έ-
θαψε στα έγκατα της γής.

Άλλά στο μέρος πού τό κατέχωσε, άνέβλυσε νερό
άφθονο και σχηματίστηκε ή λίμνη Βηθαϊδά. Ό-
ποιος λουζότανε σ' αυτή, όσο άρρωστος κι' αν ήταν,
ότι πληγνι κι' αν είχε, γινόταν καλά. Και τούτο,
γι'αυτό στον πύθμενα της λίμνης ήταν το έξολο, από το
δέντρο της ζωής...

Χρόνια πολλά πέρασαν πού το έξολο έμενε, εκεί κάτω, στον
βυθό άόρατο.

Μία ήμερα όμως έγιναν τρομερές σεισμός και το έξολο άπο-
σπάστηκε από τά έγκατα της λίμνης και άνέβηκε στην επιφάνεια.
Τριγυμνά μεγάλη έπαισε τότε το νερό. Κι' ένώ το κίματά της
πλώντουσαν το ένα με το άλλο, ένας άνδρωπος περνούσε γυμ-
νός στην άκμή, ζηττάοντας το δέντρο και ζητώντας καί τι.

Ο άνδρωπος αυτός ήταν ο δήμιος.

Ζητούσε ένα μεγάλο ξύλο γιά να κατασκευάση ένα σταυρό.

Ήταν το έτος 755 από κατασας Ρώμης και βασιλεύον στην
αίωνα πόλη ο Τιβέριος. Την έσπερα της προηγούμενης, συνελή-
φθη από τούς στρατιώτες τού Σενέτιου, ένας προσήλυτος Γαλι-
λαίος, πού λεγόταν Χριστός και κατηγορήτο «επί βλασφημίας»
Κατεδικάσθη εις τόν δια σταυρώσεως θάνατον.

Ο δήμιος ζητούσε το όργανο τού μαρτυρίου. Είδε το τεράστιο
δοκάρι, πού σάν χαράληδες, τό μεγάλη κίματα, τό φέροναν έξο
στην άκμή. Έκάλεσεν άμέσως χωρικούς, τού έπήραν και το κομμά-
τησαν έξο από την Ιεροσολήμ, σ' ένα γυμνό βουνό, όπου το
λέγαν Γολγοθά!

Τη φορά αυτή το έξολο δεν άλλαξε μέγεθος, ούτε μεταβλήθηκε
διόλου. Έκαβε το σχέδιο, πού θέλησαν να τό δώσουν.

Κι' άπάνω σ' αυτό έκοιμήσθη ο Χριστός!...

Κι' άπάνω σ' αυτό έκοιμήσθη ο Χριστός!...

ΚΑΡΤ—ΠΟΣΤΑΛ

Η υπό των άγνωστών μας
αποστελλόμενη συγγράμματα
μη συνοδευόμενη από δικαιώμα-
τος, κρίσεως δεν λα-
μβάνεται υπ' όψιν.

Γ. Βογιατζής. Σας γράφουμε και τρέμει το χέρι μας! Μα γιατί βάλατε στανό από της υπογραφής σας, όπως κάνουν με τους νεκρούς; Ζήτε ή έχετε... αποπνέει; Μας γράφετε από τον κόσμο αυτό ή από τον άλλο; Τέλος το ποιήμα σας... τεράστιο! Και όχι και επιτυχές.

Αν... βρισκόσθε εν τη ζωή γράφετε μικρότερα ποιήματα... Παπαγεωργίου. Όχι επιτυχές το διήγημά σας. Σας λέμε όμως εν ειλικρίνεια τούτο: Δεν γράφετε καλά και με τον καιρό και την μελέτην θα γράψετε όσια έχετε. Έμμενο ή λ, Κύριε. Τα ποιήματά σας ποιν κοινά. Τό της χροάς μάλιστα λήγει προσωπο. Γιατί; Δεν έχετε δι... δύο κακόν προκειμένων ή... ή ο α βέλτιστος; ; Γ. Τροίαντα φιλίδη, Θεσσαλονίκη. Τό διήγημά σας χωρίς δι-
καίωμα κρίσεως. Και δυστυχώς... Αγγ. Ελπίδα, Κυπαρισσία. Διαγωνισμός; Δεν νομίζετε ότι δεν πηγαίνει για το «Μπουκέτο», ότι είναι για περιοδικό παιδ νεαρών άγνωστών; Έπειτα οι διαγωνισμοί καλλόνης δεν πετυχαίνουν. Η Έλληνίδες δεν λαμβάνουν μέρος σ' αυτούς. Η α-
λωνία, ή άδικαιολόγητη σεμνοτυφία βλέπετε... Διαγωνισμών διηγήματος ή ποιήματος; Δυστυχώς έχουμε μικράν πείραν περί τού συγγραφικού ταλέν-
του των άγνωστών μας. Πάντως θα σκεφθώμε. Ο διαγωνισμός τού «Μπουκέτου», πρέπει νάνη πρωτότυπος όσιος δια τον. Καταλαμβάνετε; Α. Γ. Βιλάρδον, Λογιστική. Η μετάφρασις καλή. Θα την φυλά-
ξουμε για τó φύλλο των Χριστουγέννων. Σύμφωνοι; Νίη. Γ. Σ. Δ. με ι-
την η ν. Πειραιά. Τό διήγημά σας όχι καλό. Λάβετε!... Δεν έχουμε διήγη-
στην όραία μας Άντικη. Και τόν ήλιο, τόν φτωχό, γιατί τό λέτε «ο ν-
τίδα τού ούρανο»; Και τί έννοειτε γράφοντες ότι τό οπί-
τηαν... «ακατάστατα» χιούμο; Εκείνο πάλι τό «ή μ' αζα-
τό σ' όμάτός του;» Γενικός τέλος τό διήγημά σας
είναι άνεπιτυχές. Κ. Καλα-
τζής. Τα ποιήματά σας πεζά
τε και έμμετρα όχι καλά. Πολύ
κοινά. Γ. Σένο. Τό διή-
γημά σας άπίθανο. Έξορνη, δι-
άβολε, οι Μενιδάτες τί εστί η-
λεκτροικό φως, ηλεκτροικό λαμ-
πύον. Έχουν ηλεκτροικό και στο
Μενίδι... Αιή; Τι τό επόρ-
σατε τό προδοτικότατον Με-
νίδιον; Για παλινδρομ; Όχι
δά... Ν. Παπαδάκη. Εύχαριστούμε για τό καλό σας
λόγια. Στείλετε τό διήγημα. Αν
είναι άπολύτως καλό θα δημοσι-
ευθή. Δημ. Παπαγεωργίου. Εύ-
χαρίσθωμε. Εύχαριστούμε. Τα
έχουμε. Π. Φ. Πειραιά. Τό ποι-
ήμα σας όχι πετυχημένο. Τό
τραγουδάκι τού άγνωστου Πο-
λέμη γιατί μίς τό στείλετε;
Πάντως σας εύχαριστούμε. Εύ-
χαριστάςθε δε άλλοτε και τό
δικαίωμα κρίσεως. Στ. α. ο. ι-
δ η ν. Αδωνάειον. Σας γρά-
φουμε Στανόδην, χωρίς να εί-
μεθα και βέβαιον για τ' όνομά
σας. Και τούτο διότι και στο
γράμμα σας και στο διήγημά
σας έχετε βάσει μία νεοελληνι-
κοτάτην τέχνην! Τέλος πάν-
των... Ας ορθώμε τώρα και
στο διήγημά σας. Αρζίζετε ού-
τω πός; «Και όμως ήτο αλλη-
θεια ή αωνία ιστορία, τό
αίώνιον μυθιστόρημα τών β-
νόγων έρωτων, τών όποιων
αυτός ήτο τό γελοϊόν θύ-
μα!...» Φαντάζεσθε ότι είναι
δυνατόν να δημοσιευθή στο
«Μπουκέτο» τέτοιο διήγημα, σέ
τέτοια γλώσσα, σέ τέτοιο ύφος
και χωρίς δικαίωμα κρίσεως ά-
κομή; Γράφετε στην δημόδη
λοιπόν. Σ. Τροζάκη. Όχι
άπολύτως δημοσιεύσιμοι οι στί-
χοι σας. Δεν γράφετε ποίημα.
Προσέχετε μόνον και μη βιάζε-
σθε να δημοσιεύσετε.

Β. Δροσόπουλον. Πάτορας. Για τόν «Καλλιόνη» 30.
Τό μεταφρασμένο ποίημα τού Έδμόνδου δέ Άμilton—και όν Άμilton—
τό υπό τόν τίτλο «Η Μητέρα μου», δημοσιεύεται έδ-
...

Δε φεύγει πάντα ή εδμορφία με τά φτερά τού χρόνου,
δε σβύνει με τά δάκρυα τής λύπης και τού πόνου,
έξηντα χρόνια πέρασαν μπροστά από τή μητέρα
κι όμως τή βλέπω πύο έμορφη μιά με τήν άλλην.

Δεν είναι γέλοιον, κίνημα, μιά πράξι, μιά ματιά της,
πού ή μονόκριβη καρδιά— ή μητρική καρδιά της—
Νά μη μιλή... Άν ήμουνα ζωγράφος, άν μπορούσα,
Αυτή θέ να ζωγράφιζα, όσον καιρό κι άν ζούσα...

Θάφτειαν τήν εικόνα της, σά γέρνει τό κεφάλι,
τά χιονισμένα της μαλλιά για να φιλήσω, ή πάλι
σάν είναι άρρωστη ή φτωχή, σάν είναι κουρασμένη
και κάτω απ' τό χαμόγελο τή λύπη έχει κρυμμένη...

Μ' άν τά ούράνια μ' άκουγαν μ' έδιναν ό,τι θέλω,
ένός μεγάλου Ραφαήλ τό θεϊκό πινέλλο
θέ να ζωγραφίσω νάπαιρνα για δώρο απ' τών αθέων
να φτιάσω με τά χρώματα μιά ζωντανή μητέρα...

Ν' αλλάξω θάθελα ζωή μ' άλλη ζωή δική της,
τή δύναμι μου θάθελα να πάρη απ' τό παιδί της,
κι έγώ τ' άδύνατα λευκά χόνια της κι απ' τή τόση
άγάπη ή μανούλα μου με μιάς να ξαναϊώσθ!

Και τώρα πού τό ποίημα δημοσιεύθη άκούστε κάτι... Μυστικά
Σκίψτε να μη μιά άκούσουν... Άκούτε... Έ, λοιπόν ή μεταφρά-
σή τό συμπάθειο—δεν είναι δική σας! Μά μη στενοχωρηθείτε... Γιουνοβι-
και τόσα τέτοια στόν κόσμο!...

Α. Μαυρολέον. Μας γράφετε: «Στό π' Μ' ή-
καλά θ' ό!...» Και όμως... Τό έριξαμε κι' όλας. Κατελαβόδη, κα-
κατά τό κατεβατόδωδη. Γιατί δεν ήτο επιτυχές. Σίγην και όλας
κότες κοινές. Και δικαίωμα κρίσεως γιά ό!... Ν. Κωστα-
'Ανεπιτυχές. Α. Χρυσόφιδην, Θεσσαλονίκη. Στείτε διή-
'Επίσημοι διορισμοί δεν γίνονται. Α. Κ. 'Όχι είστε ζωγράφος
τό γράμμα σας. Η μάλλον τό χαρτί τής έπιτολής, τό έπιστολ-
τ' όνομα! Τέλος περάστε από τό γραφείο. Και φέρετε μας κα-
δείγμα τής τέχνης σας. Γ. Παπατζανετίαν, Καρδίτσα. Γρά-
φοντες:

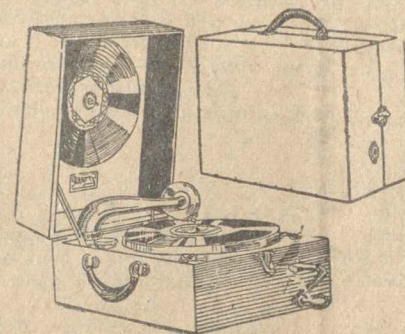
«Αρχειμένος πάρε
από τό πραγματικό θέμα
ήλ, περιοδικό σας, αλφει-
κάτι, πού δεν είναι τίποτα
από υποχρέωσης, ή από
στέλνω για κριτική τήν
στο όλοκαθόρο, στο γράμ-
ειλικρίνεια κριτική γραμμή.

Και τό με γράφω με
πράγματι όλοκαθόρο. Τό
σας όμως; Τό γράφω με
έχουν σας! Έπειδή τώ
γράφετε τή ιστορία σας
θι μ η καταστάσεως...
θμα και τή γλώσσας...
μόρ από τίς διαγινύς τή
λασόν. Έν τούτοις διαβό-
διήγημά σας και άπο
'Ηρώδης... έννοηται τή
μας σάς γράφουμε ότι
έπιτυχές. Ν. Παπα-
κ λ η η ν. 'Ο Μι-
δρ... δημοσιεύσιμος. Άπο-
μουντής ό μακαρίτης Γ.
τε; Γ. Αν μ ν. Έκ τού
γραμμάτων σας δημοσιεύ-
τόιτο. Είς σέμην;

Τόν βλέπετε πού πα-
[σφυρτός και λεπτός
[κατάγει απ' τήν... Π.
[κι' άν έχει κάποιον...
[αυτός είν' άπο-
Τό ότι κάποιος γιάς
[έκοψε τό...]

Στα μ. Σεπτεμβρίου
Δημοσιεύουμε έδω τήν έ-
αφορισμόν σας. Μά κα-
πύρ και τόση λαίλαξη
άνθρωπότητος; [δω τό-
έμμετρος κριτικός ό τώ-
λον «Κ ό ο ρ ο».

Άν τόν κόσμο τόν
και αυτόν ψυχολογής
τότε θέ να καταλάβ-
ότι όλοι είναι φαύλοι...
Μπορούμε...

ΤΟ ΦΟΡΤΗΝ
ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ
STARR
ΥΠΕΡΕΧΕΙ

ΑΠΟΔΟΣΙΣ ΤΕΛΕΙΑ

ΠΟΙΟΤΗΣ ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ

ΤΙΜΑΙ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ

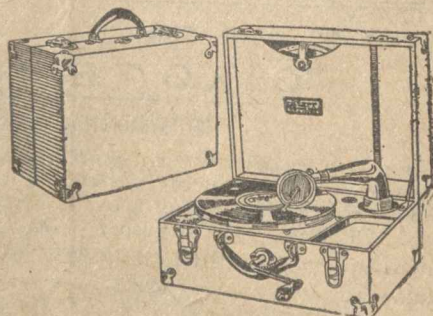
ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΙΑΝΟΝ

STARR

12 - ΣΤΟΑ ΑΡΣΑΚΕΙΟΥ - 12

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΡΑΤΑΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ ΓΛΩΣΣΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΟΥ 3 ΦΕΙΔΙΟΥ 3

ΕΤΡΑΤΑΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ ΓΛΩΣΣΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΟΥ 3 ΦΕΙΔΙΟΥ 3
ΕΤΡΑΤΑΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ ΓΛΩΣΣΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΟΥ 3 ΦΕΙΔΙΟΥ 3
ΕΤΡΑΤΑΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ ΓΛΩΣΣΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΟΥ 3 ΦΕΙΔΙΟΥ 3

ΦΑΜΑ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΨΙΛΙΚΩΝ ΔΗΜ. ΚΑΠΡΟΥΛΑ 144-ΕΡΜΟΥ-144

ΕΙΔΟΠΟΙΕΙ ΟΤΙ ΔΙΑΘΕΤΕΙ ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΩΝ ΨΙΛΙΚΩΝ ΗΤΟΙ:

ΑΤΣΕΣ — Ανδρικές και γυναικείες εις πλουσιωτάτην συλλογήν με τιμάς ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ.
ΤΣΑΝΤΕΣ — Πλουσιωτάτη συλλογή εις όλα τα είδη τών ψιλικών.
ΦΑΝΕΛΛΕΣ — Πώλης ΙΑΝΙΚΗ και ΧΟΝΔΡΙΚΗ. Μία επίσκεψις άρκει.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

ΣΙΓΓΕΡ

ΡΑΠΤΕΤΕ ΔΙ'
ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΥ

Εφοδιάσατε τήν ραπτομηχανήν σας
(χειροκίνητον ή ποδοκίνητον) με τόν
Ηλεκτροκίνητηρά **ΣΙΓΓΕΡ**
(μίσ βίδα τών στερεώνει).

ΡΑΠΤΕΤΕ ΧΩΡΙΣ ΚΟΠΟΝ

Ζητήσατε πληροφορίδας
παρά τών Καταστημάτων ή ύπαλ-
λήλων τού **ΣΙΓΓΕΡ**.

ΣΤΟΙΧΙΖΕΙ ΕΛΑΧΙΣΤΑ

"ΣΜΥΡΝΑΤ'ΚΟΝ ΠΑΛΛΑΔΙΟΝ,"
ΛΥΚΕΙΟΝ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Ν. ΠΑΣΧΑΛΗ

ΜΕΤ' ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

ΚΑΙ ΛΥΟ ΤΑΞΕΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΕΞΕΘΝ

ΓΛΩΣΣΩΝ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΩΝ

Κεφαλληνίας 81 (τέγμα 'Αχαρνών
και 'Αριστοτέλους, παρά τήν στά-
σιν Λεβιδίου).

Κανονισμός και πληροφορίαί εν
τῷ Γραφείῳ τῆς Σχολῆς:
8-11 π. μ. και 3-6 μ. μ.

ΠΩΣ
ΜΠΟΡΕΙΤΕ
ΝΑ ΕΧΕΤΕ
ΩΡΑΙΑ
ΨΗΡΑΤΣΑ

Τό μέσον είναι απλούστατον. Πρά-
ζει τά μικρότατα να είναι λευκά και
λεία, χωρίς να διακρίνονται τριχί-
δες και χνούδια, δι' αυτό είναι άπαρά-
τητον να μεταχειρισθώμεν τό ΤΑΚΥ.
Είνα αποδεδειγμένον ότι τό ΤΑΚΥ
φίμωσινίται τό δέρμα και άφίνει
μαύρα στίγματα όρατά και κωφί-
τις τριχίς να έσποτρώνουν σκλη-
ρότερας από ό,τι ήσαν (παρεσχηό-
σε τούς άνδρας που ξυρίζονται). Τό
συνήθη αποφυλικτικά, τά τούτοις κα-
λύπλου και φάσσμα προκαλούν
κόλλας έσθιασμούς.

Τό ΤΑΚΥ άσφρατισμένην καίμα,
μεταχειρισμένην όπως βγαίνει από
τό σωληνάριον, διαλύει τίς τριχί-
δες των ούλων των σε 5 λεπτά
όπου διότι τό έπιθετικό και
άφίνει τό δέρμα λευκόν και λείον.
Τό ΤΑΚΥ, καίσινην εσθία, καί-
λείται εις όλα τά είδη καμψή-
ματα άνά δ. 40 Είνα μοναδική
κόσμα, και ή τιμή της, και εύαι-
ρίας.

Γενικός αντιπρόσωπος διά τήν
Ελλάδα και διαρκής παρακατα-
θήκη.

ΠΕΤΡΟΣ ΝΤΟΥΡΑΤΟΣ

Στρα Πεσμαζόγλου 'Αθήνα

Κατάστημα εν Θεσσαλονίκη

ΟΔΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΑΡΣΗΛΑΡΟΥ 33

1ον Πάτομα

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δύο δωμάτια και κου-
ζίνα. Πληροφορίαί στο γραφείο μας.ΛΥΚΕΙΟΝ
ΑΧΑΡΝΩΝ

ΑΡΙΣΤ. ΜΑΓΚΑΝΑΡΑ

ΛΑΕΡΤΙΟΥ 5 (Τέρμα 'Αχαρνών)

Εσωτερική Διεύθυνσις:

ΕΥΔΟΚΙΑΣ Ε. ΝΙΚΑΣΗ

Διευθυντής Σπουδών: ΧΡ. ΛΩΛΟΣ

Γυμνασιάρχης:

Διευθυντής 'Εξατάξιον Δημοτι-
κού Σχολείου: Α. ΚΑΦΤΑΝΗΣ.

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ:

Γυμνάσιον—'Ελληνικόν—Δημο-
τικόν—Οικοτροφείον—Τμήμα
ξένων γλωσσών—Φροντιστήριον
μέσης και άνωτης. Εκπαιδευτικός.Παράρτημα 'Εθνικού 'Ωδειου
από τόν κ. ΚΑΛΟΜΟΙΡΗΝΔιδασκαλία και τροφή συγκα-
ταβατικά.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

Ζητήσατε Κανονισμένον

ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ

Α. ΑΡΝΕΛΛΟΥ

(ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ-ΑΧΑΡΝΩΝ)

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΕΙ: ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΝ, ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ, ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΥΜΧΑΣΙΟΝ

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΑΡΙΣΤΟΝ

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ “ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ”

ΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ ΑΡ. 7

Ἀνακαινισθέντα τελείως καὶ ἐφοδιασθέντα μὲ πλουσιωτάτην συλλογὴν
φιλικῶν, εἰδῶν πολυτελείας καὶ μεταξωτῶν, ἤρξαντο τῶν ἐργασίῶν των
ὑπὸ νέαν Διεύθυνσιν :

ΚΑΡΑΜΕΣΙΝΗΣ, ΣΠΗΛΙΩΤΗΣ ΚΑΙ ΑΥΔΡΕΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ & ΛΙΑΝΙΚΗ
ΤΙΜΑΙ ΕΚΤΟΣ ΠΑΝΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΟΨΥΚΤΕΛΑΙΑ

Υἱὸν Α. ΑΝΔΡΕ (ΠΑΡΙΣΙΟΙ)

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ :

ΟΔΟΣ ΔΟΡΟΥ 6 (ΟΜΟΝΟΙΑ) ΑΘΗΝΑΙ

Εἰδικὰ ἔλαια Μηχανῶν.
Κυλινδρέλαια.
Διὰ μηχανὰς Ντίζελ κ.λ.π.
Θαλάσσια ἔλαια ἀτμοπλοίων.
Λίπη κ.λ.π.
Βαζελίνη φαρμακευτική.
Εἰδικαὶ ποιότητες δι' αὐτοκίνητα.

“ΣΠΙΔΟΛΕΪΝΗ”

τὸ κάλλιστον λιπαντικὸν διὰ τὴν κα-
λὴν συντήρησιν καὶ λειτουργίαν τοῦ μο-
τέρ. Ἀπειρα βραβεῖα εἰς ὅλους τοὺς ἀ-
γῶνας αὐτοκινήτων.

ΜΙΑ ΔΟΚΙΜΗ ΑΡΚΕΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΟΝ

“Ο ΕΛΙΚΩΝ”

ΣΑΡΑΝΤΗ & ΝΙΚΟΜΑΧΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΙ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ 144 (Στάσις Λαβύρινθου)

Παρέχεται τοῖς φοιτῶσι μόρφωσις ἀρχιχριστιανική καὶ ἑλ-
Προσωπικὸν ἐκ τῶν ἀρίστων καθηγητῶν, διδασκάλων καὶ
λισσῶν.

Διδασκαλίᾳ εὐμέθοδος καὶ ἀποτελεσματικῇ. Ἑνὶ γυμνα-
σίῳ ἑλληνικῇ καὶ Ἀγγλικῇ, προσέτι δὲ ἐργόχειρα, ζωγραφικὴ καὶ
Περιλαμβάνει Νηπιαγωγεῖον, Δημοτικόν, Ἑλληνικόν καὶ
Γυμνάσιον.

Οἱ αἰχμότρονοι καὶ ἡμίτροφοι περιβάλλονται ὑπὸ πατρὸς
τρικῆς στοργῆς καὶ περιποιήσεως κατ' ἐθέλειν ὑπὸ τῆς

Αἱ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΕΣΒΥΤΟΙ - ΤΑ ΜΙΣΘΙΜΑΤΑ ΠΕΡΙ ΤῆΣ ΜΕΣΑΙ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΥ

ΜΙΝΑΣ Ν. ΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΥ ΚΑΙ

ΥΠΟΧΡΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

Λεωφόρος Ἀλεξάνδρου 4-16. Ἀριθ. τηλεφ. 350

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Ν. ΒΡΑΧΝΟΣ

ΕΛΛΗΝΟ-ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕῖΟΝ

Νηπιαγωγεῖον, Δημοτικόν, Ἑλληνικόν καὶ Τετρατάκτιον

ΕΛΛΗΝΟ-ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ

ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕῖΟΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Παρέχουσα ἐπιστημονικῶς ἐπαγγελματικὴν μόρφωσιν

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΔΙΕΤΗΣ

Δεκτοὶ μαθηταὶ καὶ μαθήτριαι ἑξωτερικοὶ, ἑσωτερικοὶ καὶ